

De Trilogie van Ur Deel 1

De Trilogie van Ur

Deel 1

– Fur –

© 2014 Grazia Hattem-Le Clercq

Schrijver: Grazia Hattem-Le Clercq

© 2014 Grazia Hattem-Le Clercq

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

Ooit wel eens van Ur gehoord? Waarschijnlijk niet. Vanaf de aarde is het niet te zien, want het ligt achter Mars en het is zo plat als een pannenkoek. De planeet bestaat uit een zoetwaterzee, met daarin één continent. De bevolking van Ur bestaat uit mensachtige konijnen, verspreid over vier koloniën. De oudste kolonie heet Ur, net als de planeet zelf. Ur wordt bestuurd door koning Langhaar. De andere drie koloniën bestaan nog niet zo lang en worden geregeerd door zijn drie oudste kinderen.

1 Het werkontbijt

Langhaar was met zijn vrouw onderweg naar de eetzaal. Hij had slecht geslapen. De dreigende hongersnood en de laatste berichten van het onderzoeksteam hadden hem wakker gehouden. Zijn oren hingen een beetje naar beneden. Dat deden ze altijd als hij zich ergens zorgen over maakte. 'Ga je me vertellen waarover je aan het piekeren bent?', vroeg Tiara, terwijl ze een pluisje van zijn mantel plukte.

Langhaar schrok op uit zijn sombere gepeins. 'Sorry, wat vroeg je zojuist?'

'Ik vroeg of je me gaat vertellen waarom je zo piekert', herhaalde Tiara vriendelijk. 'Je hebt de hele nacht liggen woelen en je oren hangen naar beneden. Wat is er aan de hand?'

'Jou ontgaat ook niet veel hè', zei hij. Ondanks zijn vermoeidheid glimlachte hij. 'Ik heb een ontbijtverleg gepland. De onderzoekers in de Urban hebben aan de onderkant van onze planeet een ruimteschip gezien. Ze vermoeden dat het schip te maken heeft met het mislukken van onze oogst. Misschien maak ik mij wel druk om niets en valt het allemaal wel mee, maar totdat ik zeker weet dat er aan de onderkant van Ur geen vijand rondloopt zal ik rekening moeten houden met het ergste. Onze kinderen hebben drie jaar de tijd gehad om een nieuwe kolonie te stichten. Het zijn slimme konijnen. Ik hoop dat het ze is gelukt, want dan hebben we drie sterke bondgenoten. Om ze op de hoogte stellen, zal ik een paar van onze konijnen naar ze toe sturen. Die kunnen de situatie uitleggen.'

De glimlach was van zijn gezicht verdwenen en zijn oren hingen nog verder naar beneden dan daarnet. Hij staarde weer somber voor zich uit.

Tiara was gestopt met lopen en keek haar man doordringend aan.

'We zullen de koloniën met elkaar moeten verbinden Lang. We moeten wegen bouwen en de computernetwerken met elkaar verbinden. Ik ken maar twee konijnen die dat kunnen. Barry en Wifi.'

Langhaar knikte. 'Inderdaad', beaamde hij, 'Daarom heb ik ze uitgenodigd voor het ontbijtverleg.'

'Heb je Kokkie ook uitgenodigd?', vroeg Tiara.

'Kokkie?', Langhaar keek haar geschrokken aan. 'Nee, waarom?'

'Dat weet je best', zei Tiara. 'Gelukkig heb ik haar wél uitgenodigd.'

Tiara en Langhaar kwamen als laatste in de eetzaal aan. De rest van het gezelschap was er al.

'Fijn jullie te zien', zei Langhaar plechtig. Normaal gesproken was hij losjes in de omgang, maar als hij koninklijke taken moest verrichten nam hij een koninklijke houding aan en gebruikte hij plechtige taal. Hij knikte het gezelschap koninklijk toe en gebaarde dat ze mochten gaan zitten. De

konijnen namen plaats. Langhaar schraapte zijn keel, nam zijn koninklijke houding aan en begon te vertellen.

'Graag zou ik willen dat de aard van het overleg wat vrolijker was, maar dat is helaas niet het geval. Zoals jullie in mijn uitnodiging hebben kunnen lezen, heeft het onderzoeksteam een ruimteschip waargenomen aan de onderkant van onze planeet. Het team vermoedt dat dit schip te maken heeft met het mislukken van onze oogst. We weten niet of de aliens goede of kwade bedoelingen hebben. Wellicht is er niets aan de hand, maar totdat we zeker weten dat ze geen vijandelijke bedoelingen hebben, ga ik uit van het ergste. Onze koloniën moeten de krachten bundelen. Samen zijn we sterker. Om samen te kunnen werken zullen we wegen moeten aanleggen en computernetwerken met elkaar moeten verbinden. Snel kunnen overleggen, beslissen en verplaatsen is van het grootste belang in tijden van nood.'

Langhaar keek naar Wifi.

'Wifi', zei Langhaar, 'Jou wil ik vragen om de computernetwerken van de koloniën met elkaar te verbinden.'

'Ik?', riep Wifi geschrokken uit. 'Daar vraag je me nogal wat Lang. Ik wil het wel doen, maar ik kan hier niet weg! Wie zorgt er dan voor de IT? Mijn beste medewerkers zijn drie jaar geleden met je kinderen meegegaan, ik hou de boel hier maar net draaiend. De medewerkers die voor hen in de plaats zijn gekomen moeten nog veel leren en kunnen het netwerk van Ur nog niet zonder mij beheren. Ze hebben begeleiding nodig. Ik begrijp dat het belangrijk is, maar als de boel hiér instort hebben we geen basis meer. Dan is het einde IT voor Ur en dan vält er niets meer te verbinden.'

'Zou je wel meegaan als je onderweg internet had?' vroeg Langhaar.

'Uiteraard, dan kan ik vanaf een afstand ingrijpen en...'

'Jaja', onderbrak Langhaar hem, 'Ik heb er voor gezorgd dat jij onderweg internet hebt. Je neemt je laptop en je smartphone mee en je kan ingrijpen wanneer je maar wilt.'

Wifi keek hem verbaasd aan. 'Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?', vroeg hij. 'Via dezelfde satelliet die het mogelijk maakt om met de Urban te communiceren.' antwoordde Langhaar.

'Ok', zei Wifi, nog steeds een beetje verbaasd. 'Maar als ik niet kan internetten ga ik niet mee!'

'Afgesproken', zei Langhaar. 'Test de verbinding en breng mij verslag uit.'

Langhaar keek naar Barry. De reus zat lekker te eten en had nog geen woord gezegd.

'Barry, jou wil ik vragen om een wegenplan op te zetten en het aanleggen van de wegen te begeleiden.'

De goedmoedige reus fronste zijn wenkbrauwen en keek Langhaar recht in de ogen aan. 'Mijn beste Langhaar, zoals je weet is er recentelijk, ondanks de waarschuwingsborden, wéér een kind van onze planeet gevallen. We hebben het werktempo van het project "Niet over de rand" opnieuw verhoogd. Mijn ploegen werken dag en nacht zo hard ze kunnen en nemen nauwelijks rust. Het project kan en

mag niet stilvallen! Net als Wifi heb ik een bruikbare internetverbinding, een laptop en een smartphone nodig, zodat ik onderweg mijn werk kan blijven doen.'

'Komt in orde', zei Langhaar. 'En dan is er nóg iemand aan wie ik vragen wil om mee te gaan.'

Hij keek naar Kokkie.

'Ik?' vroeg Kokkie verbaasd, 'Waarom wil je dat ik mee ga? Die mannen kunnen heus zelf wel koken hoor!'

'Jij moet mee', zei Tiara, 'omdat je de enige bent waar Fashionista nog naar luistert. Sinds Arnold om Ur cirkelt, is ze onhandelbaar geworden en alleen jij kan haar tot rede brengen. Je krijgt van mij een tablet mee voor onderweg, dan kan je mij zo nu en dan helpen bij het koken.'

'Tiara en koken', dacht Kokkie. 'Arme Langhaar! Ik zal een grote trommel koekjes voor hem bakken...'

'Behalve een tablet zou ik ook graag een draagbaar kruidenrekje willen hebben', zei ze. 'Zou jij dat voor mij willen maken, Barry?'

'Is goed hoor', zei Barry. 'Ik maak wel wat voor je.'

'Prima, dat is geregeld', zei Langhaar. 'Dan zie ik jullie vanavond om negen uur in mijn werkhof.'

Wifi, kom jij tussentijds even verslag uitbrengen?'

Wifi knikte. 'Ik kom rond een uur of drie bij je langs.'

'Afgesproken', zei Langhaar. 'Dan gaan we nu ontbijten.'

2 De belangrijke mededeling

Langhaar zat weer in zijn werkhok. Hij was blij dat het overleg goed was verlopen en hij maakte zich totaal geen zorgen over de uitslag van de internettest. De internetverbinding was van een uitstekende kwaliteit, dat had hij vanochtend zelf getest. De test van Wifi was ook niet bedoeld om iets te vinden, maar om Wifi te overtuigen. Wifi was eigenwijs en vaak nam hij pas iets aan als hij het zelf gezien of ervaren had. Peinzend leunde de konijnenvorst achterover in zijn lievelingsstoel. Hij vroeg zich af hoe het met zijn drie oudste kinderen was. Hij miste ze en het feit dat hij nog veel meer kinderen had, veranderde daar niets aan. Hij had zijn kinderen graag zelf bezocht. Niet dat hij geen vertrouwen had in zijn drie vrienden, als er drie konijnen geschikt waren om de reis te maken dan waren het Wifi, Barry en Kokkie wel, maar hij had zijn kinderen graag weer eens gezien. Langhaar zuchtte eens diep. Nadat hij nog een tijdje voor zich uit had zitten staren, deed hij zijn laptop aan. Om zijn webcam te testen trok hij een paar gekke gezichten.

'Wat ben je toch knap, Lieverd,' klonk de stem van Tiara. Geschrokken deed hij zijn webcam uit. Tiara giechelde. 'Behalve ik heeft niemand het gezien hoor', zei ze.

Langhaar zuchtte nog eens diep en deed de webcam weer aan.

'Ik heb geen tijd om met je te videochatten Tiara, het is tijd voor de uitzending', zei hij. 'Ik moet aan het werk!'

'Succes Lieverd', zei Tiara 'Ik ga alvast voor de TV zitten.'

Ieder konijn in Ur kon TV kijken. Langhaar had zijn volk TV gegeven. Niet alleen omdat konijnen dol waren op TV, maar ook omdat hij zo de mogelijkheid had om ze te kunnen informeren als dat nodig was. Langhaar had voor internet TV gekozen. De kolonie Ur was een vooruitstrevende en technisch ontwikkelde samenleving, maar de konijnen woonden en leefden in zelf gegraven holen onder de grond. Antennes zouden het prachtige landschap bederven en de konijnen zouden er over kunnen struikelen.

Hij dacht aan Fashionista en glimlachte. Als kind had ze al een hekel aan holen gehad. In zijn gedachten hoorde hij haar stem. 'Ik haat die holen onder de grond papa, er komt nooit daglicht binnen! Waarom bouw je geen kasteel? Je bent toch koning? Later, als ik groot ben, bouw ik een kasteel boven de grond en dan kan ik over het land uitkijken en van de zon genieten.'

'Zou ze echt een kasteel in haar kolonie hebben gebouwd?' vroeg hij zich af.

Wifi was klaar met het testen van de satellietverbinding. Hij was tevreden, de verbinding was snel en betrouwbaar. Hij was vrolijk, had zin in de reis en hij was benieuwd naar de koningskinderen. Het vooruitzicht om weer eens met Greg van gedachten te wisselen deed hem goed. Zijn gedachten aan de gestoorde uitvinder deden hem glimlachen. Hij dacht aan Greg als kleine jongen. Altijd maar vragen, vragen, vragen. Uiteindelijk stelde Greg vragen waar hij geen antwoord meer op had en sinds die tijd waren de rollen omgedraaid. Ze konden het samen goed vinden en Greg betrok hem bij zijn uitvindingen.

Onder invloed van Greg werd Ur in een rap tempo gemoderniseerd. Greg ging geregeld op reis, om vervolgens terug te komen met onbekende voorwerpen en materialen. Wifi had zich vaak afgevraagd hoe Greg daar aan gekomen was. 'Hoe kom je daar toch aan Greg', vroeg hij dan. Greg gaf altijd hetzelfde antwoord. 'Dat is voor jou een vraag en voor mij een weet'.

Andere vragen die Wifi stelde werden handig door Greg ontweken. Meestal door te vertellen wat hij met de materialen van plan was.

'Als ik hem weer spreek ga ik het toch nog eens proberen', dacht Wifi 'Als we hem kunnen vinden...' Ineens bekwam hem een onbestemd gevoel.

'Wie weet was er wel iets met ze gebeurd. Wie weet waren de kinderen nooit in de gelegenheid gewéést om een nieuwe kolonie te stichten. Wie weet waren ze wel dóód.' Hij rilde. Zijn goede humeur was verdwenen. Toen hij bij Langhaar aankwam was hij erg depressief.

'Wat is er, Wifi?' vroeg Langhaar. 'Werkt er iets niet?'

'Alles werkt prima', mompelde Wifi.

'Waarom ben je dan zo somber?', vroeg Langhaar.

'Heb je er weleens aan gedacht, dat we deze reis misschien voor niets maken?' antwoordde Wifi.

'Stel dat ze het niet hebben gehaald? Wat dan?'

De koning klopte hem bemoedigend op de schouder. 'Heb je weer eens een sombere bui, Wi? Heb je je pilletje wel ingenomen? Ze zijn niet dood hoor, geloof me. Kijk maar even met me mee.'

Langhaar tikte op de muur en er verscheen een groot scherm. 'Deze satellietbeelden heb ik vandaag ontvangen. Zie je die donkere vlekken? Het zijn er precies drie. Dat zijn de nieuwe koloniën van Ur! We kunnen alleen nog niet met ze communiceren, daar gaan jullie voor zorgen.'

'Hoe weet je dat het onze koloniën zijn? Misschien zijn het wel vraatzuchtige monsters!', wierp Wifi tegen.

'Deze beelden komen van het ruimteschip. Kijk, als je inzoomt, kan je vaag konijnenvormen zien', ging Langhaar verder. 'Maak je nou maar niet zo druk en ga inpakken.'

Wifi vertrok en Langhaar ging achter zijn bureau zitten. 'Wat kan Wifi toch piekeren.', dacht Langhaar. 'Net als mijn zoon Jacques, die zag ook altijd jagers op de weg.'

Zijn gedachten gingen drie jaar terug in de tijd. Hij had Jacques niet verantwoordelijk willen maken voor een nieuwe kolonie. Hij had sterk getwijfeld of zijn op één na oudste zoon dat wel aan kon. Tiara was het niet met hem eens geweest en had hem overtuigd van Jacques' andere talenten. Uiteindelijk was hij voor haar argumenten gezwicht. Hij had enorm zijn best moeten doen om konijnen te vinden die zich aan wilden sluiten bij Jacques kolonie. Hij begreep ze wel. Jacques was een Einzelgänger, die uren door kon brengen in de natuur, op zoek naar nieuwe planten- en diersoorten. Hij had nooit veel belangstelling getoond voor het volk van Ur en was bijna nooit op officiële gelegenheden verschenen. Jacques had zelf heel enthousiast gereageerd op het stichten van een nieuwe kolonie. Niet omdat hij het zo geweldig vond om een eigen volk te leiden, maar omdat hij hierdoor de gelegenheid kreeg om een nieuw natuurgebied te onderzoeken.

Inmiddels was het zes uur geworden. Perfecte tijd voor de uitzending. Langhaar startte de app "uitzending onderbreken" en in de hollen van Ur verscheen zijn gezicht op TV. Vol spanning wachtten de konijnen op Langhaars toespraak. Hun koning onderbrak bijna nooit een uitzending, alleen als er iets ernstigs aan de hand was.

'Beste konijnen van Ur', schalde het door de hollen. 'Ik onderbreek de uitzending omdat ik een ernstige mededeling voor jullie heb. De oogst is mislukt en er dreigt een hongersnood. Gelukkig hebben we een reservevoorraad, maar die is niet oneindig. Om het voedsel eerlijk te verdelen is er een rantsoen app ontwikkeld. Download de app om te kunnen zien, hoeveel voedsel er per dag door jullie gehaald kan worden. De kassa's van de supermarkten zijn verbonden met ons voorraadsysteem en zullen bijhouden wat er is gehaald en door wie. Na de uitzending zal er een QR-code in beeld komen, scan de code om de app te downloaden. Lukt het downloaden niet, meld je probleem dan aan info@voedselapp.ur of ga naar de servicebalie van de supermarkt. Ik ga er van uit dat de oogst het komende jaar niet mislukt, maar als extra maatregel reizen er drie van onze konijnen naar de andere koloniën. Ik hoop van harte dat hun oogst wél is gelukt en dat zij in geval van nood een deel van hun voorraad met ons kunnen delen. Goedenavond allen!'

De QR-code verscheen in beeld. Na vijf minuten sloot Langhaar de app "uitzending onderbreken" af en werd de uitzending van de onderbroken TV programma's weer hervat. Niet dat er nog veel TV werd gekeken. De meeste konijnen deden de TV uit en spraken met elkaar over de dreigende hongersnood.

3 De reis naar Fur

'Kijk eens wat ik voor je heb', zei Barry, lachend de keuken binnenstappend.

Kokkie keek verbaasd naar Barry's hand.

'Dat lijkt helemaal niet op een kruidenrekje Bar, wat is dat voor een ding?'

'Het is een rugzak. Je kan er niet alleen kruiden in vervoeren, maar ook een heleboel andere spullen.

Kijk eens wat een vakjes! Er is zelfs een haak om je kookpot aan op te hangen en dit vak lijkt me wel handig voor je andere keukengerei. Er kan echt van alles in en het mooie is dat hij op je staart rust. Zo kan je een heleboel meenemen en snijden de banden toch niet in je schouders.'

'Wat een mooi ding Barry. Laat eens zien!

Kokkie pakte de rugzak en maakte hem open.

'Wat een ruimte! Fijn Barry, dank je wel! Ik ga gauw inpakken. Tot straks!'

'Tot straks!', zei Barry. 'Ik ga ook nog even langs Wifi. Voor hem heb ik ook een rugzak gemaakt.'

Barry trof Wifi somber voor zich uit starend aan.

'Wat is er, Wi? Heb jij je pilletje wel ingenomen?', vroeg hij bezorgd.

'Waarom wil iedereen toch weten of ik mijn pilletje heb ingenomen', mopperde Wifi. 'Kan een konijn niet gewoon een rottag hebben? Ik ben gewoon bang voor wat we aantreffen. Misschien is iedereen wel dóód!'

'Welnee', zei Barry, 'daar geloof ik niets van. Daar zijn ze veel te slim voor. Kijk eens wat ik voor je heb, een rugzak waar je al je spullen in kan stoppen.'

Wifi's gezicht klaarde op. 'Voor mij? Wat een prachtige rugzak! Wat een ruimte! Wat een vakjes! Ik kan hier echt van alles in kwijt en kijk! Een staartbalk om het gewicht goed te verdelen! Dank je wel Barry, ik ben er heel blij mee. Ik kan veel meer meenemen dan ik dacht. Geweldig! Ik ga meteen inpakken.'

Glimlachend verliet de reus Wifi's hol. 'Eens kijken wat ik allemaal in ga pakken', dacht hij. 'Daarna nog maar even lekker douchen. Het zou wel eens lang kunnen duren, voordat ik weer een fatsoenlijke badkamer tegenkom.'

Iets voor negen uur waren ze allemaal klaar en meldden ze zich zoals afgesproken bij Langhaar.

'Zijn jullie klaar voor de reis?' vroeg hij.

'Jazeker', antwoordde Barry.

'Ik hoop dat jullie nog wat ruimte over hebben voor de apparatuur die ik jullie mee wil geven', zei Langhaar, wijzend naar de drie dozen die op zijn bureau stonden uitgesteld.

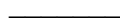
'Geen probleem', zei Wifi. 'Barry heeft geweldige rugzakken voor ons gemaakt.'

Ze liepen naar het bureau van Langhaar en pakten alledrie een doos. De extra bagage paste met gemak in de nieuwe rugzakken. Na het drinken van een kopje worteltjesthee was het tijd om te vertrekken. Langhaar en Tiara liepen een stukje met ze mee. Aan de rand van het bos namen ze afscheid.

'Wat er ook gebeurt, blijf online!', riep Langhaar ze na.

'Doen we,' riep Barry terug.

Langzaam zag het koningspaar het reisgezelschap in het donker verdwijnen. Toen ook de witte staartjes niet meer te zien waren gingen Langhaar en Tiara terug naar het paleis.

Een paar uur later had het reisgezelschap al een flink aantal kilometers afgelegd. Ze waren alledrie een beetje stil. Afscheid nemen was nooit leuk. Bovendien hadden ze geen idee wanneer ze weer terug zouden zijn. Vooral Wifi had het moeilijk. Hoewel hij nog maar net onderweg was had hij nu al heimwee. Hij dacht aan zijn lekkere warme hol, zijn comfortabele stoelen en zijn zachte, warme bed. Hij had het koud en rilde. Zijn gedachten waren bij zijn thuisnetwerk. Hoewel hij Wifi werd genoemd hield hij veel meer van kabels en hij had zijn hol helemaal bekabeld. Het bekabelen had hem een heleboel vrije tijd gekost, maar nu het klaar was kon hij vanuit iedere kamer, zelfs vanuit de badkamer, zijn netwerk benaderen. 'Normaal zou ik om deze tijd achter een van mijn computers zitten,' mopperde hij in zichzelf. Wifi was een serieuze gamer en gek op Skywood, een spel dat zich in een bos afspeelde en waar de werkelijkheid een stuk mooier werd gemaakt door fantasie. Hij keek naar de modderige weg en het dikbegroeide woud. 'In het echt is een bos lang zo leuk niet', mopperde hij verder. Zijn maag rommelde en weemoedig dacht hij aan zijn voorraadkast. Hij zuchtte eens en keek naar Kokkie. Kokkie liep naast hem. Zo te zien had zij geen heimwee. Ze zag er opgewekt uit en lachte vriendelijk naar hem. Barry liep voorop. Zijn forse gestalte straalde vertrouwen uit en zijn flinke tred zorgde ervoor dat ze stevig doorliepen.

Na een uur stopten ze om een korte pauze te nemen. Wifi haalde zijn smartphone uit zijn rugzak en keek of er berichten waren.

'Nou, dat begint al lekker', mopperde hij, 'Ik heb bijna geen bereik. Eén balkje maar. Ik denk dat mijn ontvangst wordt gestoord door de bomen. Wat nu?'

'Je zou in een boom kunnen klimmen', stelde Kokkie voor. Wifi keek naar zijn foon, zuchtte eens

diep, liep naar de dichtstbijzijnde boom en begon te klimmen.

'Kan je zien waar we zijn?' riep Barry.

'Ja hoor, ik heb hier prima bereik', schreeuwde Wifi vanuit de boom.

'Volgens "Konijn op reis" bevinden we ons op de goede weg. Het is nog twee dagen lopen naar Fur. Tenminste als Fashionista zich op de afgesproken plek heeft gevestigd. Als we in Fur zijn aangekomen, moeten we er nog achter zien te komen waar ze woont. Even mijn berichten bekijken hoor, ik kom zo weer beneden.'

'Dat gaat even duren', zei Kokkie laconiek. 'Kopje thee, Barry?'

'Ja graag, heb je er nog wat lekkers bij?'

'Ja hoor. Wil je een plakje worteltjes cake? Of heb je liever een klaverkoekje?'

'Doe maar worteltjescake', zei Barry. 'Van klaverkoekjes word ik altijd zo winderig.' Ze liepen naar een lekker zacht stukje mos en gingen zitten. Kokkie grabbelde in haar rugzak en even later zaten ze gezellig aan de thee met cake.

'Hé! Schiet eens op Wi!' riep Barry na een tijdje. 'We hebben niet de hele nacht de tijd! We moeten over een half uurtje weer door hoor en Kokkies cake is aan het uitdrogen!'

'Ik kom er zo aan, nog even, oh nee hè, dat gelóóf je toch niet.'

'Wat niet?'

'Ik ben nog maar net weg of er is een computerstoring. Eén van de servers is overbelast. Sorry, ik moet even wat CPU kracht bijschakelen. Barry, wil jij even wat loof weg hakken, dan kan ik op de grond werken.'

Barry stond op, haalde een bijl uit zijn rugzak en riep: 'Oppassen, daar gaat ie!'

'Wacht even tot ik weer op de grond sta Bar!', riep Wifi geschrokken terug. 'Laat me eerst even uit de boom klimmen!'

'Grapje', grijnsde Barry. 'Ik ga toch niet op die boom staan hakken als jij er nog in zit!'

Wifi krom uit de boom en startte zijn laptop. Barry was inmiddels druk bezig een deel van het loof weg te hakken en de sterrenhemel begon zichtbaar te worden.

'Ha!', zei Wifi. 'Fantastisch, dank je wel Barry! Wel vijf balkjes. Aan het werk dan maar! Niet te geloven hè, voordat we weggingen heb ik alles nog gecontroleerd. Ik hoop maar dat alles goed blijft gaan, straks stort de boel in!'

Kokkie pakte haar tablet. 'Ik zal even kwetteren dat je er mee bezig bent', zei ze. Nadat ze haar Kwetter verzonden had, startte ze haar favoriete app "Konijn in de Keuken".

Barry, die ook een bericht had ontvangen was aan het bellen.

'Nee, dat is niet de goede houtsoort, je moet eikenhout gebruiken, geen grenen', bulderde hij met zijn diepe zware stem. 'Je weet toch dat eikenhout veel harder is! Als we grenen gaan gebruiken

kunnen we net zo goed tandenstokers in de bodem prikken! Hoofdschuddend hing hij op. 'Sukkels', mopperde hij. 'Grenen paaltjes bij de rand. Die breken af als lucifershoutjes. Moeten we niet eens verder? Zo komen we nooit aan in Fur.'

'Bijna', antwoordde Wifi, 'Ruimen jullie alvast maar op, dan kunnen we zo verder.'

Even later was alles ingepakt en liepen de drie vrienden weer verder.

'Werkt best goed, die satelliet', zei Kokkie. 'We zitten in het bos en kunnen net als thuis gewoon internetten, maar hoe moeten we onze spullen opladen?'

'O ja, dat wilde ik jullie nog vertellen', zei Barry. 'In de rugzak zitten zonnecellen verwerkt en als je hier kijkt, dan zie je de aansluiting om te laden. Als morgen de zon op onze rugzakken schijnt en we de apparaten aan de lader hangen, worden ze opgeladen.'

'Jij hebt echt aan alles gedacht hè!', lachte Kokkie. 'Als we morgenochtend onze bivak opslaan zal ik eens lekker voor jullie koken. Dat hebben jullie echt verdiend!'

De rest van de nacht liepen ze, zonder nog een pauze te nemen, door. Bij het ochtendgloren zagen ze een mooie plek om hun tent op te zetten. De grond was vlak, in de buurt stroomde een beekje en er was voldoende sprokkelhout. Wifi en Kokkie gingen samen de tent op zetten, Barry sprokkelde hout en zorgde voor water.

4 Het mensje

'Kijk nou eens, Wifi', zei Kokkie. Ze wees op een wezentje dat op twee poten liep en twee armen had. 'Zoiets heb ik nog nooit gezien.' Ze pakte het schreeuwende wezentje op. 'Wat een lawaai maakt ie zeg, en hij is helemaal kaal. Geen vacht, alleen een beetje haar op de kop', zei ze, terwijl ze het wezentje onderzoekend bekeek.

'Laat het niet ontsnappen Kokkie', zei Wifi. 'Ik start mijn vertaal app, dan kunnen we zijn gebrabbel misschien verstaan.' Wifi startte de app en hield zijn foon voor het angstige spartelende figuurtje.

'Zet me neer!', klonk het uit de speaker.

'Ha! Het werkt!', zei Wifi enthousiast.

'Eet me niet op!', jammerde het wezentje.

'Het is bang om opgegeten te worden', grijnsde Kokkie. 'Zullen we het een beetje plagen?'

'Nee, dat is gemeen,' zei Wifi. 'Ik ben wel nieuwsgierig. Wat zou het zijn en waar komt het vandaan?'

'Vraag het dan', zei Kokkie.

'Wat ben jij en waar kom jij vandaan?', vroeg Wifi.

Het wezentje pakte een apparaatje uit zijn zak en hield het voor Wifi's hoofd.

Kokkie begon te grinniken. 'Dat ziet er niet uit weet je dat. Jij met je foon en dat wezentje met zijn apparaatje.'

'Nou en!', zei Wifi 'Ik ben aan het praten met een Alien, dit is een heel bijzonder moment! Nu even niet meer storen, want dit is een historische gebeurtenis.'

'Wat ben jij?', vroeg Wifi.

'Mijn naam is Edgar en ik ben een mens van de planeet aarde.'

'Hoe ben je hier terecht gekomen?'

'Ons ruimteschip is neergestort.'

'Zou dat het ruimteschip zijn dat de Urban heeft gezien?', vroeg Wifi zich af.

'Dat zou heel goed kunnen', zei Kokkie, 'maar hoe is hij dan aan de bovenkant van onze planeet terecht gekomen?'

Wifi vroeg het hem.

'We hebben een gat gegraven', vertelde het mensje.

'WAT!' brulde Wifi. 'EEN GAT! ZIJN JULLIE GEK GEWORDEN! WEET JE WEL HOE GEVAARLIJK DAT IS! JULLIE GRAVEN TOCH OOK GEEN GAT IN JULLIE EIGEN PLANEET!'

'Dat doen we wel!', jammerde Edgar, terwijl hij angstig naar de grote tanden van Kokkie keek. 'Ik

verzeker je dat we heel veel gaten graven in onze planeet, zelfs op de bodem van de oceaan. We halen er fossiele brandstoffen uit en dan vullen we het gat op met water. Je merkt er helemaal niets van.'

Verbijsterd keken Kokkie en Wifi elkaar aan.

'Wat een sukkel. Die aardbewoners zijn bezig hun eigen planeet te vernietigen', zei Wifi. 'We moeten hem in de gaten houden hoor! Hij is wel klein, maar levensgevaarlijk. Als ze al in staat zijn om hun eigen planeet te vernietigen, hoe zullen ze dan met andere planeten omgaan. Zouden er nog meer mensjes in het ruimteschip hebben gezeten? Laten we het hem vragen.'

Helaas was de batterij van Wifi's foon zo goed als leeg en liet het antwoord even op zich wachten.

'Wat hebben jullie daar nou?'

Barry kwam aanlopen met een flinke stapel brandhout. Wifi praatte hem bij.

'Wat moeten we er mee doen', vroeg Barry zich af.

'Meenemen, voordat het nog meer schade aanricht', zei Wifi. 'Het is erg klein, dus het zal wel niet veel eten. Kan jij een kooitje maken?'

'Niet nodig, ik heb er één in mijn rugzak.'

'Laten we hem er dan meteen maar in doen.'

Ze stopten Edgar in het kooitje. Hij keek angstig naar Kokkie. Kokkie had inmiddels een ketel met water boven het vuurtje gehangen en haar kruiden uitgestald. Ze keek naar Edgar en wees op haar kruiden. Hij begon te bibberen en te jammeren.

'Niet plagen Kokkie', zei Barry. 'Geef het maar een worteltje.'

'Geen zorgen', zei Kokkie. 'Ik houd van de internationale keuken, maar niet van de intergalactische. Je weet nooit wat voor rare bacteriën zo'n Alien bij zich draagt.'

Ze draaide zich om en ging verder met het bereiden van de maaltijd. Na het eten vielen ze in slaap. Edgar ook. Hij had gegeten en ze hadden hem een dekentje gegeven.

Tegen de avond werden ze wakker. Ze pakten hun spullen in en gingen weer op weg. Het mensje bungelde in zijn kooitje aan de rugzak van Barry. Na een tijdje maakte het een vreemd geluid. Barry stopte en keek in het kooitje.

'Getver', zei hij, 'Ik wist niet dat er zoveel vieze rommel uit zo'n klein wezentje kon komen. Moet je ruiken, bah!'

Edgar staarde ongelukkig voor zich uit en brabbelde iets. Barry pakte zijn foon en startte zijn vertaal app.

'Wat zei je daarnet?', vroeg Barry.

'Hebben jullie misschien een doekje voor me? Ik wil me even opknappen.'

Kokkie pakte een plantensproeier uit haar rugzak en begon hem schoon te spuiten.

'Zo', zei Kokkie, 'Die is weer schoon. Eens even kijken, ja hoor, daar heb ik ze, mijn servetjes. Kijk eens, doe die maar om. Zeg Barry, ik denk wel dat we hem op een andere manier moeten vervoeren hoor. Hij wordt misselijk van dat gebungel en als we hem niet op een andere manier vervoeren blijft er rommel uit komen. Kan je hem niet tussen je oren zetten? Dan maak je hem met een kettinkje vast aan je oorring.'

'Goed idee', bromde Barry, 'Dit houdt teveel op.'

Na een paar uur lopen kwamen ze op een tweesprong. Wifi pakte zijn foon en startte "Konijn op reis".

'We moeten het linker pad hebben', zei hij.

Ze sloegen links af en liepen een tijdje door. Edgar brabbelde weer wat.

'Wat nou weer', mopperde Barry. Hij hield zijn foon voor Edgar om hem te verstaan.

'Zie je dat gat? Daar ben ik uitgekomen. Alsjeblieft, laat me vrij, ik verdwijn in het gat en jullie zien me nooit meer terug.'

'Geen sprake van', zei Barry. 'Een gat door onze planeet is genoeg. Als er te veel gaten in de bodem worden gemaakt kan onze planeet breken en dat zou het einde betekenen van Ur. Jij bent niet te vertrouwen mannetje, jij blijft zitten waar je zit.'

Wifi en Kokkie waren het helemaal met hem eens.

'Laten we hem nog eens vragen of er nog meer mensjes in het ruimteschip zaten', stelde Wifi voor.

Barry en Kokkie knikten instemmend.

'Hallo, zaten er nog meer mensjes in jouw ruimteschip?' vroeg Wifi.

Het mensje zei niets. Wifi ging voor Barry staan.

'HALLO', brulde hij.

'Heb jij je tanden wel gepoetst?', vroeg Barry.

'Hoezo?'

'Je zou iemand flauw kunnen laten vallen met de lucht die uit je mond komt. Kijk eens goed, hij beweegt toch nog wel hè?'

Wifi keek tussen de oren van Barry. Edgar lag er stilletjes bij. Kokkie pakte haar plantenspuit en sproeide hem weer nat. Gillend sprong Edgar overeind.

Wifi herhaalde zijn vraag. Edgar keek stug voor zich uit en antwoordde niet.

'Misschien is zijn vertaalapparaatje nat geworden', zei Barry. 'Laten we verder gaan, dit kost alleen maar tijd en we moeten door. Het duurt niet lang meer voordat de zon opkomt. Als we gaan rusten vragen we het hem nog een keer.'

Het begon licht te worden. Ze hadden de hele nacht gelopen en ze waren moe.

'Dit lijkt me wel een goeie kampeerplek', zei Barry. Er is genoeg hout en er is een beekje. Ga maar zitten Kokkie. Wifi en ik zetten de tent wel op.'

Na het opzetten van de tent maakte Barry een vuurtje en ging Kokkie koken. Edgar keek angstig naar de kookpot. Wifi had het met hem te doen. Hij startte de vertaal app en legde zijn foon naast het kooitje.

'Hoe gaat het?' vroeg hij.

'Prima!', antwoordde het mensje sarcastisch. 'Ik heb de hele dag met angst in mijn lijf tussen de oren van je vriend gezeten, ik heb overgegeven, ik ben besproeid met een waterkanon, mijn vertaalapparaatje was bijna stuk en nu zit dat konijn achter de kookpot op zo'n manier naar me te kijken dat ik verwacht ieder moment opgepakt te worden om het snackje van de dag te worden. Het gaat belabberd met me! Als ik dit overleef eet ik nooit meer vlees. Ik word vegetariër!'

Wifi keek hem met grote ogen aan. 'Eten jullie vlees? Nog even en je gaat me vertellen dat ze op jouw planeet ook konijnen eten.'

Edgar schrok en gaf geen antwoord. Wifi keek hem strak aan.

'Vertel', zei hij, terwijl hij hem streng aankeek, 'eten jullie konijnen?'

'Euhhh, ja', stamelde Edgar, 'maar niet iedereen hoor, en meestal alleen met kerstmis. Het merendeel houdt een konijn als huisdier en is er héél lief voor.'

'Heb jij wel eens konijn gegeten?' vroeg Wifi.

'Ja', antwoordde Edgar. Hij keek somber voor zich uit. 'Als kind had ik een konijn. Hij heette Flappie. Ik had er een heel jaar voor gezorgd. Op kerstavond ging ik hem zijn lievelingskostje brengen en toen was ie weg. Mijn ouders zeiden dat ie was weggelopen omdat ik het hok niet goed had dichtgedaan. 's-Avonds gingen we aan het kerstdiner en toen we klaar waren met eten begonnen ze te lachen. Wat is er?' vroeg ik. En toen vroegen ze of ik lekker gegeten had. Ja, zei ik en toen vertelden ze, dat we Flappie opgegeten hadden en dat ik over een maand weer een nieuw konijn kreeg. Ik ben van tafel gerend, rechtstreeks naar het toilet. Even later lag er een portie Flappie in de WC. Onherkenbaar natuurlijk.'

'Wat een gruwelijk verhaal', zei Wifi. 'Nog wel je eigen huisdier... Wij eten meestal geen vlees. Je bent dus redelijk veilig. Wat ik je trouwens nog vragen wilde', ging Wifi verder, 'zijn er nog meer

mensjes aan de andere kant van onze planeet? En hoeveel gaten hebben jullie eigenlijk gemaakt?'

Wifi keek Edgar indringend aan. Er viel een stilte.

'Kom op, antwoord eens even', gebood Wifi.

Edgar besepte dat hij beter kon antwoorden en begon te vertellen.

'Ons ruimteschip is erg groot. Het is bij het neerstorten erg beschadigd. Als het gerepareerd is gaan we weer verder. We willen een kolonie stichten op Mars. We zijn met ongeveer 500 mensen en we hebben van alles bij ons. Gebruiksvoorwerpen, dieren, maar ook een heleboel technologie om in contact te kunnen blijven met de aarde. Het lukt ons alleen niet om verbinding te maken met de aarde. De wetenschappers die bij ons gezelschap horen denken dat ons signaal geblokkeerd wordt door jullie planeet. Ze hebben een heleboel berekeningen gemaakt en ons werkteam de opdracht gegeven om een gat te graven naar de bovenkant. Volgens hun berekeningen zou het vanaf de bovenkant wél mogelijk moeten zijn om contact te maken met de aarde. Ik ben verkenners en het is mijn taak om er achter komen of het aan de bovenkant van de planeet veilig genoeg is voor onze wetenschappers. Als ik niet terugkom, sluiten ze het gat af en gaan ze op een andere manier proberen contact te maken met de aarde. We hebben maar één gat gemaakt. Het graven was een enorme klus, waar ze heel lang mee bezig zijn geweest. Je hoeft niet bang te zijn dat we er nog één graven. Uit veiligheidsoverwegingen is er besloten om het bij één gat te laten. Het gat wordt streng bewaakt. Zodra er gevaar dreigt wordt het afgesloten. Trouwens, jullie zijn niet het eerste reuzekonijn dat ik ontmoet.'

'Wifi, Barry, het eten is klaar', riep Kokkie.

'Je hoeft niet zo te brullen hoor, we zitten vlak naast je', mopperde Barry.

'Sorry, gewoonte hè, ik zal er in het vervolg op letten. Ik...'

Er klonk geblied.

'Kijk nou', zei Kokkie, terwijl ze verbaasd naar haar tablet keek. 'Tiara wil met me praten. Scheppen jullie al vast maar op en vergeet Edgar niet.'

5 Kokkie geeft kookles

'Hallo Tiara, hoe gaat het met je? Wil het koken nog een beetje lukken? Wat heb je met je vacht gedaan?', ratelde Kokkie.

'Kokkie, het koken is een ramp', klonk het uit de tablet. 'Ik snap niet hoe jij iedere keer weer zulke lekkere dingen op tafel kunt zetten. De meest eenvoudige maaltijden willen gewoon niet lukken. Wist je dat eieren kunnen ontploffen? Ik dacht eerst dat een van de kinderen een grapje met me had uitgehaald. Fop eieren dacht ik nog. Wat blijkt, eieren kunnen niet in de magnetron. Een lawaai! En toen ik het deurtje opendeed ontplofte het laatste ei. Ik zit helemaal onder. Vieze plakbende! Zou je mij willen helpen om iets eetbaars op tafel te zetten? Langhaar maakt lange dagen en hij heeft honger als hij straks thuiskomt.'

Kokkie grinnikte. 'Ja hoor, maar weet je wat, als jij nu eerst eens een bad neemt, dan gaan wij eten. Zodra we klaar zijn laat ik het je weten. Zorg ervoor dat de camera op het fornuis gericht staat. Liefst zo dat ik ook nog een stukje van het aanrecht zie. Tot straks!'

'Tot straks', zei Tiara en ze verbrak de verbinding.

'Waar ging dat over?', vroegen Wifi en Barry in koor.

'Oh, Tiara heeft de eieren laten exploderen', antwoordde Kokkie laconiek. 'Ze lijkt wel een wandelend roerei. Ze heeft overal stukjes ei in haar vacht.'

Zodra ze gegeten hadden pakte Kokkie haar tablet. Ze startte een videogesprek en even later verscheen Tiara in beeld. Ze had geen ei meer in haar vacht, ze had een koksmuts op en ze had een schort aangetrokken. Kokkie lachte.

'Nou Tiara, je hebt je goed voorbereid. Heb je de webcam op het fornuis en op het aanrecht gericht? Schakel maar even over naar camera 2. Ja ik zie het al. Ach, kijk nou, mijn fornuis, mijn keuken en ..'

'Kokkie', onderbrak Tiara haar, 'ik begrijp dat je jouw keuken mist. Wij missen jou en je kookkunsten ook, maar met geklaag krijgen wij vanavond geen eten op tafel. Vertel maar wat ik moet doen.'

'Waar hebben jullie trek in?' vroeg Kokkie.

'Ik wil graag omelet met worteltjes eten, maar ik ben een beetje bang voor exploderende eieren geworden.'

'Eieren exploderen in de magnetron, of als je ze zonder water probeert te koken,' legde Kokkie uit.

'Als jij zin hebt in omelet met worteltjes, dan gaan we dat maken. Voor hoeveel personen moet je koken?'

'Even tellen', zei Tiara. 'Voor Langhaar en mijzelf, en..... weet je wat, gewoon voor alle kinderen, als ze bij iemand anders eten of geen trek hebben eet de rest wel wat over is. Dat worden dan 32 porties. Hebben we zo'n grote pan, Kokkie?'

'Nee,' antwoordde Kokkie. 'Zo'n grote pan hebben we niet. Ik laat altijd eerst de kleintjes eten en daarna de groten, als zij hebben gegeten maak ik een gezellig dineetje voor jullie. Bovendien heb ik de kindermisjes de opdracht gegeven om voor de kinderen te koken, dus dat hoef jij niet te doen. Je hoeft alleen maar te koken voor Langhaar en voor jezelf.'

Tiara haalde opgelucht adem. 'Gelukkig', zei ze, 'dat scheelt weer.'

'Zullen we beginnen, Tiara?' Tiara knikte.

'Haal dan nu de eieren, de boter, de melk en de worteltjes uit de voorraadkast. Pak een grote pan en een kom met een garde.'

'Wat is een garde?', vroeg Tiara.

'Zie je die metalen strip met kookgerei?'

'Nee, waar?'

'Tegen de muur, naast het fornuis, aan de linkerkant.'

'Oh, is dat kookgerei. Ik wilde al aan Langhaar vragen waarom hij zijn gereedschap in de keuken bewaart, maar dat ijzerwerk is om te koken....'

'Tiara, wijs het middelste stuk gereedschap aan. Ja, dat is goed. Nu eentje naar rechts. Nog eentje.., ja! Dat is de garde. Pak de garde. Wijs nu de lege plek aan. Ga nu drie gereedschappen naar links. Nee niet die, ja, die! Dat is een spatel. Pak die ook. Haal nu de ingrediënten uit de voorraadkast.'

Tiara pakte de eieren, de boter en de melk.

'Vergeet je niet iets?', vroeg Kokkie. Omelet met WORTELJTJES. Wat heb je dan nog meer nodig? Precies ja, WORTELJTJES!' Kokkie kreunde. 'Dat is alleen nog maar het begin', fluisterde ze tegen Barry. We hebben nog niet eens gekookt!'

'Dat hoorde ik, Kokkie,' zei Tiara. 'Maar het geeft niet hoor, ik ben een ramp in de keuken, ik weet het.'

'Weet je wat', zei Kokkie. Ik maak wat foto's van het kookgerei en dan zet ik er bij wat het is. Als je zo de camera even op de potten en pannen richt, kan ik daar ook een foto van maken en dan zet ik daar de namen bij. De foto's plaats ik op Snuitboek en dan kan je morgen met de foto's leren hoe al die keukenspullen heten.'

'Kokkie, je bent weer eens geniaal', zei Tiara. Ik beloof je dat ik morgen weet hoe alles heet. Weet jij toevallig of er filmpjes van recepten op "Konijn Online" staan? Dan hoef ik jou niet steeds lastig te vallen. De reis is al zwaar genoeg. Hoe gaat het trouwens, schieten jullie al een beetje op?'

'Het gaat goed Tiara. Zodra we bij Fanny zijn en ik in een lekkere luie stoel kan hangen, praten we bij. We gaan nu eerst koken. Na het koken stuur ik je een linkje van mijn favoriete kookkanaal.'

Richt de camera nog even op het keukengerei en pak de worteltjes.'

Tiara deed wat haar werd gevraagd en Kokkie maakte een paar foto's. Nadat de camera weer op het fornuis was gericht ging Tiara onder toezicht van Kokkie de worteltjes wassen en snijden. Ze sneed maar één keer in haar vingers. Met de omelet had ze meer moeite, maar uiteindelijk lukte die ook. Ze namen afscheid en met een tevreden gevoel verbrak Kokkie de verbinding. Gelukkig wisten ze niet wat er de volgende dag boven hun hoofd hing, anders hadden ze vast niet zo lekker geslapen!

Ze waren weer onderweg. Kokkie had Tiara een linkje gestuurd van haar favoriete kookkanaal "Konijn in de keuken". De foto's had ze voorzien van tekst en uitleg en op Snuitboek gezet. Wifi had voor de zekerheid het geheugen van de voorraadserver vergroot en Barry had zijn werkploeg nog wat instructies gegeven. Ze waren goed uitgerust en liepen stevig door.

Na een paar uur begon Edgar weer te piepen.

'Wat moet ie nou weer', mopperde Barry. Hij haalde Edgar tussen zijn oren vandaan en startte de vertaal app.

'Kijk een muur!', riep Edgar.

Barry zette Edgar weer terug en sloot de app af. 'Kijk een muur', deed hij Edgar na. 'Duhh! We kunnen er moeilijk omheen hè, wat een enorm bouwwerk!'

De muur was zó groot dat het einde ervan niet zichtbaar was. In het midden van de muur zat een grote zware deur. Het was inmiddels licht geworden, maar de omgeving was troosteloos, kleurloos en grauw. De planten waren zwart en hier en daar lagen hoopjes as. Op de deur zat een grote klopper. Een konijnenschedel. Grote zwarte vogels vlogen geluidloos in cirkels boven het gezelschap. Edgar piepte weer en wees, maar dit keer reageerden ze niet en lieten ze hem zitten waar hij zat.

6 Bij Fashionista

'Zullen we dan maar', zei Kokkie. Aarzelend pakte ze de schedel en bonste er mee tegen de deur. Er gebeurde niets. Kokkie pakte de schedel nog een keer en bonste harder. De schedel brak en viel uit elkaar. Geschrokken keek Kokkie naar de botjes op de grond. 'Oeps, soms ken ik mijn eigen krachten niet. Niet zo'n goeie indruk hè, nog nooit op bezoek geweest en nu al iets stuk gemaakt.' Voorzichtig raapte ze de stukjes op. 'Kan jij dit maken, Bar?', vroeg ze.

Barry schudde zijn hoofd. 'Nee', antwoordde hij. 'Botten zijn lastig te lijmen.'

Ze hoorden gekraak. De enorme deur ging open. Voorzichtig en om zich heen kijkend liepen ze naar binnen. Aan de andere kant van de muur zagen ze een kaal strookje grond, dat grensde aan een dichtbegroeid woud.

'Wat een rare bedoening hier', zei Barry. 'Wat vind jij, Wifi?'

'Ik weet het niet Barry, het valt me op dat ik weinig bereik heb, het lijkt wel of het signaal wordt verstoord.'

'Ik hoop maar dat alles goed is met mijn kleine meid', zei Kokkie bezorgd. 'Het lijkt wel een vesting in plaats van een konijnen kolonie. Het hele gebied ziet er uit alsof er een grote brand is geweest.'

Gespannen liepen ze verder, ze waren het open strookje grond voorbij en liepen nu in het bos.

'Ik zal het me wel verbeelden', zei Barry, maar ik heb het idee dat er naar me gekeken wordt.'

'Dat idee heb ik ook al een tijdje', fluisterde Kokkie.

'Ik ook', zei Wifi zachtjes.

Vorzichtig liepen ze verder. Na een tijdje gebaarde Wifi dat ze moesten stoppen.

'Ik ga even kijken of ik Langhaar kan bereiken', fluisterde hij. Hij maakte een berichtje op zijn foon en drukte op verzenden. De mail werd niet verzonden. 'Raar hè', zei Wifi. 'De hele reis prima bereik en sinds we door de poort zijn gegaan helemaal niets meer.'

Hij keek op. Kokkie en Barry waren verdwenen. Iets sloeg hem hard tussen zijn oren en hij viel bewusteloos op de grond.

Toen hij weer bijkwam zag hij Kokkie en Barry over hem heen gebogen staan.

'Gaat het met je?' vroeg Kokkie bezorgd. 'Je bent een hele tijd buiten bewustzijn geweest. We snappen nog steeds niet waarom ze je zo'n enorme klap op je hoofd hebben gegeven. Ons hebben ze gewoon de mond gesnoerd en meegenomen.'

'Au, mijn hoofd', kreunde Wifi.

'Blijf nog maar even liggen, Wi', zei Barry. Dat is beter voor je hoofd. Tsjonge, wat een bult. Is dat nou je wiskunde knobbel?', grapte hij.

'Laat hem, Barry', zei Kokkie. Zie je niet dat hij pijn heeft? Hij heeft hoofdpijn en het gaat echt wel een tijdje duren voordat die bult weer weggaat. Ik vraag me af wat dit allemaal te betekenen heeft. Ik hoop dat Fashionista nog steeds op de troon zit. Ik kan mij niet voorstellen dat zij ons gevangen heeft genomen. En die muur, en die troosteloze omgeving. Dat is toch helemaal haar stijl niet. Fanny houdt van kleur en van bloemen. Voorzover ik weet heeft ze nog nooit konijnen gevangen genomen en al helemaal niet op het hoofd laten slaan. Ik maak me zorgen. Wellicht hebben de aardbewoners hier mee te maken. Ooooo, wat nu als ze Fanny en de konijnen van haar kolonie gevangen hebben genomen. Misschien worden ze wel opgegeten. Wat verschrikkelijk! Mijn arme kleine meisje', jammerde ze.

'Zo klein is jouw meisje niet meer Kokkie', zei Barry zachtjes. 'Je bent toch niet vergeten hoe ze is veranderd?'

'Nee', zei Kokkie. Ze ging zitten en dacht aan Fanny. Somber staarde ze voor zich uit.

Fanny had de bijnaam Fashionista gekregen, omdat ze zo dol op kleding was. Ze ontwierp en maakte de prachtigste kledingstukken, zowel voor zichzelf als voor anderen. Ze was hier mee gestopt toen de hongersnood uitbrak en was in plaats van kledingontwerpster, verpleegster geworden. Op een dag had ze tijdens haar ziekenronde een jonge, knappe wetenschapper ontmoet. De wetenschapper, Arnold, was hoofd van het door de koning samengestelde onderzoeksteam. Fashionista, die zowel geïnteresseerd was in Arnold als in het onderzoek, verdeelde haar tijd tussen het verzorgen van de konijnen en Arnolds onderzoek. Al snel waren ze onafscheidelijk. Ze vroegen en kregen een eigen hol in het paleis en ze waren heel gelukkig samen.

Aan hun jonge geluk kwam een einde toen het onderzoek aan de bovenkant van de planeet niets opleverde. Langhaar gaf het team de opdracht om ook de onderkant van de planeet te onderzoeken en liet een raket bouwen die, uitgerust met de benodigde apparatuur, informatie over de onderkant van de planeet kon verzamelen. Hoe Fanny ook smeekte om met Arnold mee te mogen, het was een riskante onderneming en zowel de koning als Arnold vonden het niet goed dat ze meeging. Uiteindelijk had ze zich er bij neergelegd. Ze verbrak haar relatie met Arnold, zette hem uit het paleis, hilde tot haar tranen op waren en gebruikte haar maaltijden op haar kamer, omdat ze haar vader niet meer wilde zien. De altijd zo vrolijke prinses was veranderd in een depressief en somber konijntje. Na de lancering veranderde haar karakter nog meer. Ze ging niet meer naar buiten, hielp niemand meer en was hatelijk tegen iedereen die ze maar tegenkwam.

'Zelfs tegen mij en dat terwijl ze altijd zo dol op me was', peinsde Kokkie 'Pas toen ik haar flink had toegesproken gedroeg ze zich weer een beetje normaal.'

'Weet je, Barry', zei Kokkie 'Haar ogen waren zo veranderd, na het vertrek van Arnold. Zo kil, zo koud. Als ze naar je keek kon je gewoon kippevel krijgen.'

'Ik begrijp helemaal wat je bedoelt', zei Barry. 'De Fanny van vroeger was hartverwarmend, maar de Fanny na het vertrek van Arnold kon met haar blik een glas water in ijsklontjes doen veranderen. Zelfs Langhaar vroeg zich wel eens af of hij er wel goed aan had gedaan om haar de verantwoording van een kolonie toe te vertrouwen. Hij stelde zich gerust met de gedachte dat ze altijd goed was geweest voor het volk van Ur en dat ze daarom ook goed zou zijn voor haar eigen volk. Toch bleef er altijd iets aan hem knagen. Alsof hij iets over het hoofd had gezien. Maar hij wist niet wat.'

'Ik heb precies hetzelfde', zei Kokkie. 'Altijd als ik aan haar denk in die tijd, heb ik het gevoel dat er iets is, maar ....'

Kokkie stopte midden in haar zin met praten. Ze hoorden voetstappen. De deur kraakte en ging open. Verblind door het licht sloten ze hun ogen. Toen ze hun ogen weer open deden stonden er twee enorme konijnen in de kerker, gewapend met een lans.

'De koningin is klaar om jullie te ontvangen', sprak het grootste konijn. 'Probeer niet te ontsnappen. Jullie maken geen schijn van kans en de straf voor ontsnappen is hoog. Héél hoog. Volg me!'

'Onze vriend is nog steeds niet lekker van de enorme klap, die jullie hem hebben gegeven', zei Barry. 'Mag hij nog even blijven liggen?'

'Natuurlijk', grijnsde het konijn vals. 'Maar of jullie hem dan nog terugzien.... Onze koningin houdt er niet van als konijnen haar orders niet volgen. Misschien mag hij vanavond wel over de rand.'

'Laat maar,' kreunde Wifi. 'Ik ga wel mee. Ik voel er niets voor om in mijn eentje in dit donkere hol achter te blijven.'

Het gezelschap vertrok. Ze kregen hun rugzakken terug. Dat verbaasde ze, maar ze zeiden er niets over. Na een tijdje lopen zagen ze in de verte een kasteel. Toen ze dichterbij kwamen zagen ze dat het vaandel de afbeelding van Fashionista droeg.

'Ze is in ieder geval nog koningin', fluisterde Kokkie. 'Kijk, de ophaalbrug gaat naar beneden. Ach, als ze ons ziet zijn we zo weer vrij en krijgt Wifi vast de beste dokter die ze heeft. Ik ben toch zo blij om haar weer te zien. Hoe zal ze er uitzien? Ik ga meteen vragen wat dit allemaal voor rare bedoening is en... '

'Hou je mond!', bulderde het grootste konijn. 'De koningin houdt niet van geratel. Iedereen in dit kasteel moet zijn mond houden en mag alleen spreken als zij daar toestemming voor geeft.'

Kokkie keek geschrokken. Ze wilde wat terugzeggen, maar bedacht zich.

Het was inderdaad doodstil in het kasteel. Het enige dat ze hoorden was het geluid van hun voetstappen. Ze kwamen aan het einde van de gang en stonden voor een grote deur. Op de deur was een mooie koperen plaat bevestigd, waarop een afbeelding van een troon was gegraveerd.

'Moet er iemand plassen?', vroeg het grootste Konijn. Ze knikten. 'Dan is hier de WC.'

Toen ze klaar waren gingen ze weer verder. Ze kwamen aan het einde van de gang en gingen linksaf. Weer stonden ze voor een deur met een koperen plaat. Dit keer stond er een afbeelding van een fornuis op.

'Honger?', vroeg het iets kleinere konijn.

Ze knikten. Het kleinere konijn deed de deur open en wees op de stoelen die in de keuken stonden.

'Ga zitten', zei hij. Hij liep naar het fornuis, schepte drie kommetjes worteltjessoep op, sneed drie grote stukken van een worteltjestaart af en vulde een karaf met water. Daarna dekte hij de tafel.

'Jullie vinden het verder wel hè?', zei hij. 'Wij zitten in de kamer hiernaast. Als jullie klaar zijn, kunnen jullie op de muur bonzen. Dan komen we jullie weer halen.'

Ze hadden geen idee hoe ze moesten ontsnappen. Bovendien moesten ze Fashionista spreken, dus klopten ze na het eten op de muur en werden ze weer opgehaald. Ze verlieten de keuken door een andere deur. Na nog een lange gang kwamen ze op de binnenplaats van het kasteel. Ze staken de binnenplaats over en stopten bij een deur die de vorm had van Fashionista's profiel. Het grootste konijn deed de deur open en gebaarde dat ze naar binnen moesten gaan.

'Sterkte!' zei hij. Het kleinere konijn knikte bevestigend.

'Ja, sterkte!', zei hij ook.

Daar stonden ze dan. Kokkie, Barry en Wifi. Ze bevonden zich in de troonzaal. Fashionista was er niet. Wel stond er een hele comfortabele stoel.

'Zou dat de troon van Fanny zijn', fluisterde Kokkie.

Ze durfde nog steeds niet hardop te praten.

'Zou best kunnen', zei Barry. 'Hoe is het trouwens met je hoofd Wi? Het lijkt wel of die bult kleiner wordt.'

'Sinds we gegeten hebben voel ik mij een stuk beter', antwoordde Wifi. 'Ik denk dat ze geneeskrachtige kruiden in het eten hebben gedaan. Bij iedere hap die ik nam voelde ik de pijn minder worden.' Hij voelde aan zijn hoofd. 'De bult is echt kleiner.'

Ze hoorden een deur dichtslaan. 'Hebben jullie lekker gegeten?' klonk het. Met een ruk draaiden ze zich om. Kokkie liet van schrik haar rugzak vallen en de kookpot kletterde op de grond.

'Fanny!' Kokkie rende naar Fashionista om haar te omhelzen, maar de wachters sprongen naar voren

en versperden haar de weg.

'Wat is dat nou!', zei Kokkie verontwaardigd. 'Ga eens uit de weg. Ik wil mijn kleine meid begroeten.'

'KLEINE MEID?', schreeuwde de wachter. 'U BELEDIGT DE KONINGIN. WEET U WAT VOOR STRAF ER STAAT OP HET BELEDIGEN VAN ONZE KONINKLIJKE HOOGHEID? KONIJNEN DIE HAAR BELEDIGEN GAAN ZONDER PROCES OVER DE RAND!'

'Over de rand?', vroeg Kokkie. 'Dat is al de tweede keer dat ik dat hoor. Wat bedoelen jullie daar toch mee? Fanny, wie zijn die twee types? Sinds wanneer mag ik je niet meer begroeten?' Er gleed een verdrietige trek om haar mond.

'U RICHT HET WOORD TOT DE KONINGIN ZONDER DAT ZIJ DAAR TOESTEMMING VOOR HEEFT GEGEVEN', bulderde de wachter, die de meeste sterren op zijn leren jack had.

'Nou en', zei Kokkie uitdagend. 'Ik ben haar vroegere kindermeisje en koningin of niet, ze blijft altijd mijn kleine meid. Laat mij er door en wel onmiddellijk. Als Langhaar dit hoort ben jij nog niet jarig jongeman. Leren jack of niet. Als Langhaar met je klaar is, ben je geen konijn meer, maar een angsthaas!'

De koningin was in haar stoel gaan zitten. Ze drukte op een knopje en er kwamen drie stoelen uit de vloer. 'Neem plaats', zei ze. Ze had een hele mooie zachte stem, die vroeger heel goed bij haar ogen paste maar nu voor een griezelige tegenstrijdigheid zorgde. Ze wees op de stoelen. Kokkie raapte haar rugzak op en ging zitten. Wifi en Barry volgden haar voorbeeld. De stoelen waren eigenlijk te klein voor Barry en Kokkie, maar toch zaten ze wel lekker. De wachters waren naast Fashionista gaan staan.

'Wat brengt jullie hier?', vroeg ze. De manier waarop ze het vroeg deed ze huiveren. Er liep een rilling over hun rug. Er klonk iets in haar stem, iets dat zo kil was dat er voor zorgde dat ze het alledrie koud kregen door alleen maar naar haar te luisteren.

'Fanny', begon Kokkie.

'DAT IS KONINGIN FASHIONISTA VOOR JOU', bulderde de wachter. Fashionista schonk hem een ijskoude glimlach. 'Als je ze iedere keer onderbreekt, komen we niet verder Grump. Laat mij aan het woord. Het zijn afgezanten van mijn vader. In Ur zijn ze niet gewend aan hof etiquette, dat vindt Langhaar niet nodig. Je kan niet verwachten dat ze zich houden aan regels die ze niet kennen. Ik zal ze de regels duidelijk maken en aan ze uitleggen, waarom het belangrijk is om mijn regels na te leven.'

Grump knikte en keek Kokkie aan.

Kokkie bleef even stil. Ze dacht snel na. 'Als we een beetje serieus genomen willen worden zal ik

Langhaars boodschap plechtig over moeten brengen,' dacht ze. 'Als ik Fanny niet deftig genoeg toespreek valt dat konijn me in de rede en kan ik misschien mijn verhaal niet doen.' Ze schraapte haar keel en begon te vertellen. 'Koningin Fashionista, u wilt weten wat ons hier brengt. Graag zou ik u vragen hoe het u is vergaan, sinds u uit Ur bent vertrokken, maar ik begrijp dat wij niet meer op dezelfde voet staan als vroeger. Ik zal niet meer praten en vragen, doch slechts antwoord geven op uw vraag. Zoals u weet heeft uw vader aan u en uw broers gevraagd om een nieuwe kolonie te stichten. Hij heeft dit gedaan in de hoop dat er op deze wijze drie sterke koloniën bij zouden komen. Uw vader heeft recentelijk van de wetenschappers in het ruimteschip de Urban te horen gekregen dat ze een buiten_ur's ruimteschip hebben gezien aan de onderkant van onze planeet. Zelf hebben we contact gehad met.... Waar is Edgar?' Met een ruk draaide ze zich om en keek naar Barry. Barry voelde eens tussen zijn oren en schudde zijn hoofd. 'Duhh', zei Kokkie. 'Je denkt toch niet dat ik vraag waar hij is, als ik hem kan zien zitten!'

'Vertel straks maar wie Edgar is', zei Fashionista. 'Ga eerst verder met je verhaal.'

Kokkie keek nog eens naar Barries oren, richtte vervolgens haar blik weer op Fashionista en ging verder met haar verhaal. 'De oogst in Ur is voor de tweede keer mislukt en het vermoeden bestaat dat het mislukken van de oogst te maken heeft met dat ruimteschip. Uw vader heeft noodmaatregelen getroffen voor het geval de volgende oogst ook mislukt en heeft ons voedsel op rantsoen gezet. We weten niet of de aliens aan de onderkant van de planeet goede bedoelingen hebben en daarom heeft hij ons er op uitgestuurd om contact te maken met u en uw broers. Wifi moet er voor zorgen dat de computernetwerken met elkaar verbonden worden, zodat er in geval van nood snel beslissingen genomen kunnen worden. Barry moet een wegenplan maken en het maken van de wegen begeleiden. Uw vader vraagt u om medewerkers beschikbaar te stellen, die onder leiding van Barry, wegen kunnen bouwen. De bevolking kan zich dan snel verplaatsen. We hebben ook nog een cadeautje voor u. Een apparaat dat het mogelijk maakt om met uw vader en moeder te praten. Zodra we bij uw broers zijn geweest, ook met uw broers. U moet overigens de groeten hebben van uw vader en ik heb uw moeder beloofd u namens haar te knuffelen, maar dat slaan we maar even over.'

Er viel een stilte. Fashionista keek het gezelschap om de beurt onderzoekend aan.

'Wie van jullie heeft dat apparaat voor mij?' vroeg ze.

Wifi stak zijn hand op.

'Breng het mij', beval ze. Wifi liep naar haar toe en gaf haar de smartphone. Ze bestudeerde het apparaatje aandachtig. 'Waar hou jij je normaal gesproken mee bezig?', vroeg ze.

'Ik ben ICT'er', antwoordde Wifi beleefd. 'Ik moet er voor zorgen dat alle hardware blijft werken en dat alle software naar volle tevredenheid gebruikt kan worden. U heeft Wim Hopper meegekregen

toen u vertrok, een van mijn leerlingen. Ik zou hem graag spreken.'

'Ahhh, ja, Wim Hopper. Dat is helaas niet mogelijk. Ze hebben hem opgegeten.'

'Opgegeten?', riep Wifi geschrokken uit. 'Dat is verschrikkelijk! Arme jongen! Door wie?'

Fashionista wierp een ijskoude blik op Wifi en snauwde: 'Het is in Fur de gewoonte dat ik de vragen stel. Laat mij even uitleggen hoe het werkt. Iedere inwoner van Fur heeft een lijst. Op die lijst staan de regels van de kolonie. Bij overtreding wordt er een streepje op je lijst gezet. Heb je vijf streepjes verzameld, dan ga je over de rand. Jullie krijgen voordat jullie deze zaal verlaten allemaal een lijst. Lees de lijst goed door en hou je aan de regels. Het kan me niet schelen dat mijn vader jullie heeft gestuurd. Dit is Fur en jullie houden je aan mijn regels. Jullie zijn gewaarschuwd.'

Fashionista leunde achterover en nam de smartphone in haar hand. 'Wat is dit?', vroeg ze.

'Het is een Smartphone, koningin.'

'Leg eens even uit hoe het werkt.'

'Met alle respect koningin, het woord even is hier niet op zijn plaats. Ik heb minstens een paar uur nodig om u uit te leggen wat het allemaal kan. Bovendien hebben wij geen bereik meer sinds we in Fur zijn. Ik heb geen idee hoe dat komt', antwoordde Wifi.

'Moet jij er niet voor zorgen dat alles blijft werken?', vroeg Fashionista. Ze keek hem spottend aan. Wifi negeerde haar onvriendelijkheid. 'Jawel Koningin', zei hij, 'maar dan moet ik wel in de gelegenheid worden gesteld om dat te doen.'

'Daar kan ik voor zorgen', zei Fashionista op ijzige toon. 'Gnoom, neem Wifi mee naar het kantoor van Wim Hopper en geef hem zijn lijst. Wifi, ik raad je aan eerst de lijst door te nemen, voordat je aan de slag gaat. Het zou jammer zijn om je te verliezen. We kunnen wel een ICT'er gebruiken.' Gnoom nam Wifi mee. Wifi zwaaide nog even naar Kokkie en Barry en toen was hij weg. Kokkie schoof ongemakkelijk heen en weer. Alles ging heel anders dan ze had verwacht en de gang van zaken beviel haar totaal niet.

Fashionista keek Kokkie onderzoekend aan. 'Jij hebt een kookpot bij je. Jij bent Langhaars kokkin hè?'

Kokkie knikte.

'Dan mag jij in de keuken werken.' Ze drukte op een knopje en er verscheen een groot konijn met een koksmuts op. 'Een nieuwe keukenhulp voor je Spetter. Wees zuinig op haar, het is moeilijk om aan een goede keukenhulp te komen. Vergeet niet om haar de lijst te geven.'

Spetter hield de deur voor Kokkie open. Verbijsterd stond ze op. Ze draaide zich nog even om en keek naar Barry. Hij zwaaide haar bemoedigend uit.

Toen de deur weer dicht was liet de koningin haar ogen op Barry rusten. 'Wat een lekker ding ben jij', lachte ze. 'Ik hou van grote sterke mannen. Hoe heet jij?'

'Ik heet Barry, majesteit', antwoordde hij.

'Waar hou jij je normaal gesproken mee bezig?'

'Ik ben bouwkundige en uitvinder,' antwoordde Barry, die zich behoorlijk ongemakkelijk begon te voelen.

'Bouwkundige en uitvinder? Pappie heeft echt zijn best gedaan om mij te verwennen. Jij wordt klusjesman! Grump, neem hem mee, geef hem zijn lijst en wijs hem de werkplaats.'

Grump nam Barry mee. Fashionista bleef in haar eentje achter.

Ze stond op, liep naar de bar en schonk zichzelf een drankje in. Ze begon te lachen, eerst zachtjes, maar geleidelijk steeds harder. Haar kakelende gemene lach weerkaatste luid tussen de muren. Toen verliet ook zij de zaal.

7 Aan het werk

Kokkie liep naast Spetter. Ze bekeek hem vanuit haar ooghoeken. Hij was een morsig konijn, met vlekken op zijn jasje en hele vieze nagels. Ze wilde haar mond open doen om iets te zeggen, maar Spetter gebaarde dat ze stil moest zijn.

'Het loopt allemaal heel anders dan we hadden verwacht', dacht ze. 'Langhaar kunnen we ook niet inlichten, want we hebben geen bereik. We moeten ontsnappen, maar hoe? Ik weet niet eens waar de anderen zijn.'

Spetter stopte en deed de deur van de koninklijke keuken open. Kokkie's mond viel open van verbazing. De keuken was veel groter dan de keuken waarin ze hadden gegeten. Alles wat je maar bedenken kon was aanwezig. Er was zelfs een inloopijskast. Het had een prachtige keuken kunnen zijn, maar dat was het niet. Het was de meest vieze keuken die ze ooit had gezien. Ze liep iets verder de keuken in. Onder haar voet hoorde ze iets kraken. Het was een kakkerlak. Van schrik deinsde ze achteruit. Weer een krak. Nog een kakkerlak. Vanuit de inloopkoelkast kwam een zacht gepiep.

'Ratten', fluisterde Spetter.

Kokkie keek nog eens rond en toen werd ze vreselijk boos.

'Viespeuk!', brulde ze. 'Dit is de koninklijke keuken. Hoe durf je Fannies eten te bereiden in zo'n smerige troep! Waar is je beroepsethiek! Ergens onder die stapel vuile borden soms? Je denkt toch niet, dat ik in zo'n bende ga werken hè! Eerst gaan we deze ruimte schoonmaken!' Stampvoetend liep ze de koelkast in.

'Bedorven', klonk het, 'en dit is bedorven, en dit en dit.' Kokkie begon de bedorven etenswaren uit de koelkast te gooien. Na een kwartier hard werken en een heleboel gemopper was ze klaar. 'Haal een paar vuilniszakken, schoonmaakmiddelen, een afwasborstel en theedoeken', commandeerde ze. Spetter verliet de keuken en kwam na een tijdje terug met een schoonmaakkar. Kokkie inspecteerde de kar en knikte goedkeurend. 'Daar kunnen we wat mee', zei ze. 'We beginnen met de vuilnis. Ik houd de zak open en jij doet het afval er in.' Spetter begon de bedorven etenswaren van de vloer op te rapen en deed ze in de vuilniszak.

'Laten we meteen de keukenkastjes even inspecteren', beval Kokkie. Ze deed een kastje open, gaf een gil en deinsde achteruit. Spetter keek voorzichtig in het kastje om te zien wat Kokkie zo had laten schrikken. In het midden van de bovenste plank lag een groen uitgeslagen worst, met een harig

korstje. Het leek net of de worst bewoog. Spetter deed zijn schoonmaakhandschoenen aan en pakte de worst op. Aan de onderkant bewoog iets.

'GOOI HET WEG!', brulde Kokkie. 'HOU OP MET STAREN NAAR DAT VIEZE DING EN GOOI HET WEG! En als je toch bezig bent. Ik weet niet wat er nog meer in de kastjes zit, maar gooi dat ook maar weg. Alles! Hoor je!'

Gelukkig waren de meeste kastjes leeg en vonden ze geen andere bewegende voedselresten meer.

'Zo', zei Kokkie. 'Daar zijn we vanaf. Zet de zakken op de gang. Daarna gaan we schoonmaken. Weet jij waar de stekker van de koelkast is?'

Spetter knikte.

'Trek hem uit het stopcontact. Dan kan de ijskast ontdooien.'

Na heel veel uren hard werken was Kokkie eindelijk tevreden. 'Zo, dit lijkt weer op een keuken', zei ze, terwijl ze goedkeurend rondkeek. 'Ik wil alleen nog even in het bad. Dat zou jou overigens ook geen kwaad doen Spetter', zei ze, 'en als je dan toch bezig bent. Knip je nagels en maak ze schoon. Een kok met vieze nagels, dat kan gewoonweg niet!'

Ze waren klaar in de keuken en Spetter bracht Kokkie naar haar kamer. De kamers van Kokkie en Spetter bevonden zich vlak bij de keuken. Op de ene deur stond de afbeelding van Spetter en op de andere deur die van Kokkie. Spetter opende Kokkies deur. Ze liep haar kamer in en was aangenaam verrast. Het was een prachtige ruimte, met uitzicht over zee. Het enige ontsierende waren de tralies voor het raam.

'Jammer! Wel iets dat je in een koninklijk paleis kan verwachten', dacht ze. 'Je wilt natuurlijk niet dat er inbrekers door zo'n raam naar binnen kunnen komen.'

Spetter ging weg en trok de deur achter zich dicht. 'Zou ik mijn kamer uit kunnen?', dacht Kokkie. Tegen beter weten in probeerde ze de deur open te maken. Op slot. Ze haalde haar schouders op en liep nieuwsgierig naar de andere deur. Die ging wel open. Kokkies mond viel open van verbazing. Eén stap van haar verwijderd bevond zich de mooiste badkamer die ze ooit had gezien. Aan een haakje hing een heerlijke badjas en over een verwarmde radiator hingen dikke, zachte handdoeken. Op de wastafel stond een mandje waar de grote hoeveelheid luxe toiletartikelen nauwelijks inpasten en in de hoek van de badkamer stond een riant bubbelbad op gouden pootjes. Kokkie, die na de vieze klus wel toe was aan een bad, liet het bad vollopen en deed er een flinke scheut badschuim in. Even later stapte ze in het bad en deed ondanks alle vreemde gebeurtenissen van die dag genietend haar ogen dicht.

Wifi zat in zijn kamer. Gnoom had hem door een eindeloze reeks gangen geleid. Na meer dan een kwartier lopen stopte hij bij een deur waarop een hologram van een computer was aangebracht.

'We zijn er', had hij gezegd.

Vervolgens had hij de deur opengemaakt en hem Fashionista's lijst gegeven. Hij was niet mee naar binnen gegaan en toen Wifi in de kamer stond, had hij de deur eerst dicht- en toen op slot gedaan. En nu zat hij hier, in een comfortabele stoel met de lijst in zijn handen. Hij legde de lijst neer, stond op en liep wat rond.

'Zou er ook een voorraadkast in de kamer zijn?', dacht hij. 'Ik heb best trek en ook wel zin in een lekkere kop worteltjesthee.'

De worteltjesthee deed hem aan aan Kokkie denken. 'Hopelijk houdt ze zich aan de regels', dacht hij bezorgd. 'Hé, wat is dit?'

Hij had de voorraadkast gevonden. Even later zat hij in een luie stoel, met een gevuld bord en een kopje thee, Fashionista's regels door te nemen. Achter iedere regel stond een vakje. 'Vijf streepjes en je gaat over de rand', las hij hardop.

Hij legde de lijst weer neer en pakte zijn foon. Nog steeds geen bereik. "Wat er ook gebeurt, blijf online", had Langhaar bij het afscheid gezegd. Als Langhaar een tijdje niets van ze hoorde organiseerde hij vast een zoektocht...

Wifi overdacht de vreemde ontvangst. Behalve de klap op zijn hoofd, waren ze tot nu toe niet slecht behandeld. Ze hadden te eten gekregen, de bult op zijn hoofd was weg en de kamer waar Gnoom hem naar toe had gebracht was comfortabel. De inrichting leek zelfs een beetje op zijn eigen hol. Prachtige PC's. Geen Wifi, maar bekabeling. Een mooie boekenkast met computerboeken. Hij kon alleen de kamer niet uit. De deur was op slot. Fashionista had ze op comfortabele wijze gevangen gezet. Maar waarom? Ze moesten ontsnappen, maar dat betekende dat hij eerst zijn reisgenoten moest vinden. Hij had alleen geen flauw idee waar hij was, laat staan waar hij Kokkie en Barry kon vinden. Hij pakte de lijst weer op en las verder.

Kokkie was klaar met badden. Ze droogde zich af en trok de badjas aan. Nieuwsgierig inspecteerde ze het mandje met de toiletartikelen. Ze vond een flesje vachtverzachter, waar ze zich van top tot teen mee insmeerde. Heerlijk ruikend en met een zachte vacht liep ze haar kamer weer in. Op het enorme bed lagen prachtige kleren uitgespreid en naast haar bed stonden een paar modieuze maar comfortabele schoenen. Nadat ze alles had aangetrokken bewonderde ze zichzelf in

de spiegel.

'Typisch Fanny', dacht ze. 'Alles zit me als gegoten, het staat me perfect. Zo chique heb ik er in geen tijden uitgezien.'

Er werd op de deur geklopt.

'Binnen', riep Kokkie.

Spetter kwam binnen met een dienblad. Het was volgeladen met lekkere hapjes en er stond een fles bubbeltjeswater op. Er lag ook een klein glazen houdertje met een rolletje papier op het blad.

Spetter glimlachte vriendelijk naar Kokkie en zette het dienblad op tafel.

'Wat zie je er keurig uit Spetter', zei Kokkie. Hij had een nieuw pak aan, stonk niet meer en had schone nagels. Spetter glimlachte, boog en ging weer weg.

Kokkie keek naar het dienblad. 'Dank je wel Spetter', riep ze hem na.

Ze ging aan tafel zitten en stopte een hapje in haar mond.

'Lekker', vond ze, 'Misschien iets te veel suiker, maar voor de rest perfect.'

Ze pakte de fles met bubbeltjeswater, bekeek het etiket, knikte goedkeurend, schonk een glaasje in en nam een slokje. Nieuwsgierig keek ze naar het rolletje papier. Ze stak nog een hapje in haar mond en pakte het rolletje op 'Dat is vast Fannies regellijst', dacht ze en ze begon te lezen.

'Dit is te gek voor woorden', mompelde Barry toen hij de lijst had bekeken. 'Je kan konijnen toch niet verbieden met elkaar te praten? Fashionista is de enige die mag spreken in het openbaar. Het volk mag alleen praten in huiselijke kring. Geen enkele vorm van communicatie is toegestaan, tenzij het door haar is goedgekeurd. De lijst staat vol regels die met communicatie te maken hebben. Of liever gezegd, met het verbieden er van. Maar waarom?'

Hij had geen idee. Hij legde de lijst naast zich neer en keek eens rond. De kamer leek op zijn hof thuis. Het was een prachtige kamer. Aangrenzend aan de woon/slaapkamer bevond zich een complete werkplaats. De werkplaats had een inhoud die vergelijkbaar was met een kleine bouwmarkt en net als Kokkie had Barry een riante badkamer.

'Eerst maar eens douchen, en dan nog maar eens nadenken over hoe het nu verder moet,' mompelde hij in zichzelf.

Gedocht en met de nieuwe overall aan, die hij in de badkamer had gevonden, liep hij zijn kamer weer in. Het rook er heerlijk. De geur was afkomstig van een goed gevuld dienblad dat op de eettafel stond. 'Je kan niet zeggen dat ze niet gastvrij is', dacht hij. Hij wreef eens in zijn handen,

ging zitten en begon te eten.

Hij was net aan het uitbuiken toen er op de deur werd geklopt. Er kwam een konijn binnen dat zonder iets te zeggen het dienblad weghaalde en de deur weer achter zich dicht deed.

'Dat was Fashionista's kok, hij weet waar Kokkie is', dacht Barry. Vlug stond hij op om het konijn terug te roepen. Hij wilde de deur opendoen, maar dat ging niet.

'Op slot,' mopperde Barry. 'Opgesloten in een luxe gevangenis.'

Peinzend staarde hij uit het raam. Tralies. Hij draaide zich om en begon de kamer stukje voor stukje te onderzoeken. Na een uurtje was hij klaar.

'Geen camera's en geen afluisterapparatuur', zei hij zachtjes in zichzelf.

Hij stond op en liep naar de werkplaats. Ook de werkplaats doorzocht hij nauwkeurig en ook hier vond hij niets. Met een ijzerzaag begon hij de tralies door te zagen. Het waren drie metalen staven.

Hij deed er een tijdje over, want hij wilde niet teveel lawaai maken en hij moest het netjes doen, zodat hij ze weer terug kon plaatsen. Na twee uur hard werken had hij de staven zo bewerkt dat hij ze kon weghalen en terugzetten.

'Zo', dacht hij triomfantelijk. 'Ik kan in ieder geval mijn kamer uit en in wanneer ik dat wil. Nu maar hopen dat ze er niet achter komen. Het zou wel ironisch zijn, als ik, degene verantwoordelijk voor het project "Niet over de rand" over de rand zou gaan.'

'Dus we mogen niet praten', dacht Kokkie. 'Nou, dan loop ik serieus gevaar. Ik en niet praten, dat gaat gewoon niet samen. Zou ik wel met Spetter mogen praten? Hij heeft nog niets tegen mij gezegd. Ik begrijp nu waarom. In de keuken heb ik wel tegen hem gepraat. Heel veel zelfs, maar toen had ik de lijst nog niet gekregen. Vanaf nu mag ik dus niet meer met Spetter praten, tenzij Fashionista mij hier toestemming voor geeft, maar hoe krijg ik dat voor elkaar?'

Ze had geen idee.

'Ik zal moeten wachten tot ik bij haar word ontboden', dacht ze. Ze was moe van het harde werken en na een tijdje viel ze in slaap. Ze werd wakker van geklop op haar deur.

'Wie is daar?' vroeg ze slaperig. Ze had graag verder willen slapen, maar Spetter stond in de deuropening en wenkte haar. Ze stond op en ging met hem mee. Na een tijdje lopen stopte hij voor een deur.

'Geen naamplaatje', dacht Kokkie.

Spetter klopte op de deur.

'Binnen,' klonk de stem van Fashionista.

Spetter en Kokkie gingen naar binnen.

'Goedemorgen', zei Fashionista. 'Help jezelf aan een kopje thee en ga zitten.'

Spetter schonk Kokkie en zichzelf een kopje thee in en ze gingen zitten.

'Ik heb jullie bij me geroepen om de menukaart van deze week door te spreken', zei Fashionista.

'Jullie mogen vrijuit spreken. Anders kunnen we niet overleggen. Ik heb weinig tijd, dus laten we maar meteen van start gaan.'

'Kokkie, ik ben te dik', ging Fashionista verder. 'Volgende maand presenteer ik mijn nieuwe kledinglijn en dan wil ik geen grammetje te zwaar zijn. Ik herinner mij dat je heerlijk caloriearm kan koken, kan je dat nog steeds?'

Kokkie knikte.

'Nou Spetter, dan kan je wat van haar leren', zei Fashionista hatelijk. 'Momenteel bestaat mijn dieet vooral uit *niet* eten om een beetje op gewicht te blijven. Spetter kookt veel te vet.' Ze keek hem vernietigend aan.

'Uw vader is dol op vet eten', zei Kokkie, die medelijden had met de sip kijkende Spetter.

'Ik ben mijn vader niet', zei Fashionista bits. 'Gelukkig niet.'

'Wordt het niet eens tijd dat je hem vergeeft, Fanny?', vroeg Kokkie. 'Vroeger was je zo dol op hem.'

'Dankzij mijn vader cirkelt mijn ex-verloofde in een baan om Ur', antwoordde Fashionista ijsig.

'Dankzij hem woon ik in dit onverdraaglijke gat. Dankzij hem... ach laat ook maar en NOEM ME GEEN FANNY', snauwde ze terwijl ze Kokkie boos aankeek.

'Genoeg afgedwaald. De menukaart. Kokkie, ik wil caloriearme liflafjes. Iedere week wil ik minstens 1 kilo kwijt. Kan dat?', vroeg Fashionista.

'Ja hoor', antwoordde Kokkie. 'Ik hoop alleen dat Spetter en ik mogen praten. Het is erg lastig om samen te werken als je niet mag praten.'

'Dat mag', zei Fashionista. Ze keek op haar horloge, stond gehaast op en draaide zich om. Bij het omdraaien zag Kokkie haar staartje. Kokkie werd wit om haar neus.

'Laat mij de menukaart morgen maar zien', zei Fashionista. 'Ik heb nu geen tijd meer.' Ze verliet de kamer zonder te groeten. Kokkie stond op en wankelde een beetje. Spetter keek haar bezorgd aan.

'Gaat het?', vroeg hij. Nog steeds zichzelf niet knikte Kokkie van ja.

'Fijn dat we praten mogen hè?', zei Spetter. 'Het is een tijd geleden dat ik met iemand gesproken heb. Ik durfde niet. Voor je het weet ga je over de rand. Gaat het wel goed met je? Je ziet ineens zo bleek. Wat is er met je? Is het de thee? Was de thee te sterk? Wil je gaan zitten? Kan ik iets voor je doen?' Spetter bleef maar ratelen.

'Spetter', zei Kokkie. 'Ik kan me voorstellen dat je graag wilt praten als je lange tijd nauwelijks

gesproken hebt, maar zou je alsjeblieft je mond even willen houden? Het gaat wel weer. Ik heb gewoon een hekel aan caloriearm koken. Vroeger kookte ik altijd dieetmaaltijden voor Fanny. Ze had een prachtig figuurtje, maar ze vond zichzelf altijd te dik. Uiteindelijk werd ze veel te mager. Ze zag er uit als een met botjes gevuld bontje. Langhaar heeft haar toen verboden om nog magerder te worden. Ze moest weer met de pot mee eten. Fanny probeerde mij over te halen om toch apart voor haar te koken, maar ik was het met de koning eens. Ze is toen heel boos op mij geweest en heeft lange tijd geweigerd om te eten. Zelfs de dokter kwam er aan te pas. Het bleek dat ze anorexia had. Ze heeft therapie gekregen en na een tijdje at ze weer normaal. Zojuist vertelde ze ons, dat ze alleen caloriearme liflafjes wil en dat haar dieet bestaat uit *niet* eten. Ik maak me zorgen om haar.' Spetter knikte begrijpend. 'Dat kan ik mij voorstellen Kokkie', zei hij. 'Ik mag toch Kokkie zeggen hè?'

'Ja hoor, dat mag', antwoordde Kokkie. 'Iedereen noemt mij Kokkie. Lief van je hoor, dat je zo bezorgd bent, maar het gaat al weer. Heb je pen en papier? Dan gaan we maar eens aan de menukaart werken.'

'Kunnen we de menukaart niet op mijn laptop maken?' vroeg Spetter.

'Heb je die dan?' Kokkie keek verbaasd.

'Ja hoor, alle koninklijke bedienden hebben er één. Misschien krijg jij er ook wel één. Ze zijn reuze handig. Het zal je niet verbazen dat we de laptop niet mogen gebruiken om onderling te communiceren. Alles wat we maken slaan we centraal op zodat de koningin ons werk kan controleren. William Hopper was onze systeem-/netwerkbeheerder, maar hij is er niet meer. Daarom is de koningin zo blij met Wifi.'

'Wat is er gebeurd met Hopper?', vroeg Kokkie. 'Laat me raden, over de rand?'

Spetter schudde zijn hoofd.

'Wat hebben ze dan met hem gedaan?', vroeg Kokkie nieuwsgierig.

Spetter boog zijn hoofd naar Kokkie toe en fluisterde: 'Hopper probeerde contact te maken met de buitenwereld en dat wordt in Fur gezien als hoogverraad. Konijnen die hoogverraad plegen krijgen een nog ergere straf dan degenen die de regels vijf keer overtreden. Buiten de muren van Fur is een moeras. In dat moeras wonen krokonijnen. Fashionista stuurt zo nu en dan konijnen het moeras in om er een paar te vangen. Ze laat er schoenen en tasje van maken.'

'Wat heeft dat met hoogverraders te maken?', vroeg Kokkie. Hoogverraders worden bij de krokonijnen achtergelaten. In je eentje heb je geen schijn van kans.' Spetter huiverde.

Kokkie keek hem geschrokken aan. 'Heeft ze Hopper aan de krokonijnen gevoerd?' Spetter knikte. Het was even stil.

'Weet je Spetter', zei Kokkie, 'Laten we maar eens aan de menukaart gaan werken. Dan kunnen we daarna gaan slapen. Morgen wordt een drukke dag.'

Na het maken van de menukaart maakte Spetter wat te eten en bracht hij Kokkie naar haar kamer. Ze wensten elkaar een goede nacht en nadat Spetter was vertrokken, ging Kokkie op bed liggen. Ze dacht aan het moment dat ze de staart van de koningin had gezien. Wat was ze geschrokken. Niet omdat konijnenstaarten zo schokkend zijn, maar omdat Fanny als kleine meid haar staart aan de kachel had gebrand. Haar staart was nooit meer teruggegroeid en sindsdien had ze altijd kleding gedragen die haar achterkant bedekte. Toen de koningin vandaag opstond en zich omdraaide had Kokkie haar staart gezien en dat kon maar een ding betekenen. De koningin was Fashionista niet! Waar was Fanny?

Barry liep door Fur City. Het was donker en er brandde weinig licht. Het was gevaarlijk wat hij deed, maar hij had geen keuze. Ze moesten ontsnappen en Langhaar inlichten. Hij was van plan om eerst een ontsnappingsroute te plannen. Daarna moest hij Kokkie en Wifi vinden.

Kokkie deed de hele nacht geen oog dicht. Bij het opkomen van de zon kwam Spetter haar een ontbijtje brengen.

'Dank je wel Spetter', zei Kokkie vriendelijk. 'Heb je zin om samen met mij te ontbijten?'

Spetter knikte en ging zitten.

'Zeg Spetter', vroeg Kokkie, 'hoe lang ben jij nu eigenlijk al de kok van Fashionista?'

'Sinds de vorige kok over de rand is gaan', antwoordde Spetter. 'Wanneer dat precies is geweest, weet ik niet. We hebben hier geen benul van tijd. De koningin is de enige die weet welk jaar, welke dag en hoe laat het is. Wel weet ik dat de kolonie al een tijdje bestond. De stad, de fabriek en het kasteel waren al gebouwd.'

Spetter begon te vertellen. Over hun reis naar Fur, over het planten van de zaden, het bouwen van de muur, het bouwen van de stad, de fabriek en het kasteel. 'Tijdens de bouw van Fur was ze heel erg aardig tegen iedereen, maar vanaf het moment dat de laatste steen was gelegd, werd ze een totaal ander konijn. Sinds we niet meer weg kunnen, is het een kreng geworden. Ze had altijd al een nare koude blik in haar ogen, maar als iemand zo vriendelijk is, schenk je daar niet zoveel aandacht aan. We dachten dat haar kille ogen te wijten waren aan haar gebroken hart. Je weet wel, door die geschiedenis met Arnold.'

'Waarom kunnen jullie niet weg?', vroeg Kokkie.

'Fur wordt omringd door een muur', vertelde Spetter verder. 'Aan de zuidkant kan je door de poort naar buiten, maar de poort zit op slot en Fashionista is de enige die een sleutel heeft. Aan de noordkant kan je op de muur komen met een trap. Je kan alleen niet naar de andere kant van de muur, want daar is het moeras waar het wemelt van de krokonijnen. Het is de plek waar Fashionista konijnen, die van hoogverraad zijn beschuldigd, over de muur gooit. Konijnen zoals bijvoorbeeld William Hopper.'

Kokkie huiverde. Ontsnappen uit Fur leek ineens bijna onmogelijk. Bijna. Kokkie gaf nooit op.

Barry keek rond in de fabriek. Het was stil. De arbeiders waren er nog niet. Ondanks het feit dat hij afgelopen nacht door Fur had gelopen voelde hij zich net zo fit als anders. Hij had heerlijk ontbeten en na het ontbijt was hij door Grump naar de fabriek gebracht. Barry floot. Er stond niets in Fashionista's lijst over fluiten en hij floot nu eenmaal graag. Hij bekeek de klusjeslijst die hij van Grump had gekregen. 'Tsjonge', dacht hij. 'Hier is een boel te doen. Machines kapot, de verwarming in het kantoor stuk, dak lek, WC's verstopt, waterleiding lekt. Wat een zootje. Eén en al achterstallig onderhoud.'

Hij hoorde gekuch en draaide zich om.

'Ben jij de nieuwe klusjesman?', vroeg een chique uitziende dame.

'Inderdaad', zei Barry. 'En wie bent u?'

'Ik ben de manager van de fabriek', antwoordde de dame.

'Maarreh, mag ik wel met u praten?', vroeg Barry verschrikt.

'Ja hoor, hier hebben wij koninklijke toestemming voor. Kijk maar op je lijstje.'

Barry keek op zijn lijstje.

'Kijk, daar', wees de dame aan.

Barry keek nog eens en zag een zegel met het profiel van Fashionista. Boven het zegel stond geschreven, dat hij mocht praten met mevrouw La Chique, manager van de fabriek.

'Dan bent u mevrouw La Chique', merkte Barry op.

'Inderdaad, zullen we de lijst even doornemen, onder het genot van een kopje worteltjesthee?'

'Graag mevrouw', zei Barry. Hij volgde haar naar het kantoor. Mevrouw La Chique schonk twee kopjes thee in, gaf er één aan Barry en pakte de klusjeslijst. Ze nam hem door.

'Graag eerst de verwarming in mijn kantoor Barry', zei ze. 'Daarna de toiletten in de fabriek. De fabrieksarbeiders kunnen momenteel niet naar de WC', giechelde ze.

Barry fronste, maar zei niets. Hij begreep niet wat er grappig aan was. Niet naar de WC kunnen leek hem geen pretje.

'Als je daarna het dak zou willen repareren', ging ze verder. 'We hebben nogal wat zieken de laatste tijd en we kunnen geen konijnen over de rand blijven gooien hè. Zo houden we niemand over.

Daarna repareer je de machines en daarna de waterleiding. Heb je nog vragen?'

Barry schudde zijn hoofd.

'Dan kan je nu aan de gang. Dag Barry. Als de zon ondergaat verwacht ik je op mijn kantoor. We kunnen dan even doornemen wat je hebt gedaan.'

La Chique verliet haar kantoor en Barry liep naar de verwarming. Hij voelde aan de radiator.

Ondanks dat de verwarmingsknop helemaal open stond, voelde de radiator koud aan. Hij graaide eens in zijn gereedschapskist en vond wat hij zocht. Een sleuteltje. Hij ontluchtte de verwarming en na een tijdje werd het heerlijk warm in het kantoor.

'Zo, dat was een fluitje van een cent', dacht hij. Dan ga ik nu maar eens naar de toiletten. Vervelend voor de fabriekskonijnen dat ze niet naar de WC kunnen. Hopelijk kan ik het snel voor ze oplossen.

Hij ging de trap af, keek om zich heen en vond de toiletten. 'Wat een zootje', dacht hij weer. 'Je zou hier maar moeten werken.'

Hij liep naar de toiletten en ging naar binnen. Gelukkig stonk het niet.

Hij haalde zijn trekveer tevoorschijn en liet de veer in het gat van de eerste WC zakken. Hij voelde wat en trok. 'Wat hangt daar nou aan?', dacht hij. Hij had het pakketje net gepakt toen de deur

openging. In de deuropening stond een enorm konijn. Hij was nog groter dan Barry. Het konijn sloot de deur en liep langzaam op Barry af.

'Geef dat maar aan mij, Kasteelwatje', zei het konijn.

Barry keek hem verbaasd aan. Kasteelwatje. Zo hadden ze hem nog nooit genoemd.

'Lekker thee gedronken met La Ziek?', schamperde het konijn. Weet je waarom ze zo genoemd wordt, Kasteelwatje?'

Barry schudde nog steeds verbaasd zijn hoofd.

'Omdat ze iedereen die te ziek is om te werken over de rand laat gooien door onze majesteit. En weet je hoe het komt dat konijnen hier ziek worden, Kasteelwatje?'

Weer schudde Barry zijn hoofd.

'OMDAT ER EEN ENORM GAT IN HET DAK ZIT!.'

'Komt dat even goed uit', zei Barry. 'Ik moet het dak repareren. Net als de WC's, enkele kapotte machines en de waterleiding.'

'WEET JIJ WAT ER GEBEURD ALS JIJ DIE MACHINES GAAT REPAREREN, KASTEELWATJE', bulderde het konijn, 'DAN MAAK JIJ KONIJNEN OVERBODIG EN WEET JE WAT ER MET OVERBODIGE KONIJNEN GEBEURD?'

'Over de rand?', raadde Barry voorzichtig.

'INDERDAAD', brulde het konijn. Volgevreten slijmbal. Zeker lekker ontbeten hè, vanmorgen.

Weet je dat iedere kasteelbewoner drie keer zoveel te eten krijgt als een fabriekskonijn? Ik heb jou

hier nog nooit gezien maatje, dat betekent dat er weer een mond op het kasteel gevuld moet worden en dat er weer bezuinigd gaat worden op ons voedsel. Hoe bevalt je dat, Kasteelwatje. Dankzij jou gaan er vanavond kindertjes met honger naar bed.

Barry, die eerst helemaal overdondert was door het onverwachte vijandige gedrag van het onbekende konijn, voelde een enorme woede in zich op komen.

'ZAL IK JOU EENS EVEN IETS VERTELLEN, JIJ LELIJKE SCHREEUWLELIJK', brulde hij terug.

Beseffende dat hij helemaal niet praten mocht zonder toestemming, schakelde hij over op een normaal volume.

'Ik heb hier helemaal niet om gevraagd. Samen met mijn twee goeie vrienden Kokkie en Wifi ben ik in opdracht van Langhaar op reis naar de drie oudste koningskinderen. Er dreigt hongersnood in Ur. We zijn als eerste naar Fashionista gereisd. Haar kolonie ligt het dichtst bij die van ons. Nadat we door de poort van Fur zijn gegaan, zijn we gevangen genomen. Kokkie heeft de koningin vertelt waarom we naar Fur zijn gereisd, maar daar heeft de koningin helemaal niet op gereageerd. In plaats daarvan is Kokkie meegenomen door een kok die Spetter heet, moet Wifi Wim Hopper vervangen en ben ik nu haar klusjesman. Hou alsjeblieft op met beschuldigen en schreeuwen, want ik ben hier niet voor mijn lol!'

Er viel een stilte.

Het grote konijn keek Barry onderzoekend aan en vroeg: 'Kom jij uit Ur?'

Barry knikte.

'En Langhaar heeft jullie gestuurd?'

Barry knikte weer.

'Maar dat is geweldig!', riep het konijn uit. 'Sorry voor mijn koude ontvangst, maar we maken hier een heleboel narigheid mee. Ik zal mij even aan je voorstellen. Mijn naam is Baloe. Hoofdoperator van deze fabriek.'

'Barry', zei Barry, ondertussen de uitgestoken hand van Baloe schuddend.

'Ik moet er weer eens van door. Kom vannacht naar het park', zei Baloe.

'Euhhh, vergeet je niet iets?', vroeg Barry.

Baloe keek hem vragend aan.

'Ik ben geen gast, maar een gevangene,' ging Barry verder. 'Het is een hele riante gevangenis, dat geef ik toe, maar ik kan mijn verblijf niet uit zonder toestemming.'

Baloe begon te lachen. 'O nee? Wat deed jij dan vannacht in de stad?', vroeg hij.

'Wat bedoel je?' vroeg Barry geschrokken.

'Ik heb overal ogen en oren vriend. Geeft niet hoor, ik begrijp dat je wantrouwend bent. Heel verstandig van je. Als je vannacht het kasteel uit gaat, ga dan naar het park. Ga op het eerste bankje

zitten dat je tegenkomt. Tot vannacht.'

Baloe verdween. Barry verbijsterd achterlatend.

'Ik heb niet eens gezegd dat ik kom', dacht hij.

De rest van de dag was Barry hard aan het werk. De toiletten waren inmiddels ontstopt en hij was aan het dak begonnen. De zon begon onder te gaan en hij had honger.

'Ik ben benieuwd wanneer ik word opgehaald', dacht hij. 'Ik vind het eigenlijk wel welletjes geweest.'

Hij wilde net gaan zitten toen hij de stem van mevrouw La Chique hoorde.

'Hallo Barry, ben je een beetje opgeschoten vandaag?', vroeg ze.

'Jawel mevrouw', antwoordde Barry. 'Uw verwarming is gerepareerd, de toiletten zijn ontstopt en ik ben begonnen met het repareren van het dak.'

'Je zult wel moe en hongerig zijn', zei mevrouw La Chique. 'Wil je met mij meerijden naar het kasteel? Ik eet vanavond bij Fashionista. We houden een werkdiner. De nieuwe kledinglijn van het volgende voorjaar wordt besproken. Ik ben benieuwd naar het eten. Jouw vriendin schijnt een hele goeie kokkin te zijn, die hele lekkere caloriearme hapjes kan maken.'

'Kokkie is een hele goeie kokkin', zei Barry, 'en ik rij graag met u mee, maar word ik niet opgehaald door Grump? Ik vind het niet zo'n fijn idee, een koningin die boos op mij wordt.'

La Chique begon te lachen. 'Nee hoor, ze heeft mij gevraagd om je mee te nemen. Grump heeft vanavond andere dingen te doen. Kom, we gaan.'

Buiten de fabriek stond een rijtuig. Het was een mooie koets, gemaakt van diep rood hout. Voor de koets stonden twee magere konijnen. Barry knikte vriendelijk naar ze. Ze groetten niet terug.

'Het zijn trekkonijnen, Barry', zei La Chique. 'Die groet je niet en zij groeten jou niet.'

Barry en La Chique namen plaats. De trekkonijnen spanden zichzelf in en begonnen de koets te trekken.

'Loop eens wat harder', schreeuwde La Chique. 'We hebben niet de hele nacht de tijd.'

Barry sprak niet veel. Hij had medelijden met de trekkonijnen. Ze waren mager en ze zagen er slecht uit. Ook dacht hij aan de komende nacht. Hij wist niet wat hij moest doen. Stel dat het een valstrik was? Toch vertrouwde hij Baloe wel. Hij begreep ook waarom Baloe zo tegen hem was uitgevallen. Wat hij vandaag had gezien en gehoord was niet best. Hoe kon Fashionista zo'n kring zijn geworden! Niet normaal meer. Ze joeg ontelbare konijnen over de rand en de konijnen die ze niet over de rand liet gooien, beulde ze af. Op een paar uitverkorenen na, die van haar op het kasteel mochten wonen. Hij begreep het niet.

De koets stopte. Ze waren bij het kasteel aangekomen. Bij het uitstappen bedankte hij La Chique

voor de rit en wenste haar een goede avond. Tegen zijn gevoel in groette hij de trekkonijnen niet. Ze liepen over de binnenplaats naar het kasteel. Het was donker geworden en er scheen licht door de ramen. Grump kwam hen tegemoet. Hij salueerde voor La Chique en wenkte naar Barry. Barry volgde hem. In de hal van het kasteel pakte Grump een brandende toorts van de muur. In het flakkerende licht zag hij er nog griezeliger uit dan overdag. Grump bracht Barry naar zijn kamer en deed de deur voor hem open. Barry was nog maar net over de drempel gestapt, toen hij de deur achter zich dicht hoorde vallen. De sleutel draaide om in het slot. Grump had hem weer opgesloten.

Wifi zat gevangen in de hoogste toren van het kasteel. Sinds hij naar zijn kamer was gebracht, had hij niemand meer gesproken.

Fashionista was van mening dat ICT'ers in een toren hoorden. Het liefst in een ivoren toren.

Waarom wist ze niet. Ze vond het gewoon een goeie plek.

Hij hoorde een belletje en stond op. Het geluid van het belletje kwam uit de lift. Hij liep er naar toe, opende het deurtje, en bracht zijn bestelde etenswaren naar de voorraadkast.

'Ik heb in ieder geval te eten', dacht hij.

De instructie om voedsel te bestellen was onder zijn deur door geschoven en hoewel de voorraadkast nog lang niet leeg was, leek het hem verstandig om de bestelinstructie uit te proberen, voordat hij door zijn voorraad heen was.

'Dat ze dit niet hebben geautomatiseerd', dacht hij. 'Ik kan de bestelling toch ook gewoon mailen, i.p.v. een formuliertje invullen en in de lift stoppen.'

Hij maakte een kopje worteltjesthee en pakte wat te eten uit de kast. Met de thee en zijn snacks nam hij plaats achter de computer. Op het toetsenbord lag een enveloppe met zijn gebruikersnaam en wachtwoord.

Nieuwsgierig logde hij in. Hij wijzigde zijn wachtwoord en ging het systeem verkennen. Zijn thee werd koud, zijn snacks droogde uit, maar Wifi merkte het niet. Hij was zo geconcentreerd bezig, dat hij géén oog meer voor zijn omgeving had. Hij was trots op Hopper, het systeem was keurig ingericht. Glimlachend dacht hij aan zijn leerling. Het was een plezier geweest om hem te trainen. Langzaam drong het tot hem door dat hij Hopper nooit meer zou zien. Er ging een steek door zijn hart en er gleedt een verdrietige trek over zijn gezicht. 'Waarom hebben ze hem op laten eten?', dacht hij met tranen in zijn ogen. 'Het was een prima jongen. Wat is er gebeurd?'

Hij dronk zijn inmiddels koud geworden thee en stopte gedachtenloos wat snacks in zijn mond. Ze waren oud geworden, maar hij merkte het niet. Ineens schoot hem iets te binnen. Hij zette zijn kopje weg en dook weer in het systeem. Even later grijnsde hij triomfantelijk.

'Gevonden', dacht hij.

Wifi had een verborgen bestand gevonden. Het bestand was gecodeerd, maar dat hield hem niet tegen. Hij startte zijn security app en typte de verkregen code in. Gespannen wachtte hij op toegang. Er werd op de deur werd geklopt. Geschrokken deed hij de computer uit. Net op tijd. De deur ging open en Fashionista kwam binnen. Ze begroette hem en ging zitten.

'Wat een beeldschoon konijntje is het toch', dacht Wifi. 'Niet te geloven dat het zo'n heks is. Raar dat Langhaar en Tiara zo'n dochter hebben. Je zou bijna denken dat het hun dochter niet is.' Ineens kreeg hij een raar gevoel. Hij schudde het van zich af en ging tegenover Fashionista zitten.

'Waarom dank ik uw bezoek, beeldschone dame', zei hij spottend.

Fashionista schonk hem een kille glimlach. 'Heb je mijn regeltjes gelezen, Wi?', vroeg ze koeltjes.

'Ik mag toch wel Wi zeggen, hè?'

Wifi knikte.

'Dat is een dubbele vraag, maar ik neem aan dat je ja knikt voor beide vragen?'

Wifi knikte weer.

'Wat valt je op aan mijn regeltjes, Wi?'

'Geen communicatie zonder uw toestemming, beauty koningin', antwoordde Wifi.

'Slimme jongen ben je toch! Heb je enig idee waarom?', vroeg Fashionista.

Wifi schudde zijn hoofd.

Fashionista kneep haar ogen samen. Met een ijskoude klank in haar stem die zelfs lava zou kunnen bevriezen zei ze: 'Kom op, je bent slimmer dan dat Wi. Waarom denk je dat ik communicatie verbied?'

Wifi ging onderuitgezakt zitten en krabbelde achter zijn oor. Hij bleef even stil voor zich uit staren.

'Jij verbiedt communicatie, omdat je wilt heersen als een tiran. Jij wilt de absolute controle over je volk. Ze mogen nog geen scheet laten zonder dat jij het goed vindt', antwoordde Wifi.

'Knappe knul', zei Fashionista spottend. 'Betrek nu je antwoord eens op ICT. Raad eens welk lettertje we weg gaan halen?'

'De C?', vroeg Wifi.

'Alweer goed', grijnsde Fashionista. 'Wat kwamen jullie hier ook alweer doen, Kokkie, Barry en jij? Communicatie mogelijk maken tussen mijn kolonie en die van Langhaar. Denk je dat ik dat goed ga vinden?'

Wifi wilde antwoorden, maar voordat hij wat kon zeggen brulde Fashionista: 'NEE! NATUURLIJK NIET!'

Met een ruk stond ze op uit haar stoel. Ze ging dreigend voor Wifi staan en hij voelde haar hete adem langs zijn gezicht strijken. 'Weet je waarom William Hopper aan de Krokonijnen is gevoerd Wi?', siste ze. 'Hij had de opdracht de satellietverbinding te saboteren, maar hij probeerde de

verbinding te herstellen. Snapte die domme koningin toch niet', dacht hij. 'Wat weet een koningin nu van ICT', dacht hij. Ze ging weer zitten en keek Wifi dreigend aan. 'Meer dan je denkt Wifi. Wees gewaarschuwd.' Ze stond op en liep naar de deur. 'Mooi onderkomen heb je hè, en een goed gevulde voorraadkast. Geniet er maar van.' Ze schonk hem een kille glimlach en ging weg. De sleutel werd omgedraaid in het slot en hij was weer alleen.

Wifi stond te trillen op zijn benen. Arme Hopper. Waarschijnlijk had hij geprobeerd de hulp van Langhaar in te roepen en dat had hij met de dood moeten bekopen. Opgegeten door de krokonijnen. Wifi huiverde. Ze moesten ontsnappen. Langhaar moest dit weten, maar hoe kwam hij hier uit? Ontsnappen uit een hoge toren deed je niet zomaar. 'Eerst maar eens het verborgen bestand lezen', besloot hij. Hij was benieuwd naar de inhoud. Wat er ook in mocht staan, één ding was zeker, kennis hebben van de informatie die hij aan ging treffen was levensgevaarlijk!

Kokkie en Spetter zaten in de keuken. Spetter had een email van de koningin gekregen. 'Moet je horen wat ze schrijft', zei Spetter en hij begon het mailtje voor te lezen.

Spetter,

Jullie moeten een diner samenstellen voor tien personen. WEL CALORIEARM. Ik heb zin in een uitgebreide maaltijd, maar volgende week moet ik minstens één kilo afgevallen zijn. Vanaf nu is Kokkie de Chef en ben jij de Sou Chef. Ik heb genoeg van jouw vette happen.

Koningin Fashionista

'Nou, daar kan je het mee doen', zei Kokkie. 'Wat is het toch een onaangename persoonlijkheid. Zo was ze vroeger niet hoor. Ze was juist altijd heel vriendelijk en complimenteus. Eén voordeel heb je, als ze niet afvalt ben ik het, die over de rand gaat en jij niet.'

'Doe niet zo eng Kokkie', zei Spetter. 'Er gaat helemaal niemand over de rand. Jij staat bekend als de beste kok van Ur.'

'O ja?' zei Kokkie gevlend. 'Hoe weet je dat?'

Spetter schoof een beetje ongemakkelijk heen en weer. 'Als je de kokkin bent van Koning Langhaar, moet je wel goed zijn', zei hij.

'Daar heb je een punt', grijnsde Kokkie. 'Hoewel je er bij hem nooit bang voor hoeft te zijn dat een

mislukte maaltijd je de kop kan kosten. Laten we maar eens beginnen', zei Kokkie en ze pakte haar tablet.

'Wat is dat?' vroeg Spetter.

'Dat is een tablet', zei Kokkie. Ze startte de app "Konijn in de Keuken", maakte een selectie op het aantal gerechten en de hoeveelheid calorieën en even later verscheen er een compleet diner op het scherm. Ze klikte op het tabje boodschappenlijstje en de benodigde ingrediënten verschenen op het scherm.

'Jammer dat ik hier niet op het netwerk kan', zei ze. 'Anders had ik de boodschappenlijst aan je kunnen mailen. Mijn vriend Wifi kan zoiets wel voor elkaar krijgen, maar ik weet niet waar hij is. Dat wordt dus overtypen Spetter.'

Spetter keek gefascineerd naar Kokkie's tablet. 'Dat is veel handiger dan een laptop', zei hij.

'Voor dit soort dingen wel', zei Kokkie. 'Voor andere dingen is het handig om een echt toetsenbord met beeldscherm te hebben, maar ze vinden vast nog weleens iets uit waar je een tablet in kan zetten en waaraan je een beeldscherm en toetsenbord kan vastmaken. Dan heb je het beste uit twee werelden.'

'Jij kan niet alleen goed koken, je bent ook heel erg slim', zei Spetter.

'Tja, anders had Langhaar mij nooit kindermeisje van Fashionista gemaakt', zei Kokkie.

'Was jij het kindermeisje van onze koningin?' vroeg Spetter verbaasd.

Kokkie knikte. 'Ja, en ik kan je verzekeren dat ze vroeger echt een hele andere persoonlijkheid was, ik begrijp niet hoe ze zo is veranderd.'

Spetter keek nadenkend voor zich uit.

'Zeg Kokkie', fluisterde hij even later. 'Zou het kunnen, dat de koningin Fashionista niet is? Dat zou verklaren, waarom we niet met elkaar mogen praten zonder haar toestemming. Er zijn een heleboel van ons die Fashionista van vroeger kennen. Ze was een prinses van het volk. Ze speelde met de kinderen, hielp iedereen waar het nodig was. Iemand kan toch niet zó erg veranderen. Als jij haar kindermeisje was, dan weet jij een heleboel van haar. Heeft ze niet een of ander lichamenlijk kenmerk waaraan we kunnen zien of ze de echte koningin is?'

'Je speelt met vuur, Spetter', fluisterde Kokkie terug. 'Alleen dat soort dingen denken kan er al voor zorgen, dat je aan de krokonijnen wordt gevoerd. Stel dat ze het niet is, wat kunnen we dan aan de situatie veranderen? Ze is dan nog steeds koningin.'

Spetter keek nadenkend. 'Je moet ontsnappen', fluisterde hij. 'Langhaar moet dit weten. Hij kan ons helpen.'

'Ik ga niet zonder mijn vrienden', zei Kokkie. 'Als ze ontdekken dat ik ben ontsnapt, gooien ze Wifi en Barry over de rand. We moeten uit zien te vinden waar ze zijn, zodat we alledrie kunnen ontsnappen.'

'Ik weet waar Barry is', zei Spetter. 'Ik heb hem gisteren zijn avondeten gebracht.'

'Laat mij even rustig nadenken Spetter', zei Kokkie 'Dan kan jij ondertussen de lijst met ingrediënten overtypen. We moeten de bestelling op tijd plaatsen. Als we vanavond geen diner klaar hebben zwaait er wat.'

Kokkie maakte twee kopjes worteltjesthee, één voor Spetter en één voor zichzelf. Ze ging zitten en dacht na.

Spetter typte intussen ijverig de boodschappenlijst over. Hij las de lijst nog eens door en drukte op de verzendknop. Hij keek naar Kokkie, ze zat nog steeds heel diep na te denken. Hij durfde haar niet te storen en bleef stilletjes zitten. Na een tijdje keek Kokkie hem aan.

'Zeg Spetter', vroeg ze 'Wie bedient er eigenlijk tijdens het diner?'

'Niemand, het is een lopend buffet. De gasten scheppen zelf op.'

'Fashionista ook?'

'Nee, ze wijst altijd een proefkonijn aan. Die moet dan haar bord vullen en alles voorproeven. Ze is bang om vergiftigd te worden.'

'Vanavond gaat dat anders, Spetter', zei Kokkie. 'Neem contact op met Fashionista en zeg dat ik haar wil spreken.'

Spetter stuurde Fashionista een mailtje en even later had hij antwoord.

'Ze laat ons vanmiddag even ophalen.'

'Prima', zei Kokkie. 'Dan gaan we nu eerst lunchen. Ik heb trek gekregen.'

In een oogwenk had Kokkie een heerlijke lunch gemaakt. Ze waren bijna klaar toen Grump ze op kwam halen.

'De koningin heeft tijd om jullie te ontvangen', zei hij. 'Ze zit in haar werkkamer.'

'We zijn bijna klaar met lunchen', zei Kokkie. 'Ga even zitten, wil jij ook wat?', bood Kokkie aan.

Grump keek verlekkerd naar de broodjes, maar schudde zijn hoofd. 'Dat is erg vriendelijk van u', zei hij. 'Maar de koningin wordt boos als we haar laten wachten.'

Zwijgend liepen ze door de gangen. Grump stopte en klopte op een deur waar een grote sierlijke F was opgebracht.

'Kokkie en Spetter,' kondigde Grump aan.

'Binnen', klonk het.

Fashionista zat aan een groot bureau. Ze keek geërgerd op.

'Het kan maar beter belangrijk zijn', snauwde ze. 'Ik heb het druk.'

Spetter kromp in elkaar, maar Kokkie keek de koningin recht aan.

'U heeft mij gevraagd een bijzonder diner te maken', begon ze.

'Ach, en nu kom je me vertellen, dat het je niet gaat lukken', zei Fashionista hatelijk.

Kokkie voelde een enorme woede in zich op komen, maar beheerste zich. Ze ademde even diep in en ging verder.

'Het zal uwe majesteit behagen te horen dat de voorbereidingen al in volle gang zijn en dat het een bijzonder lekker en toch heel caloriearm diner gaat worden', zei ze. 'Er is alleen één probleem. Het eten dat ik aan het bereiden ben, moet worden opgediend. Van Spetter begreep ik dat u meestal een buffet laat samenstellen, maar mijn liflafjes kunnen niet zo lang pruttelen. Die moeten worden opgediend. Wij hebben iemand nodig, die de verschillende gangen kan serveren.'

Er gleed een triomfantelijke glimlach om Fashionista's lippen.

'Wat een goed idee', zei ze. 'Alleen heb ik niet iemand die bedienen kan.'

'Jawel majesteit', zei Spetter. 'Ik kan dat heel goed, vroeger ben ik ober geweest.'

'Nou goed dan', besloot Fashionista. 'Vanavond doen we het anders, jij gaat bedienen en nu weg allebei.'

'Hé kijk, de boodschappen zijn al bezorgd', zei Kokkie. 'Even de bestelling controleren. Wil jij de boodschappen die de koelkast in moeten opruimen?'

Spetter deed wat Kokkie hem had gevraagd.

'Zo', zei Kokkie, de bestellijst weggelend. 'Alles klopt. Dan is het nu tijd voor de Mise en Place.'

'Mise en Place?', vroeg Spetter.

'De ingrediënten en spullen klaarzetten, voordat je gaat koken', legde Kokkie uit.

Kokkie ging aan de slag. Spetter had nog nooit een kok gezien die zo goed koken kon. Hij bewonderde haar en deed zijn uiterste best om haar aanwijzingen zo goed mogelijk op te volgen. Uit de vaardige handen van Kokkie kwam een eindeloze stroom van hapjes en gerechten. Toen de zon bijna onderging waren ze klaar.

Er rinkelde een belletje.

'Dat is het teken dat het diner gaat beginnen', zei Spetter.

'Ok, hier is de eerste gang. Luister goed naar de conversatie van de gasten,' zei Kokkie. 'Ik heb zo'n idee dat we heel wat interessante informatie gaan krijgen vanavond.'

In de eetzaal was het gezelschap al aangeschoven aan de prachtig gedekte tafel. Spetter herkende mevrouw La Chique, de manager van de fabriek, Gilbert de kledingontwerper, mevrouw La Croque van de tassen en schoenen. Gnoom, hoofd van de koninklijke garde. De andere gasten kende hij niet. Ongeduldig gebaarde Fashionista dat hij het eten moest serveren. Ze keek naar haar gasten en begon haar toespraak.

'Ten eerste wil ik een dronk uitbrengen op de start van onze nieuwe kledinglijn', zei ze terwijl ze

haar glas elegant omhoog stak. Eén van de gasten vulde haar glas.

'Ik heb de ontwerpen gezien en ik ben bijzonder tevreden. Ook wil ik een drank uitbrengen op Langhaar, die zo vriendelijk is geweest mij drie nieuwe personeelsleden te sturen. Hij zal ze wel missen.' Ze lachte gemeen. De gasten lachten met haar mee.

Spetter was klaar met het serveren van de eerste gang. Hij boog beleefd en ging terug naar de keuken.

Het belletje ging weer. Het was tijd voor de tweede ronde. Spetter ging naar de eetzaal om de tweede gang te serveren. Het gezelschap zat volop te praten, maar ze hadden het alleen over de komende modeshow.

Het diner was bijna voorbij en Spetter wist nog steeds niet waar ze Wifi hadden opgesloten. Na iedere gang keek Kokkie hem vragend aan, maar iedere keer weer schudde hij zijn hoofd. Er was nog maar één gang te gaan. Gelukkig zat het mee. Klaar om de laatste gang te serveren hoorde hij Fashionista zeggen: 'Ja, en die Wifi heb ik in de hoogste toren van het kasteel opgesloten. Als ik een ivoren toren had gehad, had ik hem daar in gestopt, maar ja, die heb ik nu eenmaal niet. Bang dat ie was joh, toen ik hem vertelde, wat ik met Hopper heb gedaan. Hij zal het wel uit zijn hoofd laten om de satellietverbinding te herstellen. Contact met de buitenwereld heeft hij niet. Hij zit in een riante kamer, zijn maaltijden en andere zaken waaraan hij behoefte heeft worden bezorgd via de torenlift en ...' Ze kreeg Spetter in de gaten en stopte met praten.

'Schiet eens een beetje op', snauwde ze. 'We hebben vanavond nog meer te doen.' Vakkundig serveerde hij de laatste gang. Hij had gehoord waar Wifi was en wilde het zo snel mogelijk aan Kokkie vertellen.

8 De WLUR

Barry zat al een tijdje op zijn kamer. Sinds zijn ontbijt had hij niet meer gegeten en hij had trek. Gisteren had er na het douchen een dienblad op tafel gestaan, maar vanavond was er nog niets gebracht. 'Ik hoop niet, dat ze me vergeten zijn', dacht hij. Om de tijd te doden pakte hij zijn smartphone. Geen bereik, maar dat had hij ook niet verwacht. Gedachtenloos startte hij een van zijn favoriete spelletjes. 'Jakkas, alweer neergestort', mopperde hij. Het ging vandaag lang zo goed niet als anders. Hij stopte zijn foon weg en liep naar het raam. 'Hoe zou het met de anderen gaan', dacht hij. 'Als ze Kokkie maar niet over de rand duwen, omdat ze haar mond niet kan houden. Arme Hopper, als Wifi nou maar niet de held uit gaat hangen. Straks wordt hij net als Hopper ook opgegeten.' Sombor ging Barry weer aan tafel zitten. Hij nam zijn hoofd in zijn handen en staarde voor zich uit. 'Hoe zou het met mijn project gaan?', piekerde hij verder. 'Als het maar niet stil ligt en dan is er nog die afspraak van vanavond. Als het maar geen valstrik is.' Hij stond weer op en ijsbeerde door zijn kamer. Ineens kreeg hij genoeg van zichzelf. 'Met dat gepieker schiet niemand iets op', zei hij hardop. 'Als Langhaar te lang niets van ons hoort, onderneemt hij wel actie en Wifi en Kokkie lopen heus niet in zeven sloten tegelijk.' Hij ging weer zitten. 'Ik zou nu toch echt wel een hapje lusten', dacht hij. 'Het geknaag in mijn maag is bijna te horen.' Er werd op de deur geklopt. 'Binnen', riep Barry. Er werd een sleutel in het slot gestoken. 'Gelukkig', dacht hij, 'Mijn avondeten.'

'Hallo Barry', zei Spetter. 'Sorry dat ik zo laat ben, maar de koningin gaf een werkdiner en we zijn net klaar.'

'Mag jij wel met mij praten?', vroeg Barry.

Spetter schudde zijn hoofd. 'Nee', zei hij. 'Maar ik denk niet dat één van ons het aan Fashionista gaat verklappen. Mag ik een hapje met je mee eten? Ik heb ook nog niet gegeten.'

'Natuurlijk', zei Barry. 'Er is genoeg voor ons allebei. Pak een stoel en ga zitten.'

Spetter schoof aan. 'Je moet de groeten van Kokkie hebben', zei hij.

Barry sprong bijna overeind. 'Hoe is het met haar?', vroeg hij gespannen.

'Goed hoor', zei Spetter en hij begon te vertellen.

'Dus Wifi zit in de kasteeltoren', zei Barry.

'Ja,' antwoordde Spetter 'En Kokkie zit in de kamer boven je. Ze wil niet weg zonder jullie.'

'En wij niet zonder haar', zei Barry.

Barry vertelde Spetter over zijn ontmoeting met Baloe.

'Ken jij Baloe?', vroeg hij aan Spetter.

'Jazeker', zei Spetter. 'Hij is mijn broer. Je kunt hem vertrouwen.'

De rest van de maaltijd spraken ze niet zo veel. Ze hadden allebei trek en genoten van de maaltijd.

'Wat was het lekker hè', zei Spetter.

Barry knikte. 'Ja, Kokkie kan echt fantastisch koken, doe je haar de groeten van me?'

Spetter glimlachte vriendelijk. 'Natuurlijk, en nog bedankt dat ik mee mocht eten.'

'Graag gedaan', zei Barry. 'Ik zal je broer de groeten doen vanavond.'

'Dus je gaat?', vroeg Spetter. Barry knikte. Spetter stond op en nam het dienblad mee. Barry hoorde de sleutelbos van Spetter rinkelen. De deur werd weer op slot gedaan. Barry ging nog even op bed liggen. Het duurde nog een paar uur voordat hij weg kon en de nacht was nog lang. Uit voorzorg zette hij het alarm van zijn foon op 0:00 uur.

Om 0:00 uur werd Barry wakker door een hard en doordringend geluid. 'Goed dat ik mijn wekker heb gezet', dacht hij. Hij liep naar de deur, legde zijn oor tegen het massieve hout en luisterde. Het was helemaal stil in het kasteel. Voorzichtig haalde Barry de tralies weg en glipte door het raam naar buiten. Hij hoorde iets. Hij draaide zich om, keek rond en spitste zijn oren. Er was niets te zien. 'Ik heb het mij zeker verbeeld', dacht hij. Zachtjes liep hij verder. Hij liep de kasteeltuin uit en ging de brug over naar het park. Zijn ogen waren inmiddels gewend aan het donker. Hij zag het bankje en ging zitten. Nauwelijks had hij plaatsgenomen of hij voelde een hand op zijn schouder. Zijn hart sloeg over van de schrik, maar hij wist nog net op tijd een schreeuw te onderdrukken. Het was Baloe.

'Volg me', fluisterde hij.

Het was aardedonker in het park en Barry, bang om Baloe uit het oog te verliezen, volgde hem op de voet. Baloe stopte bij een dikke boom en stampte drie keer op de grond. Er ging een luik open. Behalve een donker gat was er niets te zien. Baloe stapte het donkere gat in en gebaarde naar Barry dat hij hetzelfde moest doen. Nadat Barry ook door het luik was gegaan, stampte Baloe weer drie keer op de grond. Het luik ging dicht. Baloe stak een toorts aan en begon een trap af te dalen. Onderaan de trap bevond zich een ondergronds gangenstelsel. Het leek wel of er geen einde aan kwam en Barry had geen flauw benul waar ze zich bevonden. Na de zoveelste gang zag hij in de verte een grote zaal.

'We zijn er', zei Baloe. In de zaal stond een grote tafel en aan het hoofd van die tafel zat Grump.

'O nee', dacht Barry. 'Ik ben er geweest.'

Grump begon te lachen. Een harde bulderende lach. Iedereen lachte, behalve Barry.

'Welkom Barry', zei Grump. 'Hoe later de avond, hoe schoner het volk.'

Barry wilde wat zeggen, maar zijn keel zat dicht.

'Ga zitten', ging Grump verder. 'We hebben een stoel voor je klaargezet.'

Er raasde van alles door Barry heen. Hij kon zich wel voor zijn kop slaan. Dat hij zó dom was geweest!

'Niemand weet dat ik hier ben', dacht hij 'Als ik probeer te ontsnappen verdwaal ik, ik vind de weg nooit meer terug. Naar het kasteel kan ik niet meer, want dan word ik door Grump opgepakt.'

Moedeloos liet hij zich in de lege stoel zakken. Het konijn naast hem schonk een glas water voor hem in.

'Voor de schrik', zei hij vriendelijk.

Grump knikte Barry bemoedigend toe.

'Fijn dat je gekomen bent, Barry', zei hij. 'Heel dapper van je, dat je onder deze omstandigheden het lef hebt gehad om naar ons toe te komen.'

Barry knikte. Zijn ledematen waren opgehouden met trillen en ook zijn spraakvermogen had hij weer terug. Het glas water had hem goed gedaan. Hij keek nog eens rond. De konijnen zagen er strijdbaar, maar niet vijandig uit en Grump scheen blij te zijn dat hij er was.

'Strijders van WLUR', zei Grump. 'Mag ik jullie voorstellen aan Barry? Barry komt uit Ur. Hij is samen met twee andere konijnen door koning Langhaar naar Fur gestuurd. Zij hebben de opdracht gekregen de koloniën met elkaar te verbinden. Jullie begrijpen dat dit niet in het straatje van Fashionista past en ze heeft hen dan ook gevangen genomen. Gelukkig heeft Barry een manier gevonden om naar ons toe te komen vanavond.'

De konijnen applaudiseerden hard.

'Welkom Barry', riepen zij in koor.

'Dat gaat de goeie kant op' dacht Barry. 'Zo'n welkom krijg je niet als ze je willen uitleveren aan de koningin.'

Grump ging zitten, keek eens rond en ging verder.

'Strijders van WLUR, eindelijk hebben we een kans om de hulp van koning Langhaar in te roepen. Altijd zijn we bang geweest dat de koning de verhalen over zijn dochter niet zou geloven, maar als Barry degene is die de koning vertelt hoe het hier toegaat, zal Langhaar hem wèl geloven en Langhaar kennende, zal hij er alles aan doen om zijn dochter van de troon te halen.'

Grump ging staan, sloeg met zijn vuist op de tafel en riep: 'Strijders van WLUR, Barry moet ontsnappen!'

Barry keek verbaasd naar Grump en stak zijn hand omhoog. Grump keek naar Barry.

'Wat is er Barry?', vroeg hij.

'Je vergeet mijn twee vrienden, Grump. Kokkie en Wifi zitten ook gevangen in het kasteel. Ik ga ze

hier niet achterlaten.'

'Ik waardeer je loyaliteit Barry', zei Grump. 'Helaas kunnen jullie niet alledrie tegelijk ontsnappen. Ik beloof je dat ik de andere twee ook zal helpen, maar jij gaat als eerste.'

Hoe Barry zijn best ook deed, Grump hield voet bij stuk.

'Het is van het allergrootste belang dat Langhaar op de hoogte wordt gesteld, hoe eerder hij weet hoe het in Fur toegaat hoe beter', sloot Grump af. Barry moest hem gelijk geven. Fashionista zou meteen door hebben, dat Kokkie was ontsnapt. Ze was veel te blij met haar lekkere caloriearme hapjes. Wifi uit de toren laten ontsnappen was riskant. Daar kwam nog bij dat Barry's conditie veel beter was dan die van de anderen. Als hij de poort uit was, ging hij het hele stuk naar Ur onafgebroken rennen. Zijn vrienden zouden hem niet bij kunnen houden. Barry zuchtte eens diep. Hij vond het maar niks, Kokkie en Wifi achterlaten, maar hij moest Langhaar bereiken.

'Oke Grump', zei Barry. 'Ik vind het maar niks om mijn vrienden achter te laten, maar als je mij belooft hen ook te helpen om te ontsnappen, leg ik mij er bij neer. Het gaat per slot van rekening om het welzijn van een hele kolonie en wat hier gebeurt kan gewoonweg niet. Vertel maar hoe je het aan wilt pakken.'

'Dank je Barry', zei Grump. 'Ik sluit eerst even de bijeenkomst, dan praten we zo verder.'

Na de afsluiting zag Barry de konijnen vertrekken. Ze gingen allemaal weg. Behalve Grump en Baloe. Grump en Baloe liepen een gang in en Barry liep achter hen aan. Na een tijdje kwamen ze bij het hol van Grump.

'Welkom in mijn huis', zei Grump.

Barry keek verbaasd.

'Zijn we dan weer in het kasteel?', vroeg hij.

'Inderdaad,' antwoordde Grump. 'Vlak onder de neus van de koningin, maar maak je geen zorgen. Fashionista heeft een hekel aan holen en kelders, dus langskomen doet ze niet. Bovendien ben ik haar tweede lijfwacht, dus niemand verdenkt mij.'

Grump keek Baloe aan.

'Begin jij maar met vertellen, dan zet ik even thee', zei hij. 'Neem plaats.'

Baloe en Barry gingen zitten.

'Laat ik eerst eens beginnen met een welgemeende verontschuldiging', zei Baloe. 'Ik had niet zo tegen je uit moeten vallen.'

'Vergeven en vergeten', zei Barry. 'Ik begrijp het wel hoor.'

'Fijn, dan zal ik je nu vertellen over onze reis naar Fur en over het terreurbewind van Fashionista.'

Barry kreeg het hele verhaal te horen. Hij kreeg te horen hoe de reis verlopen was, hoe Fur was

gebouwd en hoe Fashionista van de ene op de andere dag was veranderd van een vriendelijke prinses in een boosaardige koningin. 'Toen we Fur niet meer uit konden was het over met haar vriendelijke gedrag', vertelde Baloe verder. 'We kregen te horen, hoe ze van plan was met ons voedsel om te gaan...' Baloe stopte met praten. Hij kreeg een boze blik in zijn ogen, staarde even voor zich uit en vertelde weer verder.

'Bijna alle inwoners van Fur lijden honger. Ze wonen dicht op elkaar in oncomfortabele houten huizen en moeten hard werken. Ze werken in de voedselvoorziening of in de kledingfabriek. Iedere maand wordt zowel het volk als de voorraad geteld. Na de telling bepaalt de koningin of er voldoende voedsel is. Als dat niet het geval is vinden er executies plaats. Konijnen die geen werk hebben en konijnen die vijf aangekruiste hokjes op hun lijst hebben, worden over de rand geduwd. Als je denkt dat ze daar genoeg aan heeft, dan heb je het mis. Bijna ieder konijn houdt zich aan de regels, dus heeft ze nog een andere manier gevonden om haar volk uit te dunnen.'

Grump kwam binnen met de thee. Nadat hij iedereen had ingeschonken, ging hij naast Baloe op de bank zitten. 'Zal ik verder vertellen?', vroeg hij. Baloe knikte.

'Ze heeft William Hopper een programma laten schrijven dat willekeurige gezinnen uit Fur selecteert', vertelde Grump verder. 'Je kunt je voorstellen hoe bang iedereen is als ze aankondigt dat er te weinig voedsel is. Iedere maand gaat er een complete familie over de rand. Onschuldige konijnen worden over de rand gegooid. Baby konijnen, kinder konijnen, volwassen konijnen, oude konijnen. Het maakt haar niet uit, Barry. Over de rand, totdat haar sommetje weer klopt. Het is verschrikkelijk.'

'Hoe gaan ze dan over de rand?', vroeg Barry. 'Ik kan mij niet voorstellen dat ze er vrijwillig overheen stappen.'

'Ze worden geduwd door de koninklijke Duwers. De Duwers maken onderdeel van haar hofhouding uit en worden zwaar door haar beloond', antwoordde Grump.

Hoe gaat ze eigenlijk om met haar hofhouding?', vroeg Barry. 'Jullie zien er niet ondervoed uit en Spetter ook niet.'

'Konijnen die in het kasteel werken krijgen voldoende te eten. De koningin houdt er niet van om naar hongerende konijnen te kijken en ze denkt met voedsel de loyaliteit van haar hofhouding te kunnen kopen. Er is nog een groepje dat genoeg te eten krijgt', ging Grump verder. 'Fashionista heeft een mode imperium opgebouwd en ze omringt zich met konijnen die zij belangrijk vindt voor haar bedrijf. Deze konijnen hebben onbeperkte toegang tot de voedselvoorraad van Fur.'

'Die Duwers', vroeg Barry, 'wat zijn dat voor types? Wie duwt er nou onschuldige konijnen over de rand in ruil voor een luxe leventje?'

'Het is niet alleen het luxe leventje Barry', zuchtte Grump. 'Fashionista heeft een kruid waar ze

verslaafd aan zijn. Het is een gevaarlijk kruid. Als je het gebruikt voel je je geweldig, maar als je het niet gebruikt doet je hele lijf pijn. Ze hebben dus de keuze, goed gevoed en je prettig voelen, of slecht gevoed en pijn lijden. Ooit waren het konijnen zoals ieder ander konijn, totdat Fashionista het kruid aan ze gaf.'

Barry fronste. 'Ze heeft ze dus verslaafd gemaakt aan dat kruid', zei hij. 'Is er een manier om ze daar van te genezen?'

'Jawel, er bestaat een ander kruid dat de verslaving genezen kan, maar niemand weet wat voor kruid dat is, alleen Fashionista zelf.'

'Kokkie is ook een kruidenexpert', zei Barry. 'Alles wat Fashionista over kruiden weet heeft ze van Kokkie geleerd. Als we de Duwers het genezende kruid geven, zullen ze de konijnen niet meer over de rand duwen en zullen ze zich tegen Fashionista keren.'

'Interessant', zei Grump. 'We hebben nu twee manieren om het terreurbewind van Fashionista te beëindigen. Jij gaat Langhaar inlichten en wij gaan een manier bedenken om de Duwers het antikruid toe te dienen.'

'Waar staat WLUR eigenlijk voor?', vroeg Barry

'We Love UR', antwoordden Grump en Baloe in koor.

'Mooi', zei Barry. 'Ik ook.'

De rest van de nacht waren ze bezig met het uitdenken van een ontsnappingsplan. Grump had van Fashionista de opdracht gekregen om Barry naar de fabriek te brengen en weer op te halen. Hij kon Barry dus brengen en halen zonder dat het opviel, maar het ophalen en meenemen van de rugzak was een probleem.

'Laat mijn rugzak maar zitten', zei Barry. 'Ik ren toch in één keer naar Ur.'

Grump schudde zijn hoofd. 'Nee Barry, de WLUR verzamelt al een tijdje beeldmateriaal van Fashionista's schrikbewind en we willen jou de laptop meegeven, waarop we de foto's en filmpjes hebben verzameld. De laptop moet wél heel aankomen en jouw rugzak is een prima manier om het apparaat veilig te vervoeren. Het achterlaten van de rugzak is dus geen optie.'

Hoelang ze er ook over nadachten, niemand kreeg een goed idee. Uiteindelijk hakte Grump de knoop door.

'Ik verzin nog wel wat', zei hij. 'Ga er maar van uit dat ik hem bij me heb, als ik je op kom halen.'

Maak je niet te moe vandaag en probeer nog een beetje te slapen. Als de zon ondergaat breng ik je naar de Poort.'

9 Barry's ontsnappingspoging

Barry stond onder de douche. Nadat hij een tijdje van het warme water had genoten, droogde hij zich af, kleepte hij zich aan en ging hij op het grote zachte bed liggen. Ondanks zijn gepieker duurde het niet lang voordat hij in slaap viel. Hij droomde van een heerlijke maaltijd. De geuren drongen zachtjes zijn neus binnen. Opeens schrok hij wakker. Iemand had hem zachtjes op zijn arm getikt. Hij sprong uit bed en nam een dreigende houding aan. 'Goedemorgen Barry', zei Spetter. 'Je ontbijt staat voor je klaar. Over een uurtje word je opgehaald door Grump. Eet smakelijk.'

'Eet je niet mee?', vroeg Barry.

Spetter schudde zijn hoofd. 'Geen tijd', zei hij. 'Er staat weer een diner op het programma en ik moet Kokkie helpen.'

'Doe haar de groeten van me', zei Barry.

Spetter knikte, draaide zich om en ging weg. Barry was nog aan het ontbijten toen Grump hem kwam halen. 'Wil je ook wat?', vroeg Barry vriendelijk. Grump schudde nors van nee en alsof er vannacht helemaal niets was gebeurd bracht hij Barry naar de fabriek. Nadat Grump de toegangspoort naar de fabriek had opengemaakt duwde hij Barry naar binnen. 'Aan het werk jij!' snauwde hij.

De eerste die Barry tegenkwam was mevrouw La Chique.

'Wat een onvriendelijk type is die Grump toch, vind je ook niet?', zei ze.

'Inderdaad', beaamde Barry. 'Alleen die kop al van hem hè!' La Chique glimlachte.

'Kopje thee voordat je aan het werk gaat?' vroeg ze.

'Graag mevrouw', antwoordde Barry.

'Het is heerlijk warm in mijn kantoor, Bar', fluisterde ze, terwijl ze hem verleidelijk aankeek.

'Fijn mevrouw', zei Barry. 'Dan ga ik nu maar weer eens verder met mijn klusjes, anders wordt de koningin boos op mij. Ik ga niet graag over de rand, ziet u.'

'Dat begrijp ik Barry, dat zou ik ook zonde vinden.' Ze giechelde een beetje.

'Waar zijn de arbeiders, mevrouw', vroeg hij om van onderwerp te veranderen. 'Behalve u heb ik nog niemand gezien.'

'De arbeiders hebben een weekje vrij. Dat hebben ze altijd voor de executie. Veel konijnen hebben hun hoofd er dan niet bij en maken fouten. Dat kost teveel geld en dus krijgen ze vrij.'

'Vindt u het goed dat ik begin met het repareren van de toiletten? Gisteren heb ik er twee gedaan, daarna ben ik verder gegaan met het dak. Er zijn nog vier toiletten defect en eigenlijk wil ik die eerst even repareren.'

'Goed idee Barry. Ik kom aan het einde van de middag de klusjeslijst met je doornemen. Vandaag repareer je de toiletten, morgen ga je verder met het dak en dan heb je nog twee dagen de tijd om de machines te repareren. Hoe meer machines we hebben, hoe minder konijnen we nodig hebben. Machines zijn goedkoper dan konijnen en we moeten de productiekosten zo laag mogelijk houden. Dat begrijp je wel hè?'

'Ja mevrouw', zei Barry.

La Chique knikte hem vriendelijk toe en vertrok.

Barry liep naar de toiletten. 'Goed dat ik ze gisteren al heb gerepareerd', dacht hij. 'Dan kan ik nu even slapen.' Hij ging met zijn rug tegen de muur zitten en na een tijdje viel hij in slaap.

Grump was weer terug in het kasteel. Zoals iedere ochtend meldde hij zich bij Gnoom. Gnoom was een engerd. Zelfs bij Grump liepen er rillingen over zijn rug als Gnoom naar hem keek. Gnoom was gevoelloos en koud en heel erg verslaafd aan het kruid. Grump moest niets van het spul hebben. Hij had teveel goeie konijnen stuk zien gaan door het akelige goedje. Fashionista telde het kruid op de derde verdieping van het kasteel. Niemand mocht op de derde komen, behalve zichzelf. Bijna haar hele hofhouding was verslaafd aan het spul. Bijna, niet iedereen. Spetter moest er ook niets van hebben. Hij klopte op Gnoom's deur.

'Binnen', bulderde Gnoom.

Grump ging naar binnen. Hij salueerde en vroeg wat er die dag op het programma stond. Gnoom keek hem onderzoekend aan.

'Ben jij vannacht ergens geweest?', vroeg hij.

Grump keek verbaasd. 'Nee, gewoon in mijn kamer', antwoordde hij.

'Het lijkt wel of je blij bent', zei Gnoom. 'Heb je een vriendinnetje? Je weet toch dat je geen contact mag maken met het arbeidersvolk? Je mag alleen omgaan met konijnen uit de hofhouding van Fashionista, dat ben je toch niet vergeten hè? Niet dat één van de dames interesse in jou heeft. Wie wil de nummer twee als ze de nummer één kunnen krijgen', zei hij spottend.

'Ik heb geen vriendinnetje, Gnoom', zei Grump nijdig. 'Ik ben gewoon blij, omdat het mooi weer is. Zojuist heb ik Barry afgeleverd bij de fabriek en daarna ben ik door het park teruggelopen. Het is voorjaar en alles ziet er prachtig uit. Als jij eens van dat stomme spul af zou blijven, kon je ook van dat soort simpele dingen genieten.'

Gnoom keek hem kwaad aan.

'Ze zouden je moeten dwingen dat spul te nemen Grump. Je houding bevalt mij niets de laatste tijd.'

Hier is je lijst.'

Hij smeedde de lijst voor Grumps voeten. 'Er is een heleboel te doen vandaag. Eruit!'

Grump pakte de lijst op en vertrok. 'Rotzak', dacht hij. 'Je moest eens weten. Langhaar weet wel raad met jou.'

Op zijn kamer nam hij de lijst door. 'Wat kan het soms meezitten', dacht hij. 'Het is bijna te mooi om waar te zijn. Vandaag moet ik de kamers van de nieuwelingen inspecteren.'

De eerste die hij bezocht was Wifi. Netjes klopte hij op de deur en ging pas naar binnen nadat Wifi 'binnen' had geroepen.

'Mag ik gaan zitten?', vroeg hij. Wifi knikte bevestigend en Grump nam plaats.

'Waarom zit je niet achter je PC?', vroeg hij.

'Ik ben net klaar met mijn ontbijt', antwoordde Wifi. 'Heeft Fashionista je gestuurd om mij te controleren?'

'Inderdaad', bevestigde Grump. 'Dat staat op mijn werklijst. Heb je een kopje worteltjesthee voor mij? Ik wil even met je praten.'

Wantrouwend schonk Wifi een kopje thee in. 'Wat moet hij van me?' vroeg hij zich af. 'Zal ik in zijn thee spugen? Nee, toch maar niet.' Wifi gaf Grump een kopje thee. Hij ging zitten en keek Grump vragend aan.

'Barry gaat vannacht ontsnappen', viel Grump met de deur in huis.

'Je denkt toch zeker niet dat ik je geloof hè?', zei Wifi. 'Barry zou nooit weggaan zonder ons en wij niet zonder hem.'

'Het heeft moeite gekost om hem te overtuigen, maar hij gaat wel', zei Grump en hij begon te vertellen.

'Allemachtig', zei Wifi, 'Wat een verhaal. Weet Kokkie het al?' Grump schudde zijn hoofd. 'Zij is de volgende die ik ga bezoeken. Het geluk is aan onze kant vandaag. Ik heb de opdracht gekregen om de kamers van de nieuwelingen te doorzoeken. Ik ben bij jou begonnen en straks doe ik de kamer van Kokkie. Ik hoop dat ze er is, anders moeten we een andere manier vinden om haar in te lichten.'

'Doe Barry de groeten vanavond en wens hem veel succes', zei Wifi.

'Zal ik doen', beloofde Grump. 'Bedankt voor de thee.'

'Ik ben blij dat ik er niet in heb gespuugd', zei Wifi. Vriendelijk zwaaide hij de verbaasd kijkende Grump uit en ging achter zijn computer zitten. Het geheime bestand dat hij gevonden had bevatte waardevolle informatie. Hij had Grump er niets over verteld. Hoe minder konijnen er vanaf wisten hoe beter.

Grump trof Kokkie niet aan. Ze was in de keuken om het diner voor te bereiden met Spetter. 'Baloe

moet Spetter maar inlichten, dan kan Spetter Kokkie weer bijpraten', dacht hij. Om geen argwaan te wekken besloot hij een tijdje in Kokkies kamer te blijven. Hij keek uit het raam en huiverde. Vanuit het raam had je uitzicht op de rand en vanavond was het weer zover. Als de zon onder was gegaan werden er weer onschuldige gezinnen door de Duwers over de rand geduwd. Het gegil en gehuil van de arme konijnen sneden iedere keer weer door zijn ziel. Op zo'n moment was de verleiding groot om aan het kruid te gaan. Het kruid maakte je gevoelloos. Gelukkig duurde zo'n moment altijd maar even. Hij wilde niet gevoelloos worden. Zonder gevoel was er geen hoop meer en eens werd alles anders. Sinds de laatste ontwikkelingen misschien wel sneller dan hij ooit gehoopt had... De laatste kamer die hij "inspecteerde" was die van Barry. Hij bleef niet lang. Nadat hij de rugzak had gevonden, nam hij hem meteen mee naar zijn eigen kamer. Daar aangekomen deed hij de deur op slot. Hij keek naar zijn vloer. Op een van de stenen zat een piep klein kruisje. Hij tilde de steen met het kruisje op en stak zijn arm door het gat. Op de tast vond hij wat hij zocht, een metalen doos. Hij maakte de doos open en haalde er een laptop uit. Het was de laptop met het verzamelde beeldmateriaal. Grump startte hem op. Gelukkig, hij deed het nog. Er werd op de deur geklopt. Snel klapte hij de laptop dicht en stopte hem in Barry's rugzak. Hij probeerde de rugzak in het gat te doen, maar het gat was te klein en de rugzak bleef steken. Weer werd er op de deur gebonsd. In paniek trok hij de rugzak uit het gat. Zijn ogen schoten heen en weer op zoek naar een geschikte verstop plek. Op weg naar de deur schoof hij de rugzak onder zijn stoel. Er werd voor de derde keer op de deur gebonsd. Snel maar beheerst deed hij de deur open. Het was Fashionista.

Barry schrok wakker van een duw in zijn zij. Het was La Chique.

'Dat valt me van je tegen Barry', zei ze. 'Slapen onder het werk.'

'Sorry mevrouw', zei Barry 'Het is niet wat het lijkt. De toiletten zijn gerepareerd en het dak staat voor morgen op het programma. Ik heb hard gewerkt en toen de toiletten klaar waren ben ik even met mijn ogen dicht tegen de muur gaan zitten. Hierbij ben ik per ongeluk in slaap gevallen.'

'Het is al goed', zei mevrouw La Chique. 'Sta maar op en loop met me mee. Grump komt je zo ophalen. Als je het niet erg vindt blijf ik daar niet op wachten. Ik heb een drukke dag gehad. Tot morgen.'

'Tot morgen', zei Barry.

Barry wachtte en wachtte. Het werd al een beetje donker en Grump was er nog steeds niet. 'Als er maar niets is gebeurd!' dacht hij.

'Zo Grump, dat duurde lang', zei Fashionista. 'Ik zou bijna denken dat je iets aan het verstoppen was.' Ze liep naar binnen, gevolgd door Gnoom. 'Mag ik gaan zitten?', vroeg ze. Haar zachte stem klonk ijzig.

Grump knikte. Fashionista keek even rond. 'Dit lijkt me wel een fijne stoel', zei ze. Tot zijn ontzetting zag Grump haar plaatsnemen in de stoel waar de rugzak onder lag en alsof dat nog niet erg genoeg was, er stak een puntje uit!

'Ga zitten Grump', beval Fashionista.

'Wilt u worteltjesthee?', vroeg Grump beleefd.

Fashionista schudde haar hoofd. 'Nee Grump, ik ben benieuwd naar je bevindingen van vandaag', zei ze. 'Heb je nog iets interessants ontdekt in de kamers van onze nieuwe gasten?'

'Nee majesteit', antwoordde Grump.

'Is je ook niets opgevallen in Barry's kamer?' vroeg Fashionista poeslief.

'Nee majesteit', antwoordde Grump weer.

'JE LIEGT!', bulderde Gnoom. 'Je maakt mij niet wijs dat je niet weet dat Barry zijn tralies heeft doorgezaagd!'

'Heeft hij zijn tralies doorgezaagd?', vroeg Grump met bibberende stem. 'Sorry, die heb ik niet gecontroleerd.'

'Maar zijn rugzak wel hè?', zei Fashionista vriendelijk. 'Hou maar op. Je bent er bij. Gnoom, laten we Grumps geheugen even opfrissen. Pak je laptop.'

Gnoom haalde een mini laptop uit zijn jasje. Hij startte hem op en zette hem zo neer, dat ze allemaal naar het beeldscherm konden kijken. Foto voor foto zag Grump zijn kansen kleiner worden. De laatste foto was een foto waarop te zien was hoe hij de rugzak met zijn voet onder de stoel schoof.

'Dank je Gnoom', zei Fashionista. 'Neem hem maar mee. Het vonnis luidt hoogverraad. Voer hem aan de krokonijnen. Ik neem de rugzak wel mee.'

10 Nog een diner

In de keuken waren Spetter en Kokkie druk bezig met het diner, Fashionista verwachtte een groot gezelschap. Het opdienen van het diner was haar goed bevallen en Spetter moest vanavond weer bedienen. Ze schrokken op van een enorme herrie op de binnenplaats.

'Wat een lawaai', zei Kokkie. 'Anders is het hier altijd zo rustig. Wat zou er aan de hand zijn. Hé, kijk nou, dat is raar. Het lijkt wel of die ene wachter de andere gevangen heeft genomen.'

Spetter keek uit het raam en werd bleek. 'Ik moet even weg Kokkie, als ze vragen waar ik ben, zeg dan maar dat ik op de WC zit en dat ik buikpijn heb.' Hij snelde weg, Kokkie verbaasd achterlatend.

'Nou ja zeg', dacht ze, 'Wat heeft die opeens?'

Spetter rende zo hard als hij kon. Hij wist dat hij een groot risico nam, maar hij moest naar Baloe.

Hij bonsde op de deur van Baloe's huis. Gelukkig deed Baloe meteen open.

'Wat is er Spetter, ben je gek geworden! Het is klaarlichte dag! Straks breng je ons allemaal in gevaar!', zei Baloe boos.

'Grump is gearresteerd. Ik zag het vanuit het keukenraam', hijgde Spetter.

'Oh nee', kreunde Baloe. 'Arme Grump.' Haastig trok hij zijn jas aan.

'Waar ga je naar toe?' vroeg Spetter.

'Grump zou Barry naar de Poort brengen, maar nu hij gevangen is genomen, ga ik met Barry naar de Poort en ik moet de WLUR inlichten. Blijf hier Spetter en ga pas terug als het donker wordt. Pas goed op jezelf.'

Barry werd steeds nerveuzer. Grump had er al lang moeten zijn, maar hij was er nog steeds niet.

Opeens voelde hij een hand op zijn schouder. Weer schrok hij zich helemaal suf.

'Ik ben het', zei Baloe.

'Daar moet je toch eens mee ophouden', mopperde Barry geïrriteerd. Ik schrik me iedere keer een ongeluk.

'Sorry', zei Baloe. 'Als jij een beter idee hebt om iemand in het donker te benaderen, zeg het me dan. Ga mee, Grump kan niet komen.'

'Waarom niet', vroeg Barry.

'Hij is gearresteerd', zei Baloe. Ik ben nu degene die je naar de poort brengt.'

'En mijn rugzak met de laptop?', vroeg Barry

'Die is waarschijnlijk in handen van Fashionista', antwoordde Baloe.

'Stop nu met vragen en ga mee. We hebben geen tijd te verliezen. Over een paar minuten worden er konijnen over de rand geduwd. Alle aandacht is dan gevestigd op de rand. We moeten gebruik maken van dat moment.'

Barry en Baloe gingen op weg. In de verte hoorde ze een gong. Kom mee, zei Baloe. Het begint. In de verte klonk geschreeuw en gehuil. Het ging ze door merg en been. Het werd Barry te veel.

'Barry, wat doe je!', schreeuwde Baloe.

'Ik ga ze tegenhouden. Dit moet stoppen', schreeuwde Barry terug.

'Kom terug idioot!', brulde Baloe.

Maar het was te laat. Barry had zich al tussen de menigte doorgeworsteld en begon de eerste Duwer te meppen. De Duwers stopten met duwen en keken verbaasd naar het grote konijn. Toen stortten ze zich allemaal op Barry. Barry was sterk, maar ze waren met teveel. Barry werd over de rand gegooid, samen met de konijnen die hij probeerde te redden.

Even later was het weer stil. De Duwers waren klaar met hun werk. Baloe had zich verstopt in het park. Zijn hoofd rustte in zijn handen en hij huilde. Grump gearresteerd en Barry over de rand. De redding leek zo dichtbij en nu was alles verloren.

Kokkie was bijna klaar met het diner. Als voorafje had ze romige wortelsoep en consommé de carotte gemaakt. Ze pakte twee lepels en proefde de soepen. 'Prima', vond ze. 'Precies goed gekruid, daar hoeft niets meer bij.' Ze zette de soepterrines alvast klaar en ging verder met het hoofdgerecht. Het hoofdgerecht bestond uit wortelchampignonballetjes, wortelknoflookpuree, honingwortel met abrikoos en wortelcitrusladsade. Ook had ze wortelgratin met kaas, gesmoorde gemberworteltjes en wortelsalade met gember en pistachenoten gemaakt. Ze moest alleen de worteltjes nog roosteren. Dat kon ze niet van te voren doen, want dan verpieterde het. Ze schepte de wortelknoflookpuree alvast in een vuurvaste schaal, dan kon die de oven in als Spetter de soep aan het opdienen was. Daar kreeg de puree een lekker korstje van. Ze keek naar het diner en proefde een wortelchampignonballetje. Ze bewaarde er ook één voor Spetter. Daarna liep ze naar de ijskast, om de toetjes te inspecteren. Ze had drie worteltaarten gemaakt. Worteltaart met limoenglazuur, worteltaart met banaan, en worteltaart met chocolade. Voor Fashionista had ze geglaceerde wortel met sinaasappel gemaakt. Alles zag er prachtig uit. Kokkie liep de ijskast uit en was tevreden. Ze hadden voor meer dan vijftig konijnen gekookt. Een hele klus, maar ondanks alles was het leuk geweest om het te doen. Ze keek bezorgd naar buiten. Spetter bleef zo lang weg en straks moest hij bedienen. Wat als Fashionista hem liet zoeken en ze ontdekten dat hij er niet was!

Langzaam ging de zon onder. Toen de zon helemaal onder was gegaan hoorde ze een gejammer en gehuil dat haar de rillingen langs de rug liet lopen. Even stopte het, toen ging het weer door en daarna bleef het stil. 'Straks eens aan Spetter vragen wat dat was, misschien weet hij wat er is gebeurd', dacht ze. 'Schiet op Spetter, straks ben je er nog bij.'

De bel rinkelde. 'O nee, Spetter moet bedienen en hij is er nog niet', dacht Kokkie. 'Wat nu?' Ze schonk de soepen in de terrines en besloot om zelf te gaan bedienen. 'En dan zeg ik dat Spetter buikpijn heeft en op de WC zit', verzon ze. 'Nee, ik zeg dat hij diarree heeft. Niemand wil bediend worden door een konijn met buikloop. Oh, ik hoop maar dat het goed gaat met mijn wortelpuree. Straks is het niet lekker meer, omdat het te lang in de oven heeft gestaan en de geroosterde worteltjes voor Fashionista zijn ook nog niet klaar. Nou, het is niet anders, het moet maar.'

Ze wilde net haar schort uitdoen toen Spetter hijgend de keuken binnenviel.

'Hier is je jasje en probeer wat minder te hijgen als je bedient', zei Kokkie.

Spetter knikte, schoot zijn jasje aan, tilde de soepterrines op het serveerkarretje en haastte zich naar de eetzaal. Gelukkig hijgde hij niet meer toen hij bij het gezelschap aankwam en lukte het hem de soep met stijl uit te serveren. Na het uitserveren vroeg Spetter of hij nog iets voor het gezelschap kon betekenen. Fashionista keek goedkeurend rond, schudde haar hoofd en gebaarde dat hij weg mocht gaan. Weer terug in de keuken plofte hij neer op een keukenstoel.

'Waar moest jij nou ineens naar toe?', vroeg Kokkie.

Spetter kreeg niet de kans zijn verhaal te vertellen, want de bel voor de tweede ronde klonk al weer. Samen laadden ze het hoofdgerecht op de serveerkar. 'Niet te snel lopen Spetter!', waarschuwde Kokkie. 'Anders valt alles er af.' Voorzichtig reed Spetter de overvolle serveerkar naar de eetzaal. 'Dus jullie hebben mijn nieuwe klusjesman over de rand gegooid?', hoorde Spetter Fashionista boos uitroepen, toen hij bij de eetzaal aankwam. 'Wiens idee was dat!'

Spetter ruimde de soepborden af en begon de tweede gang op te dienen. Niemand schonk aandacht aan hem.

'Het was zijn eigen schuld', hoorde hij een van de Duwers zeggen. 'Hij probeerde ons tegen te houden, maar we waren met teveel.'

'Jij, jij en jij', zei Fashionista, drie Duwers aanwijzend. 'Morgen melden bij La Chique. Als jullie zo stom zijn om mijn klusjesman over de rand te duwen, neem dan ook zijn werk maar over. Als de klussen morgenavond niet gedaan zijn, krijgen jullie geen kruid.'

Ze haalde een zakje tevoorschijn. De Duwers keken er met hongerige ogen naar. Spetter schonk hier en daar de glazen nog een beetje bij en ging toen snel naar beneden. Met een verbeterd gezicht kwam hij de keuken in.

'Wat is er Spetter, wat heb je gehoord?', vroeg Kokkie.

'Niet nu Kokkie, vanavond. Eerst moeten we zorgen dat het diner een succes wordt.'

De rest van de avond werden ze afgeleid door de drukte in de keuken. Toen Spetter na het toetje de worteltjeskoffie kwam brengen, zaten de Duwers met glazige blik en grijnzende koppen aan tafel. Fashionista had ze een extra portie van het kruid gegeven.

'Ook een beetje Spetter?', vroeg ze spottend.

Spetter schudde zijn hoofd.

'Wat jij wilt', zei ze onverschillig.

Spetter ging terug naar de keuken. Kokkie zat op een keukenstoel, ze was de hele dag druk bezig geweest en haar voeten deden zeer.

'Ga maar naar je kamer, Kokkie', zei Spetter. 'Ik kom je zo een dienblad met wat lekkers brengen. Als je het goed vindt eet ik een hapje met je mee en vertel ik je de rest.'

'Dank je Spetter,' zei Kokkie. 'Tot zo.'

Spetter en Kokkie zaten aan tafel. Kokkie had een leuk tafelkleedje met bijpassende servetjes uit haar rugzak opgediept en ze smulden van de restjes. Ze namen nog een kopje worteltjesthee en gingen in de comfortabele leunstoelen zitten. Alles was op en Spetter had geen excuus meer om niet te praten. Sinds hij wist wat er met Barry was gebeurd, had hij zich afgevraagd hoe hij Kokkie het slecht nieuws zo voorzichtig mogelijk kon vertellen. Hij besloot om te beginnen met het kruid, dan hoefde hij het slechte nieuws over Barry nog even niet te vertellen.

11 Het terreurbewind begint te wankelen

'Dus Fashionista kweekt kruid op de derde verdieping van het kasteel', zei Kokkie nadenkend. 'En dat doet ze om haar hofhouding en de Duwers naar haar hand te zetten.'

'Inderdaad', bevestigde Spetter.

'Dat kruid ken ik wel', zei Kokkie. 'Het is heel erg verslavend. Vooral de pijn die je krijgt als je het niet neemt is verschrikkelijk. Dat is ook de reden dat konijnen die eenmaal begonnen zijn met het kruid er niet meer mee willen stoppen. Het kruid is in het jaar 100 ontdekt. Ze wisten toen nog niet dat het zo verslavend was. Iemand had ontdekt, dat worteltjestaart er beter van ging smaken en het werd in grote hoeveelheden verbouwd. Na een tijdje ontdekte de konijnen dat ze verschrikkelijke pijn kregen als ze geen worteltjestaart aten. De konijnen die worteltjestaart niet lekker vonden hadden nergens last van. Mijn bet_overgrootmoeder was een slim konijn. Ze legde het verband tussen het in de taart gebruikte kruid en de pijn van de konijnen. Ze was kruidenexpert en uiteindelijk is het haar gelukt om een kruid te vinden dat hielp tegen de pijn. Tot die tijd moesten de zieke konijnen worteltjestaart met kruid eten, zodat ze in ieder geval geen pijn leden.

Het kruid deed rare dingen met de persoonlijkheid. De konijnen werden wreed en gemeen. Na toediening van het andere kruid werden ze weer zichzelf en schaamden zij zich voor hun gedrag. Gelukkig nam niemand het hen kwalijk, omdat ze er niets aan konden doen. Het kruid werd verdelgd. Wel heeft mijn bet_overgrootmoeder de kruiden in haar kruidenboek vastgelegd, ze heeft ze een naam gegeven en getekend. Er waren toen nog geen computers. Ook de bijwerkingen van de kruiden en het verhaal dat ik je zojuist vertelde heeft ze opgeschreven. Het kruidenboek is over gegaan van generatie op generatie en is uiteindelijk in mijn bezit gekomen.'

'Heb je dat boek mee op reis genomen', zei Spetter verbaasd. Kokkie lachte en pakte haar tablet.

'Natuurlijk niet!', zei ze vriendelijk. 'Daar is het veel te kostbaar voor. Dat boek is inmiddels gedigitaliseerd en op "Konijn en Encyclopedie" gezet. Ze startte de app. 'Helemaal vergeten. We hebben geen bereik. Gelukkig heb ik het kruidenboek gedownload en kan ik het ook offline bekijken. 'Kijk', zei ze en ze liet Spetter een plaatje zien. 'Dit is het kruid en dat is het anti kruid.' Spetter keek geïnteresseerd naar de foto's. Kokkie grabbelde in haar rugzak en haalde er een zakje met zaadjes uit.

'Dit is de oplossing Spetter', zei ze, met haar ogen naar het zakje wijzend. 'We moeten anti kruid gaan kweken en er voor zorgen dat de Duwers en Fashionista's hofhouding het antikruid toegediend krijgen. Ik weet alleen niet hoe we het antikruid ongezien kunnen kweken.'

'Ik wel', zei Spetter. 'Geef het zakje maar aan mij.'

Voor de tweede keer die dag verliet hij het kasteel. 'Ze weet het nog steeds niet van Barry', dacht hij. 'Ik moet nog altijd een manier vinden om het haar zo voorzichtig mogelijk te vertellen, maar eerst moet ik het antikruid naar de juiste persoon brengen.'

Wifi had gedoucht en ontbeten. Het bestelsysteem werkte prima en zijn kamer was comfortabel. Hoewel het hem aan niets ontbrak was hij toch triest gestemd. Hij miste zijn vrienden en maakte zich zorgen om hen. Wifi ging aan het werk. Na het verrichten van de dagelijkse controles maakte hij een verslag. Het netwerk draaide als een zonnetje en hij was snel klaar. De rest van de dag besteedde hij aan het lezen van het verborgen bestand. De inhoud stemde hem nog somberder dan hij al was. Zo somber, dat zelfs zijn pilletjes niet meer werkten.

'Als die rommel toch niet werkt hoef ik het ook niet in te nemen', dacht hij en stopte ze weg in zijn rugzak. Zijn rugzak. Iedere keer als hij de rugzak zag moest hij aan Barry denken en ook aan Kokkie. Een idee om uit de toren te ontsnappen had hij niet. Hij had geprobeerd om in de lift te kruipen, maar daarbij was hij bijna vast komen te zitten. Bovendien hoorde hij iets kraken en ondanks dat hij zich bijzonder depri voelde was hij niet van plan om vijf verdiepingen naar beneden te storten. De lift was dus geen optie. Zelfs al zou de lift stevig genoeg zijn en paste hij er wel in, dan nog wist hij niet waar de lift zou stoppen. Stel je voor dat hij betrapt zou worden. Hij dacht aan de waarschuwing van Fashionista en rilde. Nee, de lift was geen optie. Zijn enige hoop was het bestand dat hij gevonden had. Wellicht wist Hopper een manier om zo nu en dan zijn kamer te verlaten. Alhoewel, dan zouden ze hem niet gepakt hebben. Arme Hopper. Het werd Wifi even te zwaar. Hopper weg, niet weten hoe het met Kokkie en Barry ging, opgesloten zitten in een toren... Hij kreeg genoeg van zijn eigen gejammer.

'Hoor eens Wi', sprak hij zichzelf toe, 'met jammeren kom je nergens. Zet een pot worteltjesthee en ga lezen!'

En dus zat hij te lezen, af en toe nam hij een slokje thee. Hij vergat dat hij opgesloten zat en las en las en las....

Het was donker geworden toen hij het hele bestand had gelezen. Hij staarde voor zich uit met een vastberaden trek om zijn mond.

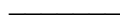
'Niet te geloven wat hier aan de hand is', mompelde hij in zichzelf. 'Fashionista is of knettergek geworden, of het is Fashionista niet. Niemand kan zo erg veranderen. Dit is niet het lieve prinsesje van Langhaar en Tiara. Dat kan gewoon niet!'

Hij stond op en ging ijsberen. Vooral het laatste dat Hopper geschreven had liet hem niet los.

'Dit zijn mijn slotwoorden. Over enkele minuten tik ik het commando in om de satellietverbinding te herstellen. Dit bestand gaat naar Koning Langhaar. Hoewel ik het bestand gecomprimeerd heb is het nog steeds groot. Het verzenden gaat ongeveer tien minuten duren. Ik hoop dat er genoeg tijd is. Hoewel ik zeker weet dat ik hierna word gearresteerd, heb ik geen keus. Vaarwel.'

'Je had gelijk Hopper', dacht Wifi verdrietig. 'Je bent gepakt en aan de krokonijnen gevoerd en het was nog voor niets ook, want het bestand is niet verzonden, dat heb ik gecontroleerd.'

Wifi had uit de logbestanden op kunnen maken dat de actie van Hopper na vijf minuten was ontdekt. Als hij er in wilde slagen het bestand te verzenden, dan zou het bestand in vijf minuten, liefst nog sneller, verzonden moeten worden. Wifi stond op, ging weer ijsberen en dacht na. Na een tijdje had hij de oplossing, dat wil zeggen, hij had een oplossing om Langhaar in te lichten, niet om zichzelf te redden. Ook hij zou na het maken van de satellietverbinding aan de krokonijnen worden gevoerd, maar net als Hopper had hij geen keuze. Langhaar moest dit weten.

Langhaar en Tiara zaten in de keuken. Smaakt het Lieverd?, vroeg Tiara.

'Je hebt weer heel erg je best gedaan hoor', antwoordde Langhaar, terwijl hij zijn lepel in een vreemd uitziende bruine massa stak. Het was een beetje kleverig en het rook heel zoet.

'Het is een recept van Konijn in de Keuken, vertelde Tiara opgewekt verder. 'Het zijn pannenkoeken met worteltjesstroop.'

'Oh, is dat het', dacht Langhaar. 'Dat had ik er zo één twee drie niet uitgehaald.'

'Pannenkoeken omdraaien vind ik heel erg moeilijk, dus heb ik er maar roerpannenkoeken van gemaakt', ging Tiara verder. 'Als je roerei kan maken, dan kan je ook roerpannenkoeken maken.

Wil je nog een beetje worteltjesstroop?'

Langhaar pakte de fles met worteltjesstroop en keek er naar. De stroop was over de houdbaarheidsdatum.

'Nee dank je Lieverd. Misschien moet je deze stroop maar weg doen. Hij is niet goed meer.'

'Wat zonde, volgens mij kan het nog wel hoor.' Ze draaide de dop van het flesje. 'Bah', zei ze, 'wat stinkt dat spul toch. Ik heb nooit van worteltjesstroop gehouden. Veel te zoet.'

Langhaar at dapper verder.

'Weet je waarom konijnen niet lekker kunnen eten?' vroeg Tiara. 'Omdat ze met lange tanden eten! Hihihhi.'

Langhaar lachte vriendelijk naar zijn vrouw. 'Was Kokkie er maar', dacht hij, verlangend denkend

aan de lekkere dingen die ze altijd maakte.

Ook maakte hij zich zorgen om zijn drie vrienden. Hij had ze nog zo op het hard gedrukt om online te blijven, maar hij kon ze al een paar dagen niet bereiken. Het leek wel of ze bij de poort van Fur in rook waren opgegaan. De leerlingen van Wifi waren er niet in geslaagd om de verbinding met het gezelschap te herstellen. De satelliet functioneerde wèl, dat hadden ze getest. Het leek net of er een soort schild om Fur heen zat, alsof het signaal werd geblokkeerd. Hij keek op zijn foon. Gelukkig! Het was bijna tijd om contact met het ruimteschip te maken. Wifi die zijn servers niet checkte, Barry die zijn project niet aanstuurde, Kokkie die niets op Snuitboek zette en niet kwetterde. Er klopte iets niet!

'Waar hangt Kokkie toch uit?' vroeg Tiara. 'Ik heb haar al een paar dagen niet kunnen bereiken.'

'Wist ik het maar Lieverd', zei hij. 'Dank je voor de maaltijd, maar nu moet ik aan het werk.'

Hij stond op. Voordat hij contact ging maken met het ruimteschip, ging hij nog even naar het toilet.

Hij voelde zich niet zo lekker. 'Roerpannenkoeken', mompelde hij. 'Hoe verzint ze het!'

Langhaar zat weer in zijn werkhok. Hij controleerde de voedselvoorraad en bekeek de bestellingen van het project "Niet over de rand". Ook al had hij geen flauw idee waar al die materialen voor nodig waren, toch keurde hij de bestellingen goed. Het project was belangrijk en de werkzaamheden mochten niet stil komen te liggen. Hij was blij met de apps die Wifi had gemaakt, dat maakte zijn werk een stuk eenvoudiger. Bestellingen goedkeuren was een kwestie van een hokje aanvinken en de voorraadgegevens kon hij aflezen uit een grafiek.

'Gelukkig', dacht hij. 'We hebben nog steeds voldoende voedsel'.

Inmiddels was zijn buik een beetje bijgekomen van de roerpannenkoeken en kreeg hij trek in Kokkies koekjes. Hij deed zijn bureaula open en haalde er een paar uit het trommeltje. Het was tijd was om contact te maken met het ruimteschip. Hij nam plaats achter zijn laptop, deed een headset op en klikte op het ruimteschip icoontje. Het inloggen duurde langer dan normaal.

'Misschien is de satelliet toch kapot en hebben ze daarom geen contact meer met ons opgenomen', dacht Langhaar hoopvol. 'Ik geef ze gewoon de opdracht nog eens naar het ding te kijken.'

'Goeie morgen Langhaar', hoorde hij. Het sprankje hoop spatte als een zeepbelletje uit elkaar.

Baloe was naar huis gegaan. Hij was moe. Overmorgen ging de productie van de nieuwe kledinglijn van start en dat werd weer hard werken. De konijnen kregen weinig te eten en werkten tot ze er bij neervielen, degenen die instortten gingen over de rand. 'Misschien ben je over de rand wel beter af', dacht hij. Gelukkig was Baloe een positief konijn en werd hij boos om zijn eigen sombere

gedachten. 'Raap jezelf eens bij elkaar man', zei hij tegen zichzelf. 'Niet de moed laten zakken! Er is altijd hoop! Volgende keer beter!'

Er werd op de deur geklopt. 'O nee, als ze me maar niet gehoord hebben', dacht hij angstig.

Gelukkig was het Spetter. 'Wat ben ik blij dat jij het bent', zei hij. 'Hoorde je me praten?'

Spetter schudde ontkennend zijn hoofd.

'Dat is een hele opluchting', zuchtte Baloe. 'Wat kom je eigenlijk doen? Dit is de tweede keer vandaag, dat je langskomt. Straks worden we nog verdacht van samenzwering.'

'Dan zouden ze er in dit geval niet erg naast zitten', zei Spetter zachtjes. Hij ging zitten en Baloe schonk een kopje heet water in. Worteltjesthee hadden de arbeiders niet. Dat was voor kasteelbewoners.

'Vertel me nu maar eens wat je komt doen', zei hij nieuwsgierig.

Spetter haalde het zakje met de zaadjes uit zijn zak en vertelde Baloe wat Kokkie had bedacht.

Baloe's ogen begonnen te stralen.

'Zie je wel!', zei hij enthousiast. 'Nooit opgeven! Ga jij maar terug naar het kasteel Spetter. Ik doe de rest. Doe de groeten aan Kokkie en bedank haar.'

Spetter nam afscheid van Baloe en ging terug naar het kasteel. Iedereen sliep, alleen in de toren brandde licht. 'Dat moet Wifi zijn', dacht Spetter. 'Zal ik even langs Kokkie gaan? Nee, toch maar niet, misschien slaapt ze al.' Hij ging op zijn bed liggen en het duurde niet lang voordat hij sliep.

Baloe sliep die nacht níet. Het vooruitzicht dat er toch nog hoop was, gaf hem vleugels. Na een tijdje lopen, stopte hij voor de deur van Mud. Mud was zijn beste vriend en hoofdwerkman op het land. Hij was verantwoordelijk voor de landbouw. Van het zaaien tot aan de oogst. Dankzij Mud hadden de inwoners van Fur net iets meer te eten dan Fashionista ze gunde. Mud teelde in het geheim voedsel onder de grond en samen met de WLUR had hij een ondergronds distributiekanaal opgezet. Helaas was de hoeveelheid voedsel niet toereikend genoeg om er voor te zorgen dat niemand honger had. Zelfs al zou er wel genoeg voedsel zijn, dan nog konden ze het niet allemaal uitdelen. De konijnen zouden er veel te goed uit gaan zien en dat zou Fashionista wantrouwig maken. Behalve dat ze beslag zou leggen op de extra voedselvoorraad, zou ze alle konijnen die met het extra voedsel te maken hadden, aan de Krokonijnen laten voeren. In ieder geval zorgde Mud er samen met de WLUR voor dat de kinderen voldoende voedsel kregen en de ouderen ietsje meer. Als Fashionista zich ooit af zou vragen waarom de kinderen geen hongerige indruk maakten, zouden ze haar vertellen dat de ouders een deel van hun eigen rantsoen aan hun kinderen gaven.

Baloe klopte op de deur. Een slaperige Mud deed open. 'Wat kom jij doen op dit onmogelijke tijdstip', mopperde hij. 'Ik moet morgen werken hoor.'

'Weet ik', zei Baloe. 'Denk je dat ik je op dit tijdstip zou storen als ik daar geen goeie reden voor

had?'

'Sorry', zei Mud verontschuldigend. 'Neem me niet kwalijk. Ik ben net wakker en dan ben ik niet zo helder. Eén momentje, dan maak ik even een kopje warm water. Ga alvast maar zitten.'

Even later kwam hij terug met twee kopjes warm water.

'Vertel eens', vroeg hij nieuwsgierig. 'Wat is er zo belangrijk?'

Baloe haalde de zaadjes tevoorschijn en begon te vertellen. Mud luisterde aandachtig. Toen Baloe klaar was met vertellen lag er een vette grijns op zijn lippen.

'Dit moet lukken Loe', zei hij. 'Als dit lukt hebben we het krenge te pakken. Geef de zaadjes maar aan mij. Ik ga vannacht nog aan de slag.' Ze dronken hun warme water en Baloe ging naar huis.

Zodra Baloe vertrokken was schoof Mud zijn bed opzij. Op de plek waar zojuist nog zijn bed stond, ging er een luik open en werd er een trap zichtbaar. Mud stapte door de opening en liep de trap af. Halverwege de trap draaide hij zich om en sloot het luik. Hij luisterde of het bed weer op zijn plaats schoof, pakte een toorts van de muur en stak hem aan. De trap kwam uit bij een gang. Het licht van de fakkel was maar net genoeg om hem bij te lichten, maar dat hinderde hem niet. Hij was de gang al zo vaak doorgelopen, dat hij de weg met zijn ogen dicht zou kunnen vinden. Even later stond hij in zijn ondergrondse tuin. Het toeval wilde dat hij die dag net gerooid had. Er was een flink stuk grond beschikbaar. Hij schepte wat verse potgrond op het lege vlak en deed er flink wat konijnmest bij. De zaadjes anti kruid strooide hij voorzichtig uit. 'Doe je best plantjes', dacht hij. 'Jullie zijn onze weg naar de vrijheid!' Toen hij weer boven kwam was de zon net op en moest hij aan het werk. Gelukkig had hij het niet druk die dag.

'Fijn om je weer te spreken', zei Langhaar. 'Hoe gaat het met jullie daarboven?'

'Goed hoor', antwoordde de stem uit de speaker. 'Alles gaat zijn gangetje. Weinig nieuws. Eigenlijk is het een beetje saai hierboven. Gelukkig hebben we een nieuwe game waar we ons mee vermaken. Wifi heeft de game een week geleden online gezet. We zijn er erg blij mee. Bedank hem maar van ons.'

'Kunnen jullie gamen daarboven?', vroeg Langhaar verbaasd.

'Ja hoor, uiteraard doen wij dat incognito. Niemand weet dat de ruimteschip bewoners gamen. Maak je geen zorgen.'

'Wifi bedanken gaat een beetje moeilijk', zei Langhaar. Ten eerste weet hij niet dat jullie zijn games spelen en dat wil ik eigenlijk ook zo houden en ten tweede kan ik hem niet bereiken.

'Je maakt een grapje Lang. Wifi is altijd online.'

'Yep, en daarom maak ik mij dus zorgen.

'Stuur dan even iemand langs zijn huis.'

'Ook dat heeft niet zoveel zin.'

Langhaar begon te vertellen. Het bleef akelig stil aan de andere kant.

'Er is iets dat je moet weten Langhaar.

'Wat dan?'

'Ik heb altijd gehoopt dat ik het je niet zou hoeven te vertellen, maar ik kan er nu niet meer omheen.

Fashionista zit hier bij ons in het ruimteschip.'

'WAAAATTTT', brulde Langhaar. 'WAAROM WIST IK DAT NIET????'

'We mochten het niet vertellen van Fanny, maar na jouw verhaal vind ik dat je het weten moet.'

'Ik wil haar onmiddellijk spreken', beval Langhaar. 'Nu meteen!'

Hoewel Langhaar erg boos was op Fashionista was hij blij om haar stem weer te horen.

'Wacht even, ik ga je moeder halen', zei hij. 'Die wil je ook graag spreken.'

Even later luisterden Langhaar en Tiara samen naar de uitleg van hun dochter.

Fashionista had Arnold gevraagd om haar mee te nemen. Arnold, die heel veel van haar hield, had niet veel overtuiging nodig gehad en had gedaan wat ze vroeg. Het was niet eenvoudig geweest, maar ze hadden haar aan boord van het ruimteschip kunnen smokkelen in een grote doos. 'Het moeilijkste was nog om aan een goed ruimtepak te komen, die waren allemaal te groot', vertelde Fanny, 'gelukkig ben ik handig en heb ik er eentje kleiner kunnen maken. Het spijt me dat ik niet naar jullie heb geluisterd, maar we houden nu eenmaal van elkaar en ik kan niet zonder Arnold en hij niet zonder mij', besloot ze haar verhaal.

'Romantisch hè?', zuchtte Tiara. 'Ik begrijp haar wel hoor. Als jij de ruimte in ging, zou ik ook met je meegaan.' Ze keek Langhaar verliefd aan. Langhaar keek verliefd terug, maar toen realiseerde hij zich de ernst van de situatie weer.

'Fanny', ging hij verder, 'we hebben een probleem.'

'Ik weet het vader', zei ze. 'Ik heb zojuist meegeluisterd en ik weet wat er speelt. Maak je maar geen zorgen hoor. Fur wordt geregeerd door mijn beste vriendin. Je weet wel, degene die samen met mij les van Kokkie heeft gekregen omdat ze zoveel interesse had in kruiden.'

Langhaar sprong uit zijn stoel. 'Je bedoelt toch Lola Volante niet????'

'Ja, die bedoel ik, wat is er? Je klinkt zo geschrokken.'

'Mijn lieve kind, Lola Volante is een kruidverslaafde.'

'Wás een kruidverslaafde papa', verbeterde Fashionista haar vader. 'Je hebt mij zelf geleerd dat iedereen een tweede kans verdient. Lola is al ruim een jaar kruidvrij en ze lijkt genoeg op mij om voor mij door te gaan. Zelfs Kokkie kon ons vroeger niet uit elkaar houden. Er is vast een goede

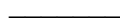
reden waarom jullie niets van ze horen. Maak je maar geen zorgen.'

Langhaar keek nadenkend voor zich uit. 'Ik weet het niet', zei hij. 'Het kan vast geen kwaad om nog even geen actie te ondernemen. Wellicht is er een technisch mankement. Probeer in ieder geval contact op te nemen met Wifi en laat het mij weten als het is gelukt. Succes daarboven.'

Nadat ze afscheid hadden genomen, verbrak Langhaar de verbinding. 'Laten we hopen dat er niets aan de hand is', zei hij tegen Tiara. 'Ik weet niet eens wat ik zou moeten doen. Ik ben van de 'make love not war' generatie. Vroeger spijbelde ik altijd als er defensie op het rooster stond. Nooit gedacht dat ik het nog eens nodig zou hebben.'

'Gelukkig ben je met de dochter van generaal Stamper getrouwd', zei Tiara.

'Tsja, dat is je enige minpuntje', zei Langhaar plagend. Tiara wierp hem een ondeugende blik toe en verliet zijn kantoor.

Na lang denken had Wifi de oplossing gevonden. Hij ging niet het geheime bestand, maar een noodoproep naar Langhaar verzenden. Hij zou de noodoproep laten herhalen, totdat de verbinding door Fashionista werd verbroken. Om hem te straffen zou ze hem voor de krokonijnen laten gooien en dan bevond hij zich in het moeras. De kans was groot dat hij vanuit het moeras verbinding kon maken met de satelliet en dan kon hij het geheime bestand, dat hij op zijn smartphone had gezet, verzenden. Het enige waar hij zich zorgen over maakte was zijn batterij. Hij hoopte dat de batterij van zijn foon het lang genoeg zou doen om het bestand te versturen.

Wifi keek eens om zich heen. Hij verzamelde de spullen die hij mee wilde nemen en pakte zijn rugzak in. 'Ik hoop maar dat ik hem mee mag nemen,' dacht hij. Hij ging douchen, al nog wat en toen was het zover. Nerveus nam hij plaats achter de PC. Hij haalde diep adem en begon te typen. Hij aarzelde. Even zweefde zijn pink boven de entertoets, maar toen drukte hij met ingehouden adem op enter. Er gebeurde niets. Geschrokken keek hij naar het scherm. Een foutmelding. Haastig checkte hij de regel die hij zojuist had ingetypt. Gelukkig, het was maar een typefout. Hij typte de regel nog een keer in en drukte weer op enter.

Dit keer gebeurde er wel wat. Het alarm ging af en het geluid deed zijn oren zo'n pijn, dat hij zijn oren naar beneden trok om het geluid te dempen. Hij liet zijn oren los en typte het commando in om de noodoproep te versturen. Net op tijd. Gnoom kwam binnen. Dreigend liep hij op Wifi af en trok met een ruk de stekkers uit het stopcontact. De sirenes stopten met loeien.

'GA JIJ MAAR EENS EVEN MEE NAAR ONZE KONINGIN, MANNETJE', snauwde hij, terwijl hij Wifi voor zich uit duwde.

Wifi stond naast Gnoom in de werkkamer van Fashionista. Ze was aan het werk en zat achter haar bureau. Ondanks dat ze niet opkeek wist Wifi dat ze woedend was. Ze maakte af waar ze mee bezig was en leunde achterover in haar stoel.

'Ik heb je gewaarschuwd', zei ze met haar zachte kille stem. 'Morgen wordt je net als Hopper voor de krokonijnen gegooid. Jammer dat je mijn woorden niet serieus hebt genomen, je ziet wat er van komt.' Ze richtte haar blik op Gnoom. 'Gnoom, gooi Wifi in de kasteelkerker en nu ER UIT!', snauwde ze, terwijl ze met haar wijsvinger naar de deur van haar werkkamer wees.

12 Het moeras

Gnoom voerde Wifi zwijgzaam mee. Wifi keek eens om zich heen. 'Wat een gangen had dit kasteel. Het was dan wel bovengronds gebouwd, maar het had toch wel duidelijk een konijnenarchitectuur. Toen ze eindelijk bij de kasteelkerker aankwamen opende Gnoom de deur en duwde Wifi zonder iets te zeggen de donkere ruimte in. Wifi hoorde de zware deur achter zich dichtvallen. De sleutelbos van Gnoom rinkelde en toen was het stil. Nee, toch niet, het leek wel of hij iemand hoorde ademhalen. Hij keek rond, zijn ogen wenden langzaam aan het donker. Op de grond van de kerker zag Wifi een konijn zitten.

'Ik ken dat konijn', dacht hij. 'Dat lijkt Grump wel.'

'Hallo Wifi', zei Grump. 'Het spijt me jou hier te zien. Wat is er gebeurd?'

Wifi vertelde het hem.

'Dat was heel erg moedig van je', zei Grump. 'Heel erg moedig! Ik hoop dat je boodschap bij koning Langhaar is aangekomen. Voor ons is het te laat, maar voor de burgers van Fur niet.'

'Waarom zit jij hier eigenlijk?' vroeg Wifi.

Nadat Grump zijn verhaal had gedaan, zaten ze samen een poosje voor zich uit te staren.

'Baloe lijkt me een goeie', zei Wifi bemoedigend. 'Het lukt hem vast om Barry uit de poort te smokkelen. In ieder geval hebben we nu een kans. Langhaar is een slimme vorst met hart voor zijn volk. Zodra hij van de situatie in Fur op de hoogte is gesteld zal hij actie ondernemen.'

Grump knikte. Allebei hoopten ze op een beter leven voor de bevolking van Fur. Hoewel ze bang waren voor wat er komen ging, zagen ze hun lot dapper tegemoet.

De deur van de kelder kraakte en ging open. Het was Spetter met een rijkelijk gevuld dienblad.

'Jullie galgenmaal', zei hij. Hij gebaarde naar het dienblad en legde een vinger op zijn lippen.

'VERRADERS', brulde hij met een knipoog, terwijl hij ondertussen een zaklamp onder een stapeltje pannenkoeken vandaan haalde. Hij gaf de zaklamp aan Grump.

'HET MOERAS MAAKT WEL KORTE METTEN MET JULLIE', schreeuwde hij. Hij haalde een briefje onder de servetjes vandaan en gaf het aan Wifi. Vriendelijk naar ze knikkend vertrok hij en sloeg de deur met een dreun achter zich dicht. Wifi en Grump keken elkaar verbaasd aan. Op het briefje stond:

Beste Grump, beste Wifi,

'Wees voorzichtig. Zeg niets wat Fashionista niet weten mag, misschien wordt de kelder

afgeluisterd. Barry heeft het helaas niet gehaald en is over de rand gegooid. Met Kokkie gaat alles goed. Veel sterkte in het moeras. Ik vind het erg dat het zo met jullie af moet lopen. Groeten van jullie vriend Spetter.

PS Het briefje is van eetpapier. Eet het maar op. Met een beetje water lost het makkelijk op.”

'Het is maar goed dat we al die tijd gefluisterd hebben', zei Grump zachtjes. Ze scheurden het papiertje in tweeën en aten allebei de helft op.

'Het briefje smaakt best goed', zei Wifi. 'Ik heb er trek van gekregen. Laten we maar genieten van onze maaltijd. Zelfs als het ons lukt om in de wildernis te overleven, zal het nog lang duren voordat we iets lekkers krijgen.'

'Denk je serieus dat wij in het moeras kunnen overleven?', vroeg Grump verbaasd.

'Er is altijd hoop', zei Wifi. 'We geven ons niet zomaar gewonnen!'

'Wat je gelijk hebt, kerel!' grinnikte Grump. 'Je hebt helemaal gelijk!'

Lola zat in haar favoriete vertrek op de derde etage. Het was de kamer die grensde aan haar kruidplantage. Ze had zojuist wat kruid genomen en voelde zich prima. Ze rekte zich uit als een luie kat en liep naar de rugzakken. Ze vond ze mooi. Eén van de twee was een cadeau voor Jim, haar vriend in Blur.

'Eerst maar eens neuzen in Barry's rugzak', dacht ze. Behalve Barry's laptop, vond ze niets dat ze de moeite waard vond. Ze haalde de laptop uit de rugzak en kiepte de rest van de inhoud in een kist, ze deed hem dicht en schreef er met een grote zwarte stift "Barry's spullen" op. Ze schoof de kist aan de kant en pakte de laptop. Het was Barry's werklaptop, en er stonden bestanden op die hij nodig had voor zijn project. Lola sloeg dubbel van het lachen. 'Niet over de rand', hikte ze. 'De sukkel! Projectleider van het project "Niet over de rand" en dan zelf over de rand gaan!' Haar koude, gemene lach galmdde door het vertrek.

Ze schonk een glaasje bubbeltjes in en bekeek de spullen die ze uit Wifi's tas had gehaald. Wifi's laptop was versleuteld. Daar kon ze niets mee. 'Die is ook voor Jim', dacht ze. Ze haalde nog meer spullen uit Wifi's tas en keerde hem binnenstebuiten, op zoek naar verborgen vakken. Haar zoeken werd beloond. In een zijvak, die je gemakkelijk over het hoofd zou kunnen zien, vond ze Wifi's foon. Nieuwsgierig drukte ze op het knopje waar aan/uit bij stond. Het toestel ging aan en op het scherm verscheen een icoontje waar 'geheim bestand' onder stond. Nieuwsgierig raakte ze het aan. Er verschenen twee woorden, "open" en "wissen". Lola tikte met haar vinger op het woord "open" en begon te lezen. Na een tijdje liep ze rood aan van woede. 'Hoe durft hij!', riep ze woedend uit. 'En dan denkt hij nog dat hij in het moeras de gelegenheid heeft om dit bestand naar Langhaar te

versturen! Er verscheen een vals glimlachje om haar mond.

'Wifi krijgt zijn rugzak en foon mee naar het moeras, alleen kan hij dan het geheime bestand niet meer verzenden, want dat haal ik er af,' giechelde ze vals.

Ze wiste het bestand en stopte de foon met een voldaan gezicht terug in de rugzak.

'Tijd voor een ritje naar het moeras. Ik had eigenlijk tot morgen willen wachten, maar ik kan niet wachten om Wifi's beteuterde gezicht te zien. Kokkies rugzak komt later wel. Ik kan mij niet voorstellen dat daar iets bijzonders in zit.'

Ze drukte op een knopje en even later stond Gnoom voor haar deur.

'Haal de gevangenen uit de kerker Gnoom, en geef Wifi zijn rugzak terug', beval ze. 'Ik ga alvast in de koets zitten. Ik zie je zo.'

Kokkie en Spetter stonden samen voor het keukenraam. De koninklijke koets was zojuist voorgereden en ze waren benieuwd wat er ging gebeuren. Na een tijdje zagen ze Fashionista in de koets stappen. Niet lang daarna zagen ze Gnoom met Wifi en Grump de binnenplaats oplopen. 'Wat gaan ze doen?,' vroeg Kokkie angstig. Gnoom bond Grump en Wifi aan de koets en nam plaats op de bok. Hij brulde wat naar de twee uitgemergelde konijnen en de koets vertrok. Kokkie begon te huilen. 'Die zien we nooit meer terug', snikte ze. 'En ik weet ook niet waar Barry is', snotterde ze verder. Ze keek Spetter met betraande ogen aan.

'Spetter wil je alsjeblieft Barry voor me vinden. Hij moet dit weten. Misschien weet hij een manier om Wifi en Grump te redden.'

'Ik doe mijn best Kokkie', zei Spetter.

Hij vond dit niet het moment om haar te vertellen wat er met Barry was gebeurd, Kokkie was al zo verdrietig.

De konijnen die de koets trokken renden niet, maar liepen en gelukkig gingen ze niet zo hard. Wifi en Grump, die alleen zichzelf maar hoefden te verplaatsen, hielden het tempo makkelijk bij. Ze spraken niet. In plaats daarvan keken ze om zich heen en namen ze de omgeving goed in zich op. Wat een mistroostige stad. Het middelpunt werd gevormd door de fabriek. Om de fabriek stonden de houten huisjes van de arbeiders. Nergens kleur, alles was somber. Zelfs de kleren die hier en daar te drogen hingen, waren vormeloos en grijs. Na een tijdje gelopen te hebben kwamen ze bij een omheining aan. Gnoom maakte het hek open en even later liepen ze over een landweg. Uitgestrekte akkers ontvouwd zich voor hun ogen en het viel ze op dat er heel veel gewassen werden verbouwd.

'Waarom gunt Fashionista haar volk zo weinig voedsel', dacht Wifi.

'Waarschijnlijk om de bevolking onder de duim te houden', beantwoordde hij zijn eigen vraag. Er werkten veel konijnen op de akkers. Kinderkonijnen, volwassen konijnen, maar ook oude konijnen. Wifi zag een oud konijntje, sjouwend met een zware mand. Zijn hart liep over van medelijden. Hij glimlachte vriendelijk naar haar en keek weer voor zich uit.

In de verte doemde er langzaam een hoge muur op. Toen ze dichterbij kwamen zag hij een ijzeren wenteltrap die naar de bovenkant van de muur leidde. Er zat geen poort in de muur. De koets stopte. Ze waren aangekomen. Eén van de uitgemergelde konijnen rolde een rode looper uit. Lola stapte uit de koets en liep over de looper naar de trap toe. Ze klom de trap op en ging bovenop de muur staan. 'Vergeet de rugzak niet uit de koets te halen', riep ze naar Gnoom. Gnoom pakte de rugzak uit de koets en maakte Grump en Wifi los. Hij gaf de rugzak aan Wifi en verloor Grump heel even uit het oog. Grump zag de kans en in een laatste poging Wifi en zichzelf te redden, viel hij Gnoom aan. Lola keek geamuseerd naar beneden. Het leek wel of ze wist dat Grump niet kon winnen en dat het slechts een kwestie van tijd was, voordat Gnoom zijn zaakjes weer onder controle had. Het lukte Grump inderdaad niet. Hij was erg sterk, maar Gnoom was sterker. Wifi had al die tijd geschrokken toegekeken. Hij begreep de poging van Grump, maar zelf wilde hij juist wel naar het moeras. Hij wilde zijn boodschap naar Langhaar verzenden! Gnoom maakte Grump weer aan de koets vast. 'Eén tegelijk dan maar', zei hij.

Hij grijnsde vals naar Wifi en duwde hem voor zich uit naar de trap. Eenmaal bovengekomen, keek Wifi over de muur naar het moeras. Hij werd een beetje draaierig. Het was een verschrikkelijk gebied. Modder en troebel water, waarboven grote muggen gonzend heen en weer vlogen, af en toe een stukje vaste grond en hier en daar wat bomen, die met hun kronkelende wortels houvast probeerden te vinden in de uitgestrekte vieze stinkende blubbermassa. Hij zag een boomstam in het troebele water drijven.

'Als dat maar geen krokonijn is', dacht hij angstig. 'Voordat ik opgegeten word, wil ik toch echt dat bestand naar Langhaar sturen.'

Gnoom was inmiddels terug met Grump.

'Je bent en blijft de eeuwige twee Grump', bralde hij hatelijk. 'Je had kunnen weten, dat ik sterker ben dan jij. Dat is altijd al zo geweest.'

'Vind jij serieus dat je trots op jezelf mag zijn?', vroeg Grump spottend. 'Je bent gewoon het schoothondje van een valse koningin en ook nog eens kruidverslaafd. In mijn ogen ben je een loser en ik gun je niet het genoegen om mij in het moeras te gooien.' Hij rukte zich los, nam een aanloopje en sprong over de muur het moeras in.

'Gnoom!', riep Lola boos. 'Nu heb ik geen foto kunnen maken!'

Ze keek hem nog eens boos aan en richtte toen haar blik op Wifi.

'Ga bij de muur staan', beval ze. 'Zo, tikje naar rechts dan zien we het moeras beter. Nu even naar me lachen...'

Wifi hoorde haar verbijsterd aan. Lola maakte de foto en zei: 'Het werkt altijd. Iedereen kijkt verbijsterd als ik vraag of ze willen lachen. Zo, weer een mooi plaatje voor de collectie. Oh en Wifi, hier is je tas. Neem hem maar mee.'

Gnoom had inmiddels de ladder laten zakken. De ladder hing over de muur aan de kant van het moeras.

'Dag Wifi, heel veel plezier. Zie het maar als een leerzame expeditie met een dodelijke afloop', schaterde Lola.

Wifi begon de ladder af te dalen. Zodra hij beneden was haalde Gnoom de ladder weer omhoog. 'Oh Wifi, liefje', riep Lola. 'Het geheime bestand op je smartphone heb ik gewist. Vind je toch niet erg hè?' Ze draaide zich lachend om. 'Kom Gnoom, we gaan naar huis.'

Ze zwaaide nog even elegant naar Wifi en toen waren ze weg. Grump was woedend.

'Wat een draak', brieste hij. 'En die Gnoom. Wacht maar, die komt zijn gelijke ook nog wel eens tegen. Sorry van je bestand Wi. Het ziet er naar uit dat je alles voor niets hebt gedaan.'

'Welnee, zei Wifi, 'ze heeft precies gedaan, wat ik wilde. Als ze dit rotte geintje niet met mij had willen uithalen, had ze mij nooit mijn rugzak meegegeven.'

Wifi keek eens achterom. Hij wist het niet zeker, maar het leek wel alsof er een soort schild boven Fur hing. 'Als dat een schild is', dacht hij, 'dan moet dat er voor zorgen, dat er geen communicatie met Fur mogelijk is. Ik had gelijk! Vanuit het moeras kan ik het bestand verzenden!'

Hij pakte zijn foon en verzond het bestand. De verbinding was slecht en het duurde een eeuwigheid voordat het bestand er door was. Door de slechte verbinding verbruikte zijn foon een heleboel energie en hij zag de batterij dan ook langzaam leeglopen. Hij had pijn in zijn buik. Stel je voor dat de batterij leeg was voordat het bestand was verstuurd. De foon begon te piepen, Wifi keek op zijn foon, nog maar 15%. Gespannen bleef hij naar zijn schermje turen. Toen zag hij tot zijn grote opluchting dat het bestand verzonden was. Het schermje werd zwart en de telefoon viel uit.

'Dat scheelde niets', zei hij opgelucht tegen Grump.

Grump knikte. 'Wat bedoel je eigenlijk met "ze heeft precies gedaan, wat ik wilde"', vroeg hij.

'Zoals ik al verwachtte heeft zij de inhoud van mijn rugzak doorzocht', legde Wifi uit, 'Aan mijn laptop had ze niets, want die is versleuteld. Zonder wachtwoord kan je er niets mee. Normaal gesproken is mijn foon ook beveiligd. Die beveiliging heb ik er afgehaald. Ze kon dus heel makkelijk mijn foon starten en dat heeft ze gedaan. Na het opstarten zag ze op het scherm een icoontje met de titel "geheim bestand". Ze kon het bestand lezen en wissen. Uiteraard heeft ze het bestand eerst gelezen. Ik had het verhaal zo geschreven dat het haar behoorlijk boos maakte, maar wel opgepast dat het niemand in moeilijkheden kon brengen. Ze kon het bestand makkelijk wissen.

Drie keer raden wat ze heeft gedaan.' Wifi glimlachte voldaan en vertelde verder. 'Slechte mensen zijn voorspelbaar, Grump. Ik heb haar het idee gegeven, dat ik het bestand wilde verzenden vanuit het moeras. Dus heeft ze, zoals ik al verwachtte, het bestand gewist en mij mijn rugzak meegegeven. Het bestand dat ze heeft gewist, was niet het bestand dat ik wilde versturen, dat staat in een verborgen map op mijn foon en dát bestand heb ik zojuist verzonden. Zo, en dan nu maar eens kijken hoe we in deze troosteloze wildernis kunnen overleven en hoe we uit het moeras kunnen komen.'

13 Langhaar onderneemt actie

Langhaar en Tiara waren vroeg naar bed gegaan. De koning was moe, omdat hij lange dagen maakte en Tiara was moe van de stress, die het koken met zich meebracht. Ze waren diep in slaap, toen Langhaar's rode telefoon rinkelde.

'Oh nee, de keukenwekker', kreunde Tiara in haar slaap.

Langhaar gaf een klap op zijn wekker. Het gerinkel stopte niet, want het was niet de wekker, maar de telefoon die het geluid maakte. Langhaar werd niet wakker. In zijn slaap gaf hij de wekker nog een klap en trok hij zijn hoofdkussen over zijn oren.

'De keukenwekkers', mompelde Tiara, 'wat zijn het er veel. Oh nee, de pannen, ze stromen allemaal over.' Met een ruk zat ze overeind in bed. Ze was klaar wakker. De telefoon rinkelde nog steeds.

'Lang, Langetje, Langie!!!' riep ze terwijl ze aan Langhaar schudde.

'Niet nu Lieverd, het is midden in de nacht', mompelde Langhaar slaperig.

Tiara stond hoofdschuddend op, deed het licht aan en liep naar de telefoon. De rode telefoon. Dat beloofde niet veel goeds.

'Met Tiara', zei ze. Aan haar snuit was de ernst van de situatie af te lezen. Toen ze de hoorn weer op de telefoon legde, zag ze er bezorgd uit. 'Vergeleken met wat er nu boven ons hoofd hangt, is het bereiden van een tien gangen diner een lachertje', dacht ze.

Ze liep naar Langhaar toe en trok zijn hoofdkussen weg. 'Je ontbijtje Lieverd', fluisterde ze zachtjes in zijn oor.

Langhaar schoot overeind.

'Nu al? Het is midden in de nacht.'

'Ik wist zo gauw niets anders, om je wakker te maken', glimlachte Tiara verontschuldigend. De rode telefoon is gegaan en je bent er doorheen geslapen. Daarom heb ik de telefoon maar opgenomen.'

'De rode telefoon?', vroeg Langhaar verbaasd. 'Maar die wordt alleen gebruikt in ernstige situaties.'

'Inderdaad Lieverd, alleen in ernstige situaties. Laten we maar even een kopje worteltjesthee nemen, dan vertel ik je wat ik zojuist heb gehoord.'

'Dus Wifi heeft een noodkreet uitgezonden uit Fur. Een noodkreet die zichzelf bleef herhalen, totdat het bericht plotseling halverwege een zin stopte', herhaalde Langhaar. 'Wel, ik denk dat we weten wat ons te doen staat hè', zei Langhaar. 'Bel je vader maar, we hebben hem nodig.'

Tiara stond op en pakte haar foon.

'Gebruik de rode telefoon, Lieverd', zei Langhaar. 'Die is afluister bestendig. We moeten dit nog even stil houden.'

Even later was Tiara in gesprek met haar vader.

'Ja, ik weet hoe laat het is papa', zei ze kattig. 'Als het niet belangrijk was, zou ik je niet midden in de nacht bellen. Wil je alsjeblieft naar ons toekomen? Ja, nu meteen ja. Nee, niet eerst je uniform aantrekken, dat duurt te lang, kom maar in je ochtendjas. Het is midden in de nacht, niemand die je ziet. Kom nou maar gewoon.' Geërgerd hing ze op. 'En jij mag niet lachen om zijn ochtendjas', zei ze dreigend tegen Langhaar.

'Wat is er zo grappig aan zijn ochtendjas?' vroeg Langhaar verbaasd.

'Mijn vader houdt van roze', antwoordde Tiara. 'En van bloemetjes.'

Langhaar begon te grijnzen.

'Niet lachen!' zei Tiara dreigend.

Ongeveer 10 minuten na haar telefoontje stond Generaal Stamper voor de deur. Hij had zijn legerjas over zijn pyjama aangetrokken.

'Je denkt toch niet dat ik hier in mijn ochtendjas ga zitten hè?', zei hij tegen Tiara. 'Ik heb geen zin om mij door je koninklijke echtgenoot uit te laten lachen. Bovendien weet je het maar nooit. Voor je het weet sta je met foto en al op Snuitboek en een generaal in een roze bloemetjes ochtendjas wordt niet serieus genomen. Geloof me!'

Generaal Stamper ging zitten. Tiara schonk drie kopjes worteltjesthee in en Langhaar begon te vertellen.

'Dus het laatste dat jullie hebben gehoord van het gezelschap is de noodkreet van Wifi', herhaalde Stamper.

'Inderdaad', bevestigde Langhaar. 'Wat ons ook verontrust is het feit dat de verbinding midden in een zin is uitgevallen. Alsof hij wist dat de uitzending gestopt zou worden en hij geprobeerd heeft het bericht zo vaak mogelijk te herhalen.'

'Dat klinkt behoorlijk serieus', zei Stamper, terwijl hij over zijn kreukelige oren streek. 'Lola Volante aan de macht in Fur, Wifi die een noodkreet verstuurt. Ik begrijp waarom je mij uit bed hebt gebeld. Heb je nog meer thee?'

Tiara schonk nog eens bij. Langhaar's telefoon ging. Hij haalde hem uit zijn pyjama en keek naar het bericht. Zijn oren, die al behoorlijk naar beneden waren gezakt, zakten nu nog verder.

'Wat is er Lieverd', vroeg Tiara bezorgd.

'Nog meer nieuws van Wifi', zei Langhaar zacht. 'Op mijn rode account. Dat betekent dat het ernstig is.'

Voorzichtig, alsof hij een uiterst breekbaar en kostbaar voorwerp in zijn handen had, bracht Langhaar de telefoon naar zijn laptop. Hij maakte een kopie van het bestand en tikte vervolgens op de wand van het hol. Het grote scherm verscheen, Langhaar klikte wat rond met zijn muis en even

later lazen ze met z'n drieën het uitgebreide verslag dat Hopper in het uiterste geheim had gemaakt. Er kwam geen einde aan. Ze lazen over de verschrikkelijke omstandigheden, waaronder de konijnen in de fabriek en op het land moesten werken. Ze bekeken een hartverscheurend filmpje van een konijnenfamilie, die over de rand werd geduwd en ze bekeken de foto's van Lola's riante levensstijl. Ook waren er foto's bij van Lola's kruidplantage op de derde etage en foto's van verbijsterd kijkende konijnen die in het moeras werden gegooid. Behalve het verslag en het beeldmateriaal, bevatte het bestand ook nog de namenlijst van de hofhouding, de namenlijst van de Duwers en drie uitgebreide kaarten van Fur. De eerste kaart liet de ingang in de buitenmuur en de bovengrondse wegen zien, de tweede kaart liet de ondergrondse wegen zien en de derde kaart was een plattegrond van het kasteel. 'Deze informatie kan hij niet alleen verzameld hebben,' zei Tiara. 'Hij heeft hulp gehad.'

Langhaar en Stamper knikten.

'Dat denk ik ook', zei Langhaar. 'We hebben Hoppers bericht alleen nooit ontvangen. Dat betekent dat zijn poging om het bericht te verzenden niet is gelukt en dat hij waarschijnlijk in het moeras is gegooid. Wifi's uitzending is onderbroken, maar even later heeft hij wel het bestand naar mijn rode account gestuurd. Hij is de enige die van dat account op de hoogte is. Ik ga contact maken met het ruimteschip. Zij hebben apparatuur aan boord waarmee we te weten kunnen komen waar Wifi dit bestand heeft verstuurd.'

Langhaar nam plaats achter zijn laptop. Hij schakelde het grote scherm uit en maakte verbinding met het ruimteschip.

'Hallo Langhaar, wat kan ik voor je doen', vroeg een slaperige stem.

'Ik heb zojuist een bestand ontvangen van Wifi en ik wil graag van je weten, waar hij dat verstuurd heeft', zei Langhaar.

'Momentje', zei de andere kant. Na niet al te lange tijd hoorden ze: 'Lang, ben je daar?'

'Ja, zeg het maar.'

'Volgens de coördinaten zou het bestand verstuurd moeten zijn vanuit het moeras dat tegen Fur aan ligt.'

'O nee', kreunde Langhaar. 'Kan je zien of Wifi zich in het moeras bevindt?'

'Nee', antwoordde de inmiddels niet meer slaperige stem. 'Het moeras wordt bevolkt door krokonijnen en vanaf deze plek kan ik het verschil tussen een krokonijn en een konijn niet zien. Er is genoeg leven in het moeras, maar of Wifi er tussen zit kan ik je niet vertellen.'

'Dank je Arnold', zei Langhaar.

Langhaar keek Stamper aan. 'Ik denk dat je wel weet wat ik je wil vragen', zei hij.

Stamper knikte. 'Dat lijkt me duidelijk', zei hij. 'Nooit gedacht dat ik ooit nog eens een leger zou moeten samenstellen voor jou. De hippie koning met lang haar. Wat is jouw favoriete uitspraak ook

al weer? "Make love not war" is het niet?'

'Doe niet zo hatelijk, papa', zei Tiara. 'Je weet dat Langhaar altijd het beste met zijn volk voor heeft. Hij is goed voor iedereen. We houden niet van geweld, maar je hebt de beelden gezien. We kunnen die arme konijnen toch niet aan hun lot over laten!'

'Rustig maar, kind', zei Stamper. 'Ik bedoel het niet rot. Ik had het, zoals ik net al zei, alleen nooit verwacht. Het probleem is, dat ik geen getrainde soldaten heb. Die hebben we nooit nodig gehad. Het is aan mij om in korte tijd een groep konijnen samen te stellen, die in staat is om de gruwelijkheden van Lola en haar kruidverslaafde hofhouding te stoppen. Het enige konijn dat nog iets weet van de vechtkunst en van militaire strategieën ben ik. Voordat we er heen gaan, moet ik de konijnen eerst trainen. Dat kost mij minstens een maand.

'Uitgesloten', zei Langhaar. 'Dat duurt te lang. Er moet vandaag nog een groep naar Fur. Het is inmiddels ochtend en de meesten hangen, voordat ze aan het werk gaan, voor de tv. We gaan het beeldmateriaal uploaden, zodat ze het kunnen zien. Daarna vraag ik vrijwilligers om de bevolking van Fur te helpen. Per slot van rekening hebben heel veel konijnen familie in Fur.'

'Jij wilt dat ik met een ongetraind leger naar Fur ga?', vroeg Stamper verbaasd.

'Inderdaad', zei Langhaar. 'Met een spade kan je ook een lelijke tik uitdelen hoor. En wij zijn wel vredelievend, maar dat wil niet zeggen dat we geen klappen uit kunnen delen.'

Langhaar sloeg keihard met zijn vuist op tafel. Tiara en Stamper keken verschrikt naar de afdruk die Langhaar in het tafelblad had geslagen. Langhaar grijnsde.

'Gewoon aan de beelden denken die we zojuist hebben gezien en de woede in je vuisten verzamelen. Hoe moeilijk kan dat zijn?'

Langhaar startte de uitzending. 'Konijnen', brulde hij. 'Deze nacht hebben wij verschrikkelijke beelden ontvangen, verstuurd door onze vriend Wifi. Ik vraag jullie er naar te kijken. De jonge kijkertjes moeten even de handjes voor de ogen doen. Het materiaal is zo afschrikwekkend dat ze er nachtmerries van kunnen krijgen. Na afloop niet de TV uitzetten, want dan heb ik jullie wat te vragen.'

Een half uurtje later waren alle foto's en filmpjes aan het volk getoond. Langhaar nam weer plaats achter zijn laptop.

'Konijnen van Ur', riep hij. 'Laten wij Lola onze medekonijnen nog langer mishandelen of gaan we er wat aan doen? Wie wil er met mij en generaal Stamper mee om deze boosaardige dame van haar onrechtmatige troon te stoten?'

Tiara tikte op zijn rug.

'Je vergeet mij', zei ze. 'Ik wil ook mee.'

'En Tiara gaat ook mee', riep de koning. Hij draaide zich geschrokken om. 'Weet je dat wel zeker?'

vroeg hij. 'Je vroeg het en het floepte er zomaar uit.'

Tiara lachte. 'Ja hoor. Iemand moet toch voor de dappere konijnen koken! Ik ga mee!'

Stamper kuchte. 'Ik wil me er niet mee bemoeien hoor, maar koken is niet jouw sterkste punt', zei hij. 'Jij bent veel beter in organiseren. Ik stel voor dat we het koken aan iemand anders overlaten, zodat we jouw organisatie talent kunnen benutten.'

Langhaar keek hem dankbaar aan.

Tiara dacht kort na. 'Is goed', zei ze. 'Ik ga meteen aan de slag. Eén van de kindermisjes zal het ontbijt voor jullie maken. Tot straks.'

'Wat gaat ze doen?' vroeg Stamper.

'Organiseren', zei Langhaar laconiek. 'Kopje Worteltjesthee?'

14 De krokonijnen

Het was licht geworden. Wifi en Grump sjokten door de modder. Overal waren insecten en sommige staken.

'Ik kan in ieder geval mijn foon opladen', zei Wifi. 'Als hij is opgeladen, start ik mijn anti muskieten app.'

'Hoe werkt die dan?', vroeg Grump.

'Hij maakt een geluid waar ze niet tegen kunnen', zei Wifi. 'Weet je trouwens, Grump, op mijn foon zit een reis app. Het moeras staat er ook op. Als mijn foon weer is opgeladen kan de app ons om Fur heen leiden. Laten we hier even stoppen. Ik heb geen idee waar we zijn en straks lopen we de verkeerde kant op. Het zou jammer zijn als we hierdoor tijd zouden verliezen. Zodra ik mijn reis app kan gebruiken moeten we wel meteen door. Hoe verder we zijn als het donker wordt hoe beter. Als we geen krokonijnen tegenkomen, hebben we een kans om het moeras uit te komen. Het zijn nachtdieren en zolang het licht is zijn we veilig.'

Grump en Wifi stopten met lopen. Er was geen goede plek om te gaan zitten, dus bleven ze staan. Na een half uurtje probeerde Wifi zijn foon.'

'We gaan er voor Grump', zei hij. 'Ik laat het ding gewoon aan de lader zitten en we zien wel hoe ver we komen.' Wifi startte de reis app.

'Ai, dat is jammer', zei hij. 'We halen het niet in een dag. Helaas moeten we toch een deel van de nacht in het moeras doorbrengen. Laten we tegen het einde van de dag uitkijken naar een veilige plek.'

De rest van de dag liepen ze door. Heel snel ging het niet. Af en toe hadden ze geluk en konden ze over een droog stukje lopen, maar meestal liepen ze door het water of door de modder. Gelukkig werkte Wifi's anti muggen app prima. Ze werden niet meer gestoken. Ook hadden ze genoeg te eten en te drinken om het moeras uit te komen. Grump had een deel van hun galgemaal in zijn jas verstopt en hoewel Wifi erg kieskeurig was, als het op eten aankwam, was hij heel blij met Grumps voorraad. Wifi had water in een geheim vak van zijn rugzak gedaan en in een ander vakje had hij wortelsnoepjes gestopt. Het enige probleem waren de krokonijnen.

De tocht was zwaar, maar ze lieten zich hierdoor niet uit het veld slaan. Vol goede moed liepen ze verder en aan het einde van de dag waren ze verder gekomen dan ze hadden verwacht.

'Wat zullen we doen?', vroeg Wifi. 'We hebben twee keuzes, of we stoppen en zoeken een veilige plaats of we lopen nog twee uur door en dan zijn we het moeras uit. Zeg het maar.'

Grump dacht even na en zei: 'Tenzij jij niet wilt, lijkt het mij verstandiger om door te gaan. Hoe

eerder we het moeras uit zijn, hoe beter.'

Wifi gaf hem gelijk. Ze liepen nog een uurtje door. Ze waren moe, maar het vooruitzicht bijna het moeras uit te zijn, liet ze stevig doorlopen. Wifi keek nog eens op zijn foon. 'Nog een uurtje Grump,' zei Wifi. Het bleef stil. 'Grump?' Grump was weg.

'Wifi! Help!' Geschrokken draaide hij zich om. Grump werd meegesleurd! Hij kon niet zien waardoor, daar was het te donker voor.

'De zaklamp Grump', brulde hij. 'Doe de zaklamp aan.'

'Ik kan hem niet vinden', riep Grump terug. Wifi tikte op zijn foon. Er kwam een grote bundel licht uit. Even maar, toen was de batterij leeg. Achter zich hoorde hij gegrom. Iets pakte hem beet. Hij werd opgetild en ergens ingestopt.

'Krokonijnen', schoot het door hem heen, 'Hadden we nu toch maar een schuilplaats opgezocht.' Een afschuwelijke stank drong zijn neus binnen. 'Wat stinken die krokonijnen', dacht hij. 'Wat verschrikkelijk! Het laatste dat ik ruik, is zo'n smerig krokonijn!'

Hij hoorde de krokonijnen tegen elkaar brabbelen.

'Deed mijn foon het maar', dacht Wifi. 'Dan kon ik mijn vertaal app gebruiken om te begrijpen wat ze zeggen.'

Voorzichtig taste hij zijn omgeving af. Ze hadden hem in een zak gestopt. Hij probeerde op te staan, maar net toen hij op wilde staan slingerde de zak heen en weer en hoorde hij het zompige en zuigende geluid van krokonijnpoten die door het moeras liepen. 'We worden meegenomen', schoot het door hem heen. Hij probeerde een gat in de zak te maken, maar het materiaal was te dik en groter dan een klein doorkijkgaatje werd het gat niet. Door het gaatje zag hij de voeten van het roofdier. Ze waren heel groot en er zaten vliezen tussen de tenen. De teennagels waren klauwachtig en vies. Wifi huiverde. 'Als die voeten er al zo eng uitzien, hoe zal hun bek er dan wel niet uitzien,' dacht hij angstig. 'Zouden ze Grump ook in zo'n zak hebben gestopt? Als ze hem maar niet hebben opgegeten.'

'Grump', riep hij. Hij kreeg geen antwoord. In plaats daarvan werd hij hardhandig heen en weer geschud. Wifi begreep dat het beter was om zijn mond te houden. Na een tijdje stopten de voeten met bewegen en stonden ze stil. 'We zijn er', dacht Wifi, terwijl hij met afschuw naar de griezelige klauwen van het krokonijn staarde.

'Als dat zijn tenen zijn, hoe zien zijn handen er dan uit', schoot het door hem heen. Hij hoefde niet lang op dat antwoord te wachten. Een reusachtige handvormige klauw kwam de zak binnen en begon te graaien. Wifi probeerde weg te duiken van de vieze dolkachtige nagels, maar hij had geen schijn van kans. De klauw greep hem beet en hij bungelde voor de kop van het bloeddorstige roofdier. Oog in oog met het monster hoorde hij Grump brullen. Koortsachtig probeerde hij een ontsnappingsplan te bedenken, zijn hersenen werkten op volle toeren, maar de ideeën bleven uit.

Bungelend als een levende snack voor een bek vol met monsterlijke tanden hadden ze geen schijn van kans. Het werd hem allemaal te veel en hij deed zijn ogen dicht.

'Ik hoor de stem van Hopper,' dacht Wifi, 'zou ik al opgegeten zijn? Maar de stem van Grump hoor ik ook en ik heb niets gevoeld. Misschien hebben ze Grump ook opgegeten, maar weet hij het nog niet.'

'Geweldig,' hoorde hij Grump zeggen.

'Nee, hij weet het nog niet,' dacht Wifi. 'Opgegeten worden is helemaal niet geweldig. Nu hoor ik weer de stem van Hopper. Zouden er soms vreemde gassen in het moeras zitten? Van die gassen waar je hoofd een beetje raar van wordt?'

Het krokonijn zette hem voorzichtig neer.

'Ja ja, lekker met je prooi spelen', mopperde Wifi. 'Wees dan een flinke krok en eet me op.'

'Nooit geweten dat je zo graag opgegeten wilde worden, Wi', hoorde Wifi. Wifi keek achterom. De stem hoorde bij William Hopper. Hij zat op de rug van een krokonijn, zoals je op een paard zit. Het krokonijn had een bit in en een hoofdstel. Geen zadel, maar wel een soort rieten mat.

William zag hem naar het zadel kijken.

'Dat is tegen de schubben', zei hij. 'Anders schuren die zo tussen je benen. Voor de rest is het een prima vervoermiddel. Ze zijn helemaal aangepast aan het moerasleven en kunnen erg hard rennen.'

Wifi keek hem met open mond aan.

'Kerel, wat ben ik blij dat ik je zie!', riep hij uit. 'Vanaf het moment dat ik het bestand heb gevonden, dacht ik dat je dood was en nu sta je hier springlevend voor mijn neus, met een krokonijn als rijdier. Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?'

'Dat vertel ik je zo', zei Hopper. 'Laten we eerst naar mijn huis gaan. Dan kunnen jullie even bijkomen van de schrik en een hapje eten. Daarna moeten we maar eens de koppen bij elkaar steken en een plan maken om het moeras uit te komen. We moeten Langhaar bereiken.' Hij zette Wifi en Grump op de rug van zijn andere rijdier en samen reden ze naar Hoppers huis. Grump was stil, hij zei niets.

'Wat ben je stil Grump', zei Wifi. 'Ben je niet blij dat we zijn gered?'

Grump knikte en deed zijn mond open om wat te zeggen. Zijn mond bewoog, maar er kwam geen geluid uit.

'Dat is de shock', zei Hopper. 'Komt wel vaker voor bij geschrokken konijnen. "Konijn in de lichtbundel" heet het. Het gaat zo wel over.'

Grump knikte weer en Wifi keek hem bezorgd aan.

Hopper woonde in een grote boomhut. Om de boomhut in te komen had hij een touwladder

opgehangen, waarlangs ze naar boven konden klimmen. 'Klimmen jullie alvast maar naar boven', zei Hopper, 'dan zadel ik de krokonijnen af.'

Na het afzadelen gaf Hopper een tik tegen de poot van het grootste krokonijn. 'Naar het moeras met jullie en snel een beetje', spoorde hij ze aan. 'En denk er om! Alleen vissen en groenvoer. Geen andere krokonijnen verschalken en mochten jullie ze tegenkomen, ook geen konijnen!'

Hopper had een prachtige hut. Primitief maar comfortabel. Hij had geen stoelen, maar wel een bed. Wifi en Grump waren op het bed gaan zitten. Hopper, die inmiddels ook naar boven was geklommen zette water op en kwam even later terug met drie kopjes thee.

'Wat is dat voor thee?', vroeg Wifi. 'Dat is moeraswortel thee', antwoordde Hopper. "Iets sterker dan gewone thee, maar het is heel goed te drinken.'

Hij ging op de grond, tegenover zijn gasten zitten.

'Dus jullie zijn ook door Fashionista in het moeras geworpen', zei hij. 'Wat hebben jullie gedaan?'

Wifi vertelde hem het hele verhaal.

'Dat is niet best', zei hij ernstig. Barry over de rand, Kokkie nog in het kasteel, jij en het brein van de WLUR hier in het moeras. Gelukkig ben je er in geslaagd het bestand te verzenden. Dat is mij helaas niet gelukt. Handig hoor zo'n foon. Met dat ding hebben we serieus een kans om weer thuis te komen. Ik heb heel vaak geprobeerd om het moeras uit te komen, maar zonder resultaat.

Gelukkig is het mij wel gelukt om de krokonijnen te temmen.

'Laat me jullie vertellen hoe ik hier terecht ben gekomen.' Hopper stond op en begon te vertellen.

'Fashionista, Lola bedoel ik, dumpte mij in het moeras, nadat ik het bestand probeerde te verzenden. Het bestand was er nog maar half door toen ik werd gearresteerd. Gnoom kwam mijn kamer binnen en ik wist dat mijn poging voor niets was geweest. Eigenlijk vond ik dat nog erger dan het moeras. Net als jullie hebben ze me aan de koets vastgebonden en over de muur gekieperd. Gelukkig kon de WLUR mij onderweg naar het moeras een jachtmes geven. Ik heb het weten te verstoppen en dat mes heeft mij gered. Toen de krokonijnen mij als lunch wilden, rende ik niet weg. In plaats daarvan ging ik op een eilandje staan en brulde zo hard ik kon, met het mes in mijn hand. De krokonijnen die gewend waren aan slachtoffers die wegreunden bleven verbaasd naar mij staan kijken en staakten de achtervolging. Behalve de Alfa Krok. Hij kwam langzaam naar mij toe gelopen en sperde zijn muil wagenwijd open. Een stank dat er uit kwam! Ik ben er een dag misselijk van geweest, maar ik dwaal af. Hij kwam naar me toegelopen, zijn muil helemaal open. Ik sprong omhoog en stak het mes diep in zijn keel. Zijn muil was zo groot dat ik er met mijn bovenlijf helemaal in moest, mijn benen bungelde er aan de buitenkant uit. Even dacht ik dat het niet gewerkt had en toen klapte zijn muil dicht, met mij er nog half in. Een tel later zakte hij in elkaar en stuiterde hij tegen de grond. Door de klap sprongen zijn tanden van elkaar en kon ik er uit. Ik had het overleefd en omdat ik de

Alfa Krok had gedood, was ik vanaf dat moment hun leider. Een paar krokonijnen heb ik als rijdier getraind, van de Alfa Krok heb ik laarzen, een hoed en wat nuttige gebruiksvoorwerpen gemaakt en wat mijn eten en drinken betreft, water krijg ik door het moeraswater te filteren en te koken, thee maak ik van moeraswortels en verder vang ik vis. Hebben jullie honger?'

Wifi en Grump knikten.

'Dan maak ik wat te eten. Rust eerst maar even uit, dan praten we straks verder.'

Wifi en Grump gingen languit op het bed liggen. Allebei met hun hoofd aan de andere kant van het bed. Even later zaten ze weer rechtop.

'Ik heb zweetvoeten hè', zei Wifi. Grump knikte. 'Ik ook', zei hij. 'Gelukkig hij praat weer', dacht Wifi.

15 Kokkie's Worteltjestaart

Antikruid groeit bijzonder snel. Door de extra mest die Mud over de zaadjes had gestrooid, waren de plantjes nog sneller gaan groeien en vannacht had hij het antikruid kunnen oogsten. Mud was trots op het resultaat en blij dat het zo goed gelukt was. Hij ging Baloe inlichten. Het antikruid kon naar Kokkie.

Mud klopte op de deur van Baloe. Baloe liet hem binnen en deed snel de deur achter hem dicht. Hij schonk twee kopjes heet water in en ze gingen zitten.

'Hoe is het met het antikruid Mud?', vroeg Baloe.

'Goed', antwoordde Mud. 'Het is klaar om gebruikt te worden. Heb jij enig idee hoe we het antikruid bij Kokkie kunnen krijgen?'

'We moeten een nieuwe gang graven', zei Baloe. 'Eentje die vanuit jouw onderaardse tuin, naar de keuken onder het paleis loopt.'

'Gaat dat niet te lang duren?', vroeg Mud.

'Nee hoor. We zijn al bezig. We maken gebruik van de hoofdtunnel. De vertakking naar de keuken is al klaar en de vertakking naar jouw tuin is bijna klaar. Als het goed is kunnen we vannacht het antikruid aan Kokkie geven. Denk je dat je nog meer antikruid kunt maken?'

'Ik heb de nieuwe zaadjes al geplant', zei Mud. 'Dat is wel niet zo goed voor mijn grond, maar het leek me nuttig.'

'Geweldig, je weet maar nooit hoeveel we nodig hebben. Hoe meer antikruid we hebben hoe beter', zei Baloe. 'Vannacht kom ik naar je tuin toe voor de eerste lading.'

Mud stond op. 'Tot straks', zei hij. 'Ik zie je wel verschijnen.'

Hij liet zichzelf uit en ging naar huis. Hij daalde af naar zijn tuin en ging in zijn schommelstoel zitten. Hij vroeg zich af hoe Kokkie de verslaafde konijnen het antikruid ging geven. Na een tijdje gaf hij het op. 'Ze verzint wel wat', dacht hij. 'Het is een slimme tante.'

De schommelstoel wiegde hem in slaap. Hij schrok wakker omdat er iemand voor hem stond. Even was hij bang dat hij betrapt was, maar toen herkende hij het gezicht. Het was Baloe.

'We zijn klaar met graven,' zei hij. 'Waar is het antikruid?'

Mud stond op en pakte de zak met antikruid. Baloe tilde de zak met hulp van Mud op een karretje.

'Succes!', wenste Mud hem toe. Baloe knikte vriendelijk naar hem.

'Bedankt Mud!', zei Baloe. Hij verdween in het donker en de graafkonijnen maakten het gat weer dicht. Mud ging naar boven om te slapen. Het werd morgen weer een drukke dag.

Ondanks dat de zak zwaar was, wilde Baloe geen hulp bij het dragen. Hoe minder konijnen bij het plan betrokken waren hoe beter. Hij liep in zijn eentje door de gangen. Het idee dat hij eindelijk iets kon doen aan Fashionista's terreurbewind stemde hem vrolijk. Na een tijdje kwam hij bij het einde van de gang. Hij legde de zak neer en zocht naar een luik. 'Wat gek,' dacht hij. 'Hier moet een luik zitten. Zou ik verkeerd gelopen zijn?' Hij keerde terug. Een verschrikkelijk moment dacht hij verdwaald te zijn, maar toen zag hij dat hij de verkeerde afslag had genomen. Hij liep de andere gang in en voelde weer aan de bovenkant van de gang. Dit keer vond hij wel een luik. Opgelucht haalde hij adem. Hij zette de zak neer en liep terug. Het gat naar Mud's tuin was dicht. 'Goed zo', dacht hij. 'De tuin is weer verborgen.'

Het was bijna licht toen hij thuis kwam. Gelukkig was het nog donker genoeg om een lichtsignaal te kunnen seinen. Het signaal was bestemd voor Spetter.

Spetter was ontbijt aan het maken. Hij nam het ontbijt mee naar Kokkie en klopte op de deur. 'Binnen! riep Kokkie.

Ze zat in haar roze bloemetjes ochtendjas en bekeek recepten op haar tablet.

Spetter zette het ontbijt neer.

'Blijf maar lekker mee eten hoor', zei Kokkie vriendelijk. 'We maken er een werkontbijt van.'

'Het antikruid is er', fluisterde Spetter zachtjes.

'Weet je dat ik vandaag jarig ben', zei ze met een knipoog. 'Ik wil Worteltjestaart maken voor het hele kasteel. Uiteraard moeten we hiervoor toestemming vragen, maar ik weet bijna zeker dat Fashionista het een goed idee vindt. Kan jij haar een berichtje sturen en vragen of het mag?'

Spetter knikte. Hij wist precies wat Kokkie van plan is. Worteltjestaart met antikruid maken. Nu maar hopen dat Fashionista het een goed idee vond.

Ze vond het een prima idee. Vals lachend stelde ze zich voor hoe iedereen in het kasteel lekker aan de taart zat, terwijl de konijnen buiten het kasteel niets kregen. Die mochten met hongerige magen rondlopen. Lola genoot van gemeen zijn, hoe valser ze was, hoe beter ze zich voelde. Zo was ze altijd al geweest. Ze was een van de weinige konijnen die van nature vals was. Het kruid had daar niets mee te maken. Het was haar karakter.

Kokkie en Spetter ontvingen Fashionista's goedkeuring toen ze in de keuken aan het werk waren.

'Waar is het geheime ingrediënt?', vroeg Kokkie.

'Als het goed is hebben ze een luik gemaakt in de vloer van de inloopkast', zei Spetter. 'Zal ik eens kijken?'

Kokkie knikte. Even later kwam Spetter geschrokken de ijskast uit.

'Wat is er Spetter?' vroeg Kokkie.

'Er zit geen luik in de vloer', zei Spetter. 'Ik denk dat ze een foutje hebben gemaakt. Ik ga gauw naar Baloe.'

Spetter was nog maar net weg toen Gnoom de keuken binnenkwam.

'Inspectie, Mevrouw de Kokkin', zei hij grommend. 'Voordat je aan de taart begint, wil de koningin weten of je geen vreemde ingrediënten aan de taart gaat toevoegen.'

Kokkie keek geschrokken.

'Waarom kijkt u zo geschrokken', snauwde Gnoom. 'Verbergt u soms iets?'

Kokkie schudde haar hoofd.

'Waar is uw rugzak?'

'Op mijn kamer', antwoordde Kokkie.

'Gup', brulde Gnoom naar Grump's opvolger, 'doorzoek de rugzak van Mevrouw de Kokkin. Alles wat verdacht is neem je mee. Als het te veel is stop je de spullen terug in de rugzak en neem je de rugzak mee.'

Gup verdween en Kokkie ging stil aan de keukentafel zitten. Na een poosje kwam Gup terug met de rugzak.

'Ik weet niet of de spullen die in de rugzak zitten verdacht zijn', zei Gup. 'Kijk zelf maar even.'

Gnoom keek in de rugzak en haalde de kruiden er uit.

'WAT IS DIT', bulderde hij.

'Dat zijn mijn kruiden', antwoordde Kokkie.

'WAT VOOR KRUIDEN?' snauwde hij, Kokkie strak aankijkend.

'OM MEE TE KOKEN SLIMMERD', schreeuwde Kokkie terug. 'Voor het geval dat je het vergeten bent, ik ben kokkin en kokkinnen gebruiken kruiden. Met die kruiden kan ik heerlijke caloriearme hapjes maken. De koningin is er dol op. Als je ze af wilt pakken, ga dan eerst even langs de koningin en vertel haar dat je mijn smaakmakers hebt meegenomen. Zal ze blij mee zijn.'

Gnoom aarzelde even.

'Ok dan, maar dat apparaat is van mij.'

'Weer mis', zei Kokkie uitdagend. 'Op mijn tablet staan recepten en zonder recepten kan ik óók niet koken voor de koningin.'

Woedend stopte Gnoom de tablet terug.

'Ik vertrouw jou niet, dame', zei hij boos. 'Ik houd je in de gaten en als ik ook maar één dingetje ontdek dat niet in orde is, dan arresteer ik je. Caloriearme hapjes of niet!'

Kokkie haalde haar schouders op.

'Je doet maar', zei ze. 'En als je mij nu wilt verontschuldigen. Ik moet aan de slag.'

Gnoom en Gup verlieten de keuken. Kokkie ging trillend zitten.

'Zo', dacht ze, 'dat scheelde niet veel. Wat ben ik blij dat ze niets gevonden hebben. Stel je voor dat ze binnen waren gekomen op het moment dat we de baal met antikruid naar de keuken aan het brengen waren. Dan was mijn plannetje mooi mislukt.'

Ze ging verder met de voorbereidingen voor de worteltaart. Na het snijden van de worteltjes nam ze even pauze. Met een kopje thee in haar hand keek ze naar de grote berg geraspte worteltjes. 'Is de oven wel groot genoeg om zo'n enorme taart in te bakken?' vroeg ze zich af. 'Misschien moet ik er twee maken, dan bakken we de andere taart in de oven van de personeelskeuken. Ineens wist ze waar het antikruid was. Ze hadden een gang gegraven naar de verkeerde keuken. Het antikruid bevond zich onder de personeelskeuken. 'Wat nu', dacht ze in paniek. "Ze mogen het luik onder geen beding open maken. Dan ontdekken ze niet alleen het antikruid, maar ook de onderaardse gangen. Wat moet ik doen?'

Ze had geen idee en omdat ze nog een heleboel moest doen, ging ze maar door met de voorbereidingen. Ze hoopte dat een ander konijn een slimme oplossing zou bedenken. Na een tijdje stormde Spetter hijgend de keuken binnen.

'Ze hebben een tunnel naar de verkeerde keuken gegraven', vertelde hij, toen hij een beetje op adem was gekomen. 'Baloe is de zak met antikruid aan het ophalen en de gravers maken de tunnel naar de personeelskeuken dicht. Andere gravers zijn nu een gang aan het graven naar deze keuken. We moeten tijd zien te winnen Kokkie.'

Hij plofte in een stoel. Kokkie schonkt hem een kopje thee in.

'Eerst thee, dan de rest', zei ze.

Kokkie ging ook zitten en pakte haar tablet.

'Eens even kijken', zei ze. 'Hoe wordt de taart ook al weer gemaakt... Ja, hier heb ik het! De worteltjes moeten minstens 3 uur marineren in saladesiroop. Mijn saladesiroop is op. Is dat te koop in Fur of moet ik het zelf maken?'

'Ik heb er nog nooit van gehoord', zei Spetter. 'Ik ben bang dat je het zelf moet maken.'

'Dat gaat even duren', zei Kokkie met een knipoog. 'Ik ben bang dat ik de taart vanavond pas klaar heb. Kan jij Fashionista even op de hoogte brengen?'

Spetter stuurde een mailtje en kreeg een hatelijk berichtje terug. 'Kreng', dacht hij. 'In ieder geval hebben we tijd gewonnen. Met een beetje mazzel is het morgen gedaan met jou.'

Van deze gedachte werd hij zo vrolijk dat hij spontaan begon te fluiten.

Kokkie stond achter het fornuis in haar saladesiroop te roeren toen ze plotseling een geluid in de

inloopijskast hoorde.

'Ratten kunnen het niet meer zijn', dacht ze. 'Die hebben we een tijdje geleden al verhuisd. Met een beetje geluk is het de zak met antikruid.'

Ze durfde niet te gaan kijken. De deur van de ijskast ging open. Even schrok ze, maar toen zag ze dat het Spetter was.

'Waar kom jij vandaan?', vroeg ze.

'Ik heb Baloe een handje geholpen', zei Spetter. 'Bovendien zijn de ondergrondse wegen korter dan de bovengrondse. Hier is je sla.'

'Dank je Spetter', zei Kokkie. 'Een konijn kan nooit genoeg sla hebben. Waar is het antikruid?'

'Dat staat in de ijskast', antwoordde Spetter.

'Mooi, dan kan dat in de vulling', zei Kokkie. 'Haal maar even een kilootje voor me.'

Spetter kwam terug met een kilo antikruid. Kokkie mengde het door de worteltjesvulling, deed de saladesiroop erbij en kneedde de boel nog eens goed door elkaar. Ze deelde de enorme deegbal in tweeën, pakte twee bakvormen en maakte in allebei de vormen een bodem van deeg. Daarna verdeelde ze de vulling over de beide bodems.

'We moeten gebruik maken van de oven in de personeelskeuken Spetter', zei Kokkie.

De taarten zijn zo groot, ze passen niet samen in de koninklijke oven. Wil jij de taart in de oven van de personeelskeuken doen? Blijf er maar even bij. Het duurt ongeveer een uurtje voordat hij klaar is en ik wil niet dat de taart uit het oog verloren wordt.'

Kokkie had nog meer te doen behalve taart bakken. Ze moest ook het diner verzorgen. Haar kookkunsten bevielen Lola zo goed, dat ze iedere avond een compleet diner voor alle kasteelbewoners moest maken. Kokkie had het er druk mee. Gelukkig was Spetter een goeie hulp. Hij deed de boodschappen en samen bereidden ze alle gerechten voor. Kokkie kookte, Spetter serveerde het diner uit en samen ruimden ze op. Afwassen hoefde niet, Lola had afwaskonijnen in dienst. Magere konijnen uit de stad, die in ruil voor het afwassen de restjes mochten opeten. Sinds Kokkie van die heerlijke diners maakte, bleven er bijna geen restjes meer over en daarom kookte ze stiekem een voedzame maaltijd voor de afwassers. Ze gaf ze ook een extra portie mee voor thuis.

Spetter had gisteren de boodschappen voor het diner van vanavond al gedaan. Er moest nog veel gedaan worden en daarom besloot Kokkie om alvast te beginnen met de voorbereidingen van het diner. Na een uurtje begon het heerlijk te ruiken in de keuken. Ze onderbrak de voorbereidingen om de taart uit de oven te halen en nam een korte pauze. Ze maakte zich zorgen. Spetter bleef wel heel

erg lang weg.

'Straks heeft hij de taart laten verbranden', dacht ze bezorgd. 'We moeten wel genoeg taart voor het toetje van vanavond hebben. Iedereen moet vanavond aan de taart met antikruid. Kom op Spetter, waar blijf je!'

Ze wilde net weer verder gaan met het diner, toen Spetter in paniek de keuken in kwam rennen.

'Wat is er Spetter?', vroeg Kokkie. 'Waar is de taart?'

'Opgegeten', antwoordde Spetter, bijna in tranen. 'Die rottige Gnoom. De taart was bijna klaar en toen kwam hij de keuken in. Ik zei nog dat de taart voor het diner van vanavond was, maar toen zei hij dat alles wat er in de personeelskeuken wordt klaargemaakt voor het personeel is en toen heeft hij een berichtje gestuurd naar alle kasteelbewoners en ook al zei ik dat er niet genoeg was, toch sneed hij de taart in stukken. Sommigen hebben wel gekregen en anderen niet. Nu weten we niet wie er wel en wie er geen antikruid heeft gekregen, straks valt ons hele plan in duigen en dan is het mijn schuld!' Spetter begon te huilen.

'Rustig maar Spetter', zei Kokkie troostend. 'Het is jouw schuld niet. Bovendien duurt het een paar uur voordat het antikruid werkt. Ik doe een flinke portie antikruid door het diner. De kans is groot dat iedereen dan tegelijk genezen is. Het is wel riskant. Antikruid heeft een sterke smaak en die smaak valt niet op in de worteltjestaart, maar wel in mijn caloriearme hapjes. Ik stel voor dat we de worteltjestaart als voorafje serveren. Mocht het iemand opvallen dat alles anders smaakt, dan zeg je maar dat de taart de smaak van de andere gerechten beïnvloedt. Ga maar even rustig zitten. Hier, neem een kopje worteltjesthee. Als je straks het diner serveert mag niemand zien dat je gehuild hebt.'

Spetter dronk dankbaar het kopje thee op en Kokkie ging weer verder met het diner. Het antikruid voegde ze als laatste toe. Zorgvuldig strooide ze het antikruid over de gerechten en roerde het voorzichtig door het eten. Ze proefde alle gerechten en hier en daar deed ze er nog wat extra kruiden bij.

'Proef eens Spetter,' zei Kokkie.

'Kan dat geen kwaad?', vroeg hij bezorgd.

'Nee hoor', zei Kokkie. 'Het is een gezond kruid. In Ur wordt het ook gebruikt als vitamine.'

Spetter proefde. 'Het smaakt wel anders', zei hij.

'Dat komt door de taart', zei Kokkie met een knipoog. 'Vind je het lekker?'

'Heerlijk!', antwoordde Spetter. 'En het lijkt wel of je er energie van krijgt!'

De bel rinkelde. Het was tijd voor de eerste gang.

16 Hulptroepen voor Fur

Tiara was druk bezig. Ze had een uitgebreid social media netwerk. Iedereen was dol op de koningin en ze had veel volgers. Wifi had een app voor haar gemaakt waarmee ze tegelijk berichten kon plaatsen op Kwetter, Snuitboek, Konijn+, Instanijn en Konijn Online. Met de app had ze het gruwelijke beeldmateriaal gepost. Daarna had ze middels een videochat op Konijn Online de konijnen opgeroepen zich aan te sluiten bij Langhaar's hulptroepen. 'Langhaar marcheert met de hulptroepen naar Fur, om een einde te maken aan Lola's schrikbewind. Ga mee en help de konijnen van Fur. Meer informatie kunnen jullie vinden op de koninklijke website', beëindigde Tiara haar betoog.

Bijna alle konijnen schreven zich in. De website stortte door het grote bezoekersaantal bijna in, maar bleef gelukkig toch overeind. Zelfs oude en zieke konijnen meldden zich aan, maar die mochten niet mee. Het was een drukte van jewelste. Kinderen, zieken en bejaarden werden naar het paleis gebracht en onder de zorg geplaatst van de koninklijke hofhouding. De konijnen die naar Fur gingen meldden zich bij het vertrekpunt. Degenen die geen wapen hadden kregen er één van de koninklijke tuinman. Na een paar uur was het zover. De eerste groep onder leiding van Generaal Stamper vertrok. Langhaar en Tiara coördineerde de afmars van de andere groepen, waarna ze afscheid namen van elkaar. Langhaar voegde zich bij de voorhoede, om Generaal Stamper te vergezellen. Tiara bleef in de achterhoede, om er op toe te zien dat niemand achterbleef en verdwaalde. Daar gingen ze. Een enorme colonne konijnen op weg naar Fur. Konijnen die hun familieleden gingen verlossen van een boosaardige koningin. Onderweg stoppen deden ze niet. Hoe eerder Fur was bevrijd, hoe beter.

Wifi, Grump en Hopper hadden lekker gegeten. Het was inmiddels licht geworden en Wifi had zijn rugzak in de zon gezet om zijn foon op te laden.

'Hoe lang duurt dat opladen?' wilde Hopper weten.

'Een paar uurtjes', antwoordde Wifi. 'Voordat we weggaan wil ik de batterij van de foon maximaal geladen hebben. Hoe langer we hem kunnen gebruiken, hoe beter. Jammer dat Lola de twee andere foons heeft ingepikt, als ze dat niet had gedaan, kon ik jullie er ook één geven.'

'Kunnen we de foon gebruiken tijdens het opladen?', vroeg Hopper.

Wifi knikte. 'Ja, dat kan, sterker nog, ik moet er nog even drie dingen mee doen. Ten eerste wil ik

Langhaar een berichtje sturen, zodat hij weet dat wij in orde zijn. Ten tweede wil ik de route alvast uitstippelen en ten derde wil ik de routekaart downloaden. Als we straks in het moeras zijn kunnen we de gps niet de hele tijd gebruiken, dat kost te veel energie. Zodra we de routekaart gedownload hebben, laten we de foon met rust. We vertrekken zodra de foon helemaal is opgeladen.'

Wifi mailde Langhaar en bekeek de route. 'Als we gaan lopen zijn we twee dagen onderweg', zei Wifi. 'Dat wordt een zware wandeling.'

'Het wordt zwaar als we gaan wandelen', zei Hopper. 'Niet als we per krokonijn reizen. Het probleem is alleen dat ik maar twee afgerichte krokonijnen heb. Ik ben bezig met een derde, maar die luistert nog niet zo goed.'

Ze dachten even na. Ondanks dat ze het een griezelige gedachte vonden (geen van beiden had ooit krokonijn gereden), en ondanks dat het derde krokonijn nog niet helemaal was afgericht, besloten ze toch per krokonijn te reizen.

Het opladen van de foon duurde nog een paar uur en die tijd gebruikten ze om nog even te slapen. Met de reis in het vooruitzicht konden ze ieder beetje rust goed gebruiken.

Ze werden wakker van Wifi's foon. Langhaar had hun bericht ontvangen en teruggemailed.

'Lees eens voor', zei Hopper. Wifi opende het bericht en begon voor te lezen.

Allerbeste Wifi,

We hebben je bericht ontvangen. We zijn heel erg blij dat alles goed met jullie gaat.

Op dit moment marcheren we met een groot leger naar Fur om een einde te maken aan Lola's schrikbewind. Nog een paar uurtjes, dan zijn we er. Vlak voor Fur stoppen we even om een beetje te rusten en om wat te eten. Daarna marcheren we naar de poort. Ik ben benieuwd wat Lola doet als we op de poort kloppen. Ik houd jullie op de hoogte.

Goede reis en voorzichtig jullie!

Groeten,

Langhaar.

'Jammer dat we ons niet bij hen aan kunnen sluiten', vond Hopper. 'Tegen de tijd dat zij op de poort kloppen zitten wij ter hoogte van de muur.'

'En als wij nu eens van de andere kant aankomen', opperde Grump. 'Stel dat het aan hun kant tegen zit, dan kunnen wij wellicht nog iets betekenen.'

Ze staarden peinzend voor zich uit.

'Ik vind het een goed idee', zei Wifi. 'En jij, Hopper?'

'Ik ook', zei Hopper. 'Het enige probleem is mijn niet helemaal afgerichte krokonijn. Stel dat hij honger krijgt en niet luistert?'

'Houdt hij van vis?' vroeg Grump.

'Daar is hij dol op', antwoordde Hopper.

'Dan moeten we gewoon genoeg vis meenemen. We doen de vis aan een stok met een touwtje en als hij trek krijgt houden we de vis voor zijn snuit. Hij gaat dan achter de vis aan en laat de konijnen met rust.'

'Goed plan', vond Hopper. 'Weet je, het kost een beetje tijd, maar laten we voordat we weggaan nog een paar van mijn visnetten leegmaken. We hebben dan voldoende voedsel bij ons voor alle krokonijnen. Dat vind ik een prettig idee.'

Hopper leegde de netten en zadelde de drie krokonijnen op.

Het kostte Wifi en Grump moeite om op de krokonijnen te klauteren en Wifi viel bij het opstijgen van zijn krokonijn af. Gelukkig had Hopper de rugzak van Wifi vast en was de foon nog heel.

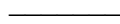
Eindelijk zaten ze allemaal op de rug van hun rijdier.

'Daar gaan we!' riep Hopper. 'Wij zijn de drie krokotiers!'

'Lang Leve Ur!' riep Grump.

'Als jullie allemaal klaar zijn met brullen, kunnen we misschien vertrekken', zei Wifi droog.

'Typisch Wifi', grinnikte Hopper. 'Kom, we gaan!'

Langhaar stond met zijn leger voor de poort. De poort waar Kokkie, Barry en Wifi nog niet zo lang geleden ook voor stonden. Het kapotte konijnenschedeltje was inmiddels vervangen door een andere.

In het kasteel wisten ze nog van niets. Iedereen was aan het genieten van Kokkies diner. Ze vonden het diner inderdaad anders smaken dan de dagen ervoor, maar na de uitleg van Spetter begrepen ze dat hun smaak werd beïnvloed door de taart en omdat alles toch heel erg lekker was, geloofde

iedereen zijn verhaal. Het ene na het andere hapje werd opgediend en toen iedereen aan zijn worteltjesthee zat, keek Lola tevreden rond. Ze had een prima humeur.

Wat kan Kokkie toch lekker koken', dacht ze. 'Om deze geweldige avond nog fijner te maken, ga ik iedereen wat extra kruid geven.'

Ze tikte met haar lepeltje tegen haar kopje, keek rond om te zien of ze iedereen aandacht had en zei: 'Vandaag geef ik jullie, omdat wij zo lekker gegeten hebben, een extra portie kruid.'

'O nee!', dacht Spetter geschrokken. 'Straks werkt het antikruid niet meer.'

Hij ruimde de tafel af en spoedde zich naar Kokkie. Hij vertelde haar wat hij zojuist gehoord had. Kokkie keek bedenkelijk.

'We moeten het maar afwachten Spetter', zei ze. 'Antikruid is behoorlijk sterk. Zeker in de hoeveelheid die ik vandaag heb gebruikt. Kruid heb je echter ook in verschillende sterktes. Als we morgenochtend een kasteel vol vriendelijke konijnen hebben is het gelukt. Zo niet, dan zullen we nog een poging moeten wagen.'

Ze ruimden op. Ondanks dat Kokkie moe was, had ze nog een extra hapje voor de afwaskonijnen gekookt. Vermoeid liepen ze de keuken uit. Het was een lange dag geweest. De stilte werd verstoord door een enorm lawaai. Geschrokken keken ze elkaar aan.

'Wat is dat voor herrie?', vroeg Kokkie.

'Geen idee', antwoordde Spetter. 'Ik ga wel even kijken.'

Even later kwam hij hijgend aanrennen. 'Kokkie', riep hij. 'Kom mee. We moeten ons verstoppen. Langhaar is de poort door met zijn leger. Ze zijn gewapend met tuingereedschap en marcheren naar het kasteel. Fashionista is woedend en heeft de Duwers opdracht gegeven om alle inwoners van Fur op de rand te plaatsen. De Duwers zijn onderweg naar de stad en alle konijnen worden uit hun bed gehaald en naar de rand gebracht. Gnoom is onderweg om je te arresteren. Kom mee Kokkie. We moeten ons verstoppen!'

Hij pakte Kokkie bij haar hand en rende met haar naar de kamer van Barry. Daar haalde hij de tralies weg en samen klommen ze uit het raam. Ze renden naar het park en keken om zich heen. Gelukkig, er was niemand te zien. Spetter trok de hijgende Kokkie met zich mee door het park en stopte abrupt bij een grote boom. Hij stampte drie keer op de grond en het verborgen luik ging open. 'Kom Kokkie', zei Spetter. Hij duwde Kokkie door de opening naar binnen en stampte weer op de grond om het luik te sluiten.

In het ondergrondse gangenstelsel was het heel erg druk. De strijders van de WLUR deden hun uiterste best om zoveel mogelijk konijnen te redden, maar voor velen was het te laat. Steeds meer

konijnen werden op de rand geplaatst. De rand werd voller en voller en het gehuil en gejammer klonk steeds luider. Het was nu ook al onder de grond te horen. Kokkie ging op de grond zitten en trok haar oren naar beneden, zoveel angst en ellende, ze kon het niet aanhoren.

'Kokkie', riep Spetter. Kokkie zag dat Spetter iets tegen haar wilde zeggen en liet haar oren los.

'Kokkie, je bent hier veilig. Ik ga helpen', zei Spetter. 'Ga niet weg, blijf hier zitten. Ik kom terug.'

Kokkie ging zitten en keek rond. 'Wat een toestand', dacht ze. 'Lief van Spetter om zo bezorgd om mij te zijn, maar ik wil ook wat doen.'

Ze zag een groepje konijnenkinderen. De kinderen hadden betraande snoetjes, hun neusjes trilden en ze zagen er verloren uit.

'Waar zijn jullie papa en mama?', vroeg Kokkie vriendelijk.

Het jongste konijntje begon te huilen. 'Dat weten we niet', snikte het.

'Kom, kom, niet huilen hoor', zei Kokkie lief. 'Zodra ze kunnen gaan ze jullie zoeken en tot die tijd pas ik op jullie.'

Kokkie nam de rol van oppas op zich. Ze had de WLUR om een plek gevraagd waar het gejammer niet te horen was en daar bevond zich nu de kinderopvang. Konijntjes zonder ouders werden naar Kokkie gebracht. Ze wist de kindertjes op te vrolijken, zong liedjes met ze en bedacht spelletjes. Behalve een hele goeie kok, was ze ook nog een hele goeie oppas.

Bovengronds ging het er niet zo vredig aan toe. De rand stond vol met angstige konijnen. De Duwers stonden op drie meter afstand van de jammerende menigte en keken strak voor zich uit, klaar om hun werk te doen. Zodra Gnoom het teken gaf zou het duwen beginnen. Vals grijnzend keek Gnoom naar de menigte. Hij wachtte op het bevel van Lola. Zodra Lola het bevel had gegeven zou hij het teken geven en hij genoot bij voorbaat al van het machtsgevoel dat op dat moment door zijn lijf zou stromen.

'Nog lekkerder dan een flinke portie kruid', grinnikte hij zachtjes.

17 De troef

Lola was op weg naar Langhaar. Ze zat in haar koets en had de uitgemergelde konijnen bevolen om te rennen. De arme stakkers hielden het met moeite vol. Ze glimlachte vals. 'Daar zal Langhaar niet van terughebben', dacht ze. 'Ik ben benieuwd wat die vredelievende sukkel doet, als hij hoort dat mijn complete volk op de rand staat. Hij mag kiezen, of hij onderwerpt zich aan mijn gezag, of mijn volk gaat over de rand. Over een uurtje ben ik koningin van Fur én Ur!' Glimlachend hing ze achterover in haar rijtuig. 'Wat ben ik toch slim', dacht ze. Ze genoot van haar eigen valsheid. Ze koesterde zich er in, zoals een poes zich in de zon koestert.

Na een half uurtje zag ze in de verte de contouren van Langhaars leger. Lola pakte een spiegeltje en deed wat bloedrode lipstick op. Dat was haar lievelingskleur. Toen ze klaar was en weer uit het raam keek, was de koets gestopt. De konijnen rolden de rode loper voor haar uit en Lola stapte uit. Ze liep naar Langhaar toe en hield haar hand voor zijn lippen.

'Hallo Langhaar, Lieverd', zei ze. 'Wat een aangenaam weerzien. Wat aardig van je om mij een heel volk landbouwers te brengen. Ik was al zo blij met Kokkie, Wifi en Barry. Waarom ben je zo lief voor me?' vroeg ze met haar zachte valse stem.

Generaal Stamper die naast Langhaar stond liep rood aan van woede. Tot nu toe had Lola hem genegeerd, maar nu hij rood van kwaadheid was keek ze hem aan.

'Wij hebben hier geen rode konijnen', zei ze. 'Wat een bijzonder exemplaar. Mag ik die ook hebben?', vroeg ze treiterend.

'Presenteer je tuingereedschap', brulde Stamper woedend naar de konijnen van Ur. 'En...'

'Voordat je het bevel geeft mij aan te vallen', onderbrak ze Stamper verveeld, 'er is een klein puntje, dat wat aandacht behoeft. Mijn volk staat op de rand. Als ik gevangen wordt genomen, worden ze allemaal over de rand geduwd.' Ze keek Langhaar aan en zei: 'Dat wil je toch niet op je geweten hebben, Lang? Ik stel voor dat je samen met mij naar het kasteel gaat. Dan kan je daar de Akte van Overdracht tekenen.'

'Akte van Overdracht?', vroeg Langhaar verbaasd, 'Wat bedoel je daar mee? Wil je dat ik mijn kolonie aan jou overdraag?'

'Wat ben je weer heerlijk snel van begrip, Lieverd', zei Lola hatelijk. 'Inderdaad, dat is precies wat ik wil. Na het tekenen ben ik koningin van Fur én van Ur.'

'Geef mij even tijd om met mijn volk te overleggen', zei Langhaar.

'Ok, maar niet te lang. Tot zo!' zei ze vol zelfvertrouwen, terwijl ze over de rode loper weer naar haar koets liep.

Het duurde inderdaad niet lang. Niemand wilde de arme konijnen over de rand zien gaan en Langhaar ging met Lola mee.

'Kom je bij me in de koets zitten, Langetje?', vroeg ze spottend.

Langhaar schudde zijn hoofd. 'Ik ben niet van plan om de koets nog zwaarder te maken voor die arme stakkers', zei hij. 'Ik loop liever.'

'Wat jij wilt', zei Lola vals. Ze pakte een zweep en mepte de trekkonijnen hard op hun rug. Ze krompen in elkaar van de pijn. Langhaar was woedend maar zei niets.

'Ik hoop niet dat jullie al te hoge verwachtingen van Langhaar hadden', zei ze tegen de arme konijnen. 'Kijk, ik kan jullie zo hard slaan als ik wil en hij doet helemaal niets.' Ze liet de zweep nog een keer hard op de ruggen knallen en stapte in de koets.

'Naar het kasteel', snauwde ze.

Langhaar liep langzaam. Hij had nog een sprankje hoop. Lola wist niet dat Tiara ook meegekomen was. Tiara zou er alles aan doen om de konijnen te redden. En dan waren Wifi, Hopper en Grump er nog.

'Er kan nog van alles gebeuren Lolaatje', dacht Langhaar grimmig. 'Je hebt nog lang niet gewonnen!'

Langhaar had gelijk. Tiara was ontsnapt. Zodra ze Lola uit de koets zag stappen wist ze dat het goed fout zat. Niemand durfde zonder begeleiding een heel leger tegemoet te treden, tenzij je een ijzersterke troef in handen had. Ze verstopte zich achter een groot konijn en zag dat Langhaar zich naar zijn volk omdraaide. Er volgde een kort overleg. De inhoud van het korte overleg kabbelde door de menigte heen en all snel hoorde ze wat Lola van plan was.

'Zie je wel', dacht ze. 'Dat addergebroed heeft inderdaad een rottig plan bedacht. Arme konijnen van Fur! Ik moet iets bedenken, we moeten de konijnen redden en Ur mag niet in handen komen van Lola!'

Tiara sloop weg. Lola was zo zeker van zichzelf en zo met zichzelf ingenomen dat ze niet zag hoe de achterste rij zich een beetje verplaatste. De achterste rij gaf Tiara dekking zodat ze ongezien weg kon komen. Zodra ze in het bos en uit het zicht was rende ze in een stuk door naar de poort. De poort was dicht maar dat hield haar niet tegen. Ze klom in een boom en slingerde zichzelf over de muur. Ze rende nog een stuk verder om er zeker van te zijn dat ze flink uit de buurt van Fur was en klom in de hoogste boom die ze kon vinden. Onzichtbaar voor alles wat door het bos liep, pakte ze

haar foon. Gelukkig! Ze had bereik.

Hoog in de boom probeerde ze het het ruimteschip te bereiken.

'Dat zal je altijd zien!', mopperde ze. 'Geen verbinding. Die zitten natuurlijk net aan de andere kant van de planeet, zo nog maar eens proberen. Eerst Wifi maar eens een berichtje sturen.'

Hoi Wifi,

Alle konijnen van Fur staan op de rand. Klaar om er vanaf geduwd te worden, tenzij Langhaar Ur aan Lola overdraagt. Ik ben ontsnapt en probeer het ruimteschip te bereiken. Als je dit gelezen hebt, stuur mij dan een ontvangstbevestiging.

Groeten,

Tiara

Ze pakte haar flesje water, nam een slokje en probeerde het ruimteschip nog een keer. Nog steeds geen verbinding.

Ook de Krokotiers reageerden niet. Ze hadden haar niet gehoord. Wifi verwachtte geen bericht en had om de batterij te sparen het geluid uit gedaan. Ze waren druk bezig om door de muur heen te komen. Het ging goed. De krokonijnen waren prima gravers en beten grote happen uit de muur. Eindelijk waren de gaten groot genoeg om er door te gaan.

'Voordat we Fur in gaan wil ik nog even checken of er berichten zijn', zei Wifi. Hij checkte zijn foon.

'Deksels!', riep hij uit. 'Ik heb een uur geleden een mailtje van Tiara gekregen. Wat een kreng is dat mens toch!'

'Tiara een kreng, hoe kom je daar nu bij', vroeg Hopper verbaasd.

Geërgerd zei Wifi: 'Nee, Tiara is geweldig, ik heb het over Lola, weten jullie wat ze nu weer van plan is!' Met een paar woorden lichtte hij Hopper en Grump in.

'We hebben geen tijd te verliezen', zei Grump. 'We moeten er meteen op af.'

Al rijdend maakte Wifi een berichtje voor Tiara. 'We zijn onderweg', typte hij. 'We gaan proberen de Duwers weg te jagen met onze krokonijnen. Over een kwartiertje zijn we er. Ik hoop dat we op tijd zijn.'

In het bos haalde Tiara opgelucht adem. Ze had het bericht van Wifi ontvangen en gelezen.

'Zet hem op jongens', dacht ze. 'Jullie kunnen het.'

Langhaar liep achter de koets aan. Het kasteel was een stuk verder lopen dan hij had gedacht, maar toch was hij blij dat hij niet in de koets was gaan zitten. Hij had medelijden met de twee uitgemergelde konijnen en vroeg zich af hoe het met de rest van het volk ging. Hij maakte zich zorgen. Als Ur aan Lola werd overgedragen zou ook zijn volk onder haar schrikbewind komen te vallen. 'Gelukkig is Tiara ontsnapt', dacht hij. 'En wellicht dat Wifi en Hopper nog iets kunnen doen.' Hij vroeg zich af of Tiara al contact had kunnen maken met het ruimteschip. Als het fout afliep waren de bemanningsleden van het ruimteschip de enigen die Greg en Jacques konden waarschuwen. Ook het volk van Greg en Jacques was in gevaar. Lola was ambitieus en het zou hem niet verbazen als zij ook de andere twee koloniën wilde veroveren. Zijn zoons moesten gewaarschuwd worden.

In de verte doemde Lola's kasteel op. Hij stelde zich voor hoe Kokkie, Wifi en Barry hier ook hadden gelopen. De gedachte deed hem huiveren. 'Dappere konijnen', dacht hij. 'Had ik maar geweten wat hier speelde. Dan had ik ze hier nooit naar toe gestuurd.'

Ze waren bij het kasteel aangekomen en reden over de ophaalbrug. De koets stopte op de binnenplaats. Het was er stil. Te stil. De konijnen rolden de rode loper weer uit en deden de deur voor Lola open. Lola stapt uit. Met een glimlach op haar lippen die leek op de grijns van een kat die op het punt staat een muis te verschalken, keek ze naar Langhaar.

'Welkom Koning Langhaar', zei ze spottend. 'Wie had dat nou gedacht hè? Jij die bij mij op bezoek komt, om de Akte van Overdracht te tekenen. Wat zal Fashionista op haar neus kijken als ze hier achterkomt. Ik heb altijd zo'n hekel gehad aan dat lieve konijntje. Dat zachte lieve karakter van haar. Braakneigingen kreeg ik er van. Maar ja, ze was wel mijn toegangskaartje tot het koninklijke leven. Je moet toch toegeven dat ik het voor een eenvoudig konijntje ver geschopt heb, of niet dan? Nog even en dan ben ik koningin van Fur én van Ur!'

Inmiddels waren ze het kasteel binnengegaan.

'Ik moet tijd zien te winnen', dacht hij. 'Zodra mijn handtekening op de Akte van Overdracht staat, zal zij me over de rand laten duwen.' Ze liepen door de eindeloze gangen.

'Je kan gewoon verdwalen in dit kasteel, maar goed dat ik de plattegrond op mijn foon heb gedownload', dacht Langhaar.

Lola stopte voor een deur met een kroontje er op.

'Dit is mijn werkkamer', zei ze terwijl ze naar binnen stapte. 'Ik zal Kokkie vragen wat lekkers te

brengen. Jammer dat jullie geen tijd hebben om gezellig bij te kletsen, maar staatszaken gaan voor.'

Ze ging zitten, pakte een zakje en strooide wat van de inhoud in haar hand.

'Ook een beetje?', vroeg ze.

'Als dat kruid is, nee dank je wel', zei Langhaar. 'Heb je toevallig worteltjesthee?'

'Niet in mijn werkkamer', antwoordde Lola. 'Als je dorst hebt, heb ik wel bubbeltjes voor je.'

'Ik dacht dat jij zo'n goede gastvrouw was', zei Langhaar. 'Dat heb ik dan zeker verkeerd begrepen.'

Lola kneep haar ogen tot twee kleine spleetjes.

'Oke, worteltjesthee dan', zei ze bits. 'Het gaat wél even duren, ben ik bang.'

'Dat is precies de bedoeling', dacht Langhaar. 'Ik moet tijd rekken, tijd rekken om het moment van ondertekenen uit te stellen.'

Lola nam nog een hapje kruid en keek hem doordringend aan.

'Na de thee krijg jij geen uitstel meer, koninkje, dan ga jij de akte tekenen', zei ze met haar koele valse stem. 'Als jij soms denkt dat ik niet door heb wat jij aan het doen bent, dan heb je het mis. Het heeft geen enkele zin om tijd te rekken. Er is niets meer dat jij kan doen. Jij gaat dit document tekenen!'

Triomfantelijk zwaaide ze met de akte voor Langhaars gezicht.

Lola nam nog wat kruid en schonk zichzelf een glaasje bubbeltjes in. Ze pakte een stuk papier en begon te tekenen. Langhaar keek naar haar tekening. Het was een ontwerp voor een chique avondjurk.

'Raar', dacht Langhaar. 'Ik kan mij niet voorstellen dat er iemand in Fur is die zo'n jurk kan betalen. In Ur heb ik nooit werk van haar gezien. Wie zijn haar klanten eigenlijk? Ik ga het haar eens vragen.'

'Lola', begon Langhaar. 'Wat een prachtig ontwerp.'

'Nooit geweten dat jij interesse had in jurken', zei ze vals.

Ik heb wel degelijk belangstelling voor mooie ontwerpen', zei Langhaar, zijn boosheid onderdrukkend. 'Niet voor mij persoonlijk, maar voor mijn vrouw en dochters. Ik heb heel wat galajurken langs zien komen. Fashionista was dol op galajurken en ontwierp ze graag. Als vriendin van haar moet je dat toch weten.'

'Inderdaad, dat weet ik', zei Lola snibbig. 'Ze had altijd de prachtigste jurken aan. Vergeleken bij haar was ik maar een lelijk boerenmeisje. Vreselijk was het, om samen met haar naar een feest te gaan. Altijd waren alle ogen op haar gericht en niemand keek naar mij. Dat is nu wel anders hè!', zei ze hatelijk. 'Ik kan minstens even goed ontwerpen als Fashionista en er valt weinig te showen in een ruimteschip.'

'Hoeveel jurken maak je per ontwerp?', vroeg Langhaar. 'Niet veel', antwoordde Lola. 'Mijn klanten

houden van exclusiviteit.'

'Klanten? Welke klanten? Die arme konijnen uit Fur kunnen jouw jurken niet betalen en jou kennende zul je ze niet weggeven. Zelfs niet aan je hofdames', zei Langhaar.

'Ach, ik kan het je wel vertellen', zei Lola verwaand. 'Weet je wie mijn klanten zijn? Dat zijn de inwoners van Gregsdrunkcity. Greg heeft samen met Jim een hele welvarende stad opgebouwd. De kleding die in mijn ateliers en fabrieken wordt gemaakt, lever ik aan de inwoners van Gregsdrunkcity. Behalve een dameslijn heb ik ook nog een herenlijn.'

Ze stond geïrriteerd op.

'Waar blijft Kokkie toch', vroeg ze zich hardop af. Ze rinkelde met een belletje, maar er kwam niemand. 'Te gek voor woorden', mopperde ze. 'Zelfs mijn persoonlijke hofdame reageert niet. Waar is iedereen toch?'

Zonder verder iets te zeggen liep ze de kamer uit en draaide ze de deur op slot.

18 De drie Krokotiers

De Krokotiers reden zo hard ze konden. Gelukkig waren de krokonijnen onvermoeibaar en had het nog niet zo goed getrainde krokonijn het prima gedaan. Na vijf minuten hard rijden begonnen ze de contouren van de stad te zien en na nog vijf minuten waren ze bij de stadsrand aangekomen. Er was geen konijn te zien, niet op het land, niet in de stad. Nergens.

'Ik ben bang dat ze inderdaad allemaal op de rand staan', zei Grump. 'Kom mee, ik ken de stad op mijn duimpje. We moeten de rand via de linkerkant benaderen. Dan kunnen we ons onopvallend door het park bewegen en zien ze ons niet aan komen.'

Grump ging voorop en wees de weg. Bij de rand van het park aangekomen, zagen ze waar ze al bang voor waren geweest. De inwoners van Fur werden naar de rand gedreven door woest uitziende met stokken gewapende konijnen.

'Zien jullie dat', fluisterde Grump. 'De Duwers houden een ruimte over tussen de konijnen en zichzelf. Daar kunnen we gebruik van maken, maar dan moeten we snel zijn én oppassen dat we niet per ongeluk zelf konijnen over de rand duwen. Wat vinden jullie? Gaan we het proberen?'

Wifi en Hopper knikten. Grump telde tot drie en ze stormden op de rij Duwers af. Ze plaatsten de krokonijnen tussen de konijnen en de Duwers. Alles leek goed te gaan, maar toen ging het fout. Het minst getrainde krokonijn liep naar de rand toe, in plaats van naar de Duwers. De toch al bange konijnen begonnen te gillen en bijna viel er één over de rand. Grump en Wifi deden hun best om de Duwers met hun krokonijnen naar achteren te duwen maar ze misten de hulp van Hopper.

'HOPPER! JE HENGEL', brulde Wifi.

'DIT IS ANDERS GEEN MOMENT OM TE GAAN VISSSEN HOOR!', brulde Hopper terug.

'HOU DE HENGEL MET DE VIS VOOR JE KROKONIJN EN PROBEER HEM TE DRAAIEN', riep Wifi.

Hopper die de hengel helemaal vergeten was, omdat zijn rijdier de hele reis zo goed geluisterd had, haalde de hengel te voorschijn en bungelde de vis voor de neus van zijn krokonijn. Het werkte. Het krokonijn draaide zich al happend naar de vis om en Hopper reed de goede kant weer op. Grump riep de konijnen die aan de rand stonden toe, om naar voren te komen.

'GA WEG BIJ DE RAND', brulde hij. 'WIJ HOUDEN DE DUWERS ZOLANG IN BEDWANG.'

In de menigte ontdekte hij Gnoom. Gnoom probeerde te vluchten, maar Grump ging achter hem aan en beval zijn krokonijn, Gnoom bij de kraag te pakken. Het krokonijn sperde zijn muil wagenwijd open, pakte Gnoom met zijn tanden bij de kraag en tilde hem op. De Duwers zagen het happende rijdier van Hopper en een spartelende Gnoom die tussen de tanden van Grumps rijdier hing. Ze aarzelden.

'AANVALLEN', riep Gnoom. 'ZE ZIJN MAAR MET ZIJN DRIEEN. EXTRA KRUID VOOR DEGENE DIE HET EERSTE KONIJN OVER DE RAND DUWT!'

De Duwers begonnen naar de konijnen toe te lopen.

'LOOP WEG, REN DAN TOCH, BLIJF NIET STAAN!', riep Grump.

De konijnen bewogen zich niet. Ze keken angstig naar de Duwers, die steeds dichterbij kwamen. Wanhopig probeerden Wifi, Hopper en Grump de Duwers tegen te houden, maar het lukte niet. Ze liepen zelfs langs het happende krokonijn van Hopper.

Gnoom lachte gemeen. 'Dat ziet er niet zo goed uit hè, Grump. Jij bent en blijft gewoon de eeuwige twee', zei hij smalend.

De Duwers stonden voor de konijnen. Ze richtten hun stokken naar voren. De Krokotiers konden niets meer doen. 'Alles is voor niets geweest', zei Wifi zacht. Met z'n drieën keken ze verslagen naar de rand. Maar toen zette één van de Duwers zijn stok neer, en het bleef niet bij die ene Duwer. De één na de ander liet zijn stok vallen. Sommigen gooiden de stok zelfs over de rand..

'WAT DOEN JULLIE! DUW ZE OVER DE RAND!', brulde Gnoom. De Duwer, die het dichtst bij Gnoom stond, keek hem aan.

'Ik zou mijn gemak maar houden als ik jou was', zei hij. 'Ik weet niet of je het weet, maar je hangt in de bek van een krokonijn. Als het baasje van dat dier de opdracht geeft jou op te eten, dan verander je van een paleiswacht in een snack.' De duwer begon te lachen. 'Wel een zware snack voor dat arme dier. Jij lijkt me een ongezond hapje.' De andere Duwers begonnen ook te lachen.

'Ja, dat kan je wel stellen!' riep er eentje. 'Gnoom is een ongezond vet hapje en veel te gekruid!' Even later stonden alle Duwers hard te lachen. Gnoom bungelde boos heen en weer. De konijnen aan de rand begonnen mee te lachen. In plaats van te duwen hielpen de Duwers de konijnen naar een veilige plek. Niemand begreep waarom de Duwers ineens zo anders deden, maar dat interesseerde niemand. Ze waren blij dat alles goed was afgelopen. Spetter die even een kijkje was gaan nemen zag met verbazing hoe de Duwers in normale konijnen waren veranderd.

'Het antikruid heeft gewerkt', riep hij. 'Dat moet Kokkie weten.'

Hij begaf zich snel onder de grond en in korte tijd werd het goede nieuws verspreid. De konijnen kwamen uit hun schuilplaats en iedereen vond elkaar weer terug. De ouders van de konijnenkinderen bedankten Kokkie, omdat ze zo goed voor hun kinderen had gezorgd. Iedereen was blij en er heerste een uitbundige stemming. De drie Krokotiers keken ontroerd toe. Ze waren alleen nog één kleinigheidje vergeten. Wifi was de eerste die er aan dacht. 'We vergeten wat!', riep hij.

'Wat dan?', vroegen Hopper en Grump.

'De Akte van Overdracht! Langhaar weet nog niet dat de bevolking is gered! We moeten zo snel mogelijk naar het kasteel om de overdracht te stoppen!'

'Wat doen we met Gnoom?', vroeg Grump.

'Die nemen we mee. Hij bungelt niemand in de weg', antwoordde Wifi. Voorzichtig manoeuvreerden ze door de drukke feestvierende menigte. Toen ze de feestvierende konijnen achter zich hadden gelaten, gaven ze hun rijdieren de sporen. Zo snel ze konden reden ze naar het paleis. 'Hopelijk zijn we op tijd', zei Wifi grimmig.

Langhaar was nog steeds op Lola aan het wachten. Hij had dorst. 'Ik heb zo'n idee dat ik voorlopig geen thee krijg', dacht hij. 'Dan maar bubbeltjes.' Hij liep naar het tafeltje waarop de fles met bubbeltjes stond. 'Goed jaar', mompelde hij. 'Je kan niet zeggen dat ze geen smaak heeft.' Hij schonk en glas bubbeltjes in en liep naar het raam. Ook hier zaten tralies voor. 'Ontsnappen heeft geen zin', dacht hij somber. Hij keek op zijn foon. Geen bereik, maar dat had hij ook niet verwacht. Hij opende de plattegrond van het kasteel en probeerde er achter te komen waar hij zich bevond. Zijn gps deed het niet. Hij keek uit het raam om een aanknopingspunt op de kaart te vinden en toen zag hij ze. De drie Krokotiers, aanstormend op hun krokonijnen.

'Daar heb je ze', riep hij enthousiast. 'Wat bungelt er nou aan de bek van dat krokonijn?' Hij begon enthousiast te zwaaien, maar ze zagen hem niet. Ze reden het kasteel in en verdwenen uit zijn zicht. Koortschtig dacht hij na. Hij keek naar buiten en deed zijn best om zich te oriënteren. 'Als ik mij niet vergis bevind ik mij hier', dacht hij, terwijl hij een plek op de kaart aanwees. 'Dat betekent dat Wifi en de anderen van de kant van de rand komen. Ik wil mezelf niet rijk rekenen, maar het zou zo maar kunnen dat het volk van Fur gered is. Dat betekent dat ik het verdrag niet meer hoeft te tekenen, maar hoe kom ik daar achter...'

De deur vloog open. Lola kwam woedend de kamer binnenrennen.

'JIJ GAAT NU TEKENEN MANNETJE', brulde ze tegen Langhaar. 'ANDERS IS HET GEDAAN MET ALLE KONIJNEN. OOK MET DE KONIJNEN UIT UR.'

'Wat maak je je druk. Wat is er aan de hand?' vroeg Langhaar vriendelijk.

'DAT GAAT JE NIETS AAN. TEKEN DE AKTE!' krijste Lola, buiten zichzelf van woede.

Langhaar pakte de pen.

'STOP! NIET TEKENEN!' riep Grump, die net op tijd Lola's werkkamer in kwam stormen. 'De konijnen zijn gered en iedereen viert feest.' Hij keek Lola aan. 'Dat had jij niet gedacht, hè dame! Het is gedaan met jou! Je wordt gearresteerd.' Hij liep naar Lola toe, maar Lola was snel en rende weg.

'Blijf niet staan, ren achter haar aan!' riep Langhaar.

'Maak je geen zorgen!' grinnikte Grump. 'Als ze aan het doen is, wat ik denk dat ze aan het doen is,

kan ze met geen mogelijkheid weg. Neem plaats, ze komen zo wel met haar terug. Zijn er nog bubbels?' Langhaar knikte en gaf hem de fles. Grump schonk eerst Langhaar en toen zichzelf in. Hij nam een flinke slok en ging zitten. 'Dan ga ik je nu vertellen waarom ik niet bang ben dat Lola ontsnapt.'

19 Gearresteerd

Lola rende zo hard ze kon. Na een tijdje rennen keek ze achterom en zag dat ze niet meer werd gevolgd.

'Ha!' dacht ze. 'Als je mij wilt pakken moet je vroeger opstaan of harder lopen.'

Ze was aangekomen op de derde. Ze liep naar haar kledingkast en haalde er een rugzak uit. De rugzak lag al een tijdje klaar voor het geval ze moest vluchten. Niet dat ze daar al die tijd bang voor was geweest, maar ze hield van voorzorgsmaatregelen. In de rugzak zat een grote hoeveelheid kruid en een laptop. Er stond ook een koffer klaar waar ze kleding, schoenen, toiletartikelen en cosmetica in had gedaan. Ze slingerde de rugzak over haar schouder en tilde de koffer op. Ze keek nog even rond.

'Jammer', dacht ze. 'Het was een leuk optrekje.'

Ze vond dat ze genoeg had getreuzeld en liep naar de kamer waar ze het kruid teelde. Daar stapte ze in de lift. Zo op het eerste oog kon je de lift niet zien. Hij was verborgen achter een grote struik kruid. Ze drukte op de bovenste knop. De deuren sloten zich en de lift ging geruisloos omhoog. Ze stapte uit op het dak van het kasteel, liep naar haar garage, opende de deur en knipte het licht aan. In het midden van de garage stond een vreemd vervoermiddel. Het leek het meeste op een auto met een rotor op het dak. Aan de zijkanten waren twee kleine propellertjes aangebracht. Het was een cadeautje van Jim. Lola was dol op Jim. Hij wist haar altijd te verwennen met spannende cadeautjes. Dit vervoermiddel bijvoorbeeld. Hij was zo blij geweest met het succes van de door haar georganiseerde modeshow dat hij haar een helicar gegeven had. Ze was dol op haar helicar. Het was alleen jammer dat er zoveel worteltjes nodig waren om brandstof te maken. Om naar Blur te vliegen had ze ongeveer 10 liter wortelolie nodig en om een liter wortelolie te maken had je minstens 100 kilo wortelen nodig. Daar kwam nog bij dat ze het bestaan van de helicar geheim wilde houden. Slechts een paar konijnen wisten dat ze er één had, de konijnen die verantwoordelijk waren voor het maken van de wortelolie.

Ze deed de rugzak en de koffer in de achterbak, stapte in en startte de motor. Er gebeurde niets. Ze probeerde de motor weer te starten. Het bleef stil. De deur van de garage sloeg dicht. Baloe liep naar de helicar toe en opende de bestuurdersdeur.

'Je karretje is niet helemaal compleet meer, Lola', grinnikte hij. 'Het mist een onderdeel, kijk maar.' Hij hield het onderdeel omhoog.

'Dit dingetje is nodig om de motor te starten', zei hij.

Lola sprong uit de helicar en probeerde te vluchten. Tevergeefs. Baloe pakte haar beet. Ze probeerde zich los te worstelen, ze schreeuwde, ze beet, maar Baloe liet haar niet los. Hij klikte een paar

stevige handboeien om haar polsen, haalde haar bagage uit de achterbak en nam haar mee.

'Het is klaar met jou, Lola', zei hij. 'Je boft dat Langhaar zo'n vredelievende en rechtvaardige koning is. Ik had het wel geweten. Ik had je met liefde aan een van de krokonijnen gevoerd. Weet je wat, ik breng je niet naar Langhaar, maar naar de binnenplaats. Daar staan de krokonijnen van de Krokotiers. Die beesten lusten vast wel een lekker hapje', grinnikte hij.

Baloe kende de weg in het kasteel op zijn duimpje en na niet al te lange tijd stonden ze op de binnenplaats. Lola die al die tijd zonder iets te zeggen strak voor zich uitgekeken had, zag de krokonijnen en vertoonde voor het eerst een spoor van angst. Ze probeerde zich los te rukken. Baloe had dit niet verwacht en werd door haar verrast. Even leek het erop dat ze ging ontsnappen, maar toen stak een van de krokonijnen zijn poot uit. Lola lag languit over de binnenplaats. Haar kroon rolde van haar hoofd en haar prachtige kleren zaten onder de modder. Ze keek op en zag Gnoom bungelen in de bek van een krokonijn. Voordat ze wist wat er gebeurde hing ze in de bek van het krokonijn naast hem.

'Zo, die hangt daar wel goed', vond Baloe. 'Dan ga ik nu maar eens op zoek naar Langhaar.'

'Slim van jullie, om de ontsteking uit de helicar te halen', zei Langhaar grijnzend. 'Wat zal ze op haar neus hebben gekeken, toen de motor niet wilde starten. Ze heeft wel goed contact met Blur hè, dat verbaast me. Ik ben blij dat de infrastructuur van Fur naar Blur al is geregeld. Nu nog een goede weg van Ur naar Fur. Waar is Barry eigenlijk?'

Grump's neus begon te trillen.

'Wat is er?' vroeg Langhaar ongerust. 'Het gaat toch wel goed met hem?'

Grump schudde zijn hoofd. 'Barry is over de rand gevallen', zei hij somber. 'Barry is gesneuveld in een moedige poging om de konijnen te redden die over de rand werden geduwd.'

Er gleed een verdrietige trek over Langhaars gezicht. 'Typisch Barry', zei hij verdrietig. 'Barry kon slecht tegen onrecht. Wat zullen we hem missen. Het was een geweldig konijn. Zodra we terug zijn in Ur zullen we hem gedenken en een standbeeld voor hem oprichten. Wat heeft die Lola toch een boel rottigheid op haar geweten.'

Er werd op de deur geklopt. Het was Baloe.

'We hebben haar hoor', zei Baloe. 'Ze hangt in de bek van het krokonijn naast Gnoom.'

Ondanks het verdriet om Barry moesten Langhaar en Grump hard lachen.

'Dat zal een fraai gezicht zijn', grinnikte Langhaar. 'Ik stel voor dat we de bevolking van Fur en Ur mee laten genieten van dit prachtige plaatje.'

Hij gaf de opdracht om Gnoom en Lola tentoon te stellen voor de poort van het kasteel. Baloe mengde zich in de feestvierende menigte om iedereen van de tentoonstelling op de hoogte te brengen. Even later liepen alle konijnen naar het kasteel en zagen Gnoom en Lola in de bekken van

de krokonijnen hangen. Iedereen juichte en iedereen was blij. Geen Lola en geen Gnoom meer!
Lang Leve Langhaar!

20 Hoe het verder ging

Terwijl buiten de stoet konijnen langs Lola en Gnoom trok, zat Langhaar in de koninklijke keuken. Hij was blij om Wifi en Kokkie weer te zien. Ze hadden het over Barry en over hoe dapper hij was geweest. Ook vertelden ze elkaar in het kort wat ze hadden meegemaakt.

'Wifi', zou jij aan Hopper willen vragen om de satellietverbinding te herstellen?', vroeg Langhaar. 'Dat is al geregeld hoor', zei Wifi. 'Dat heb ik hem al gevraagd. Hij heeft ook een berichtje naar Tiara gestuurd. Als het goed is, is ze op de hoogte van de laatste ontwikkelingen en op weg naar Fur.'

'Dank je Wifi', zei Langhaar. 'Laten we maar in de grote zaal gaan zitten. Daar passen meer konijnen in. Kokkie, kan jij Spetter vragen een simpel diner te maken?'

Kokkie ging Spetter halen. Hij voelde zich helemaal vereerd. 'O Kokkie', zei hij. 'Koken voor koning Langhaar en zijn gezelschap. Wat een eer! Ik vind het wel eng hoor! Het engste vind ik nog wel dat jij het ook proeft. Je vindt vast dat ik niet kan koken.'

'Onzin Spetter', zei Kokkie vriendelijk. 'Jij hebt de afgelopen tijd heel veel geleerd en je hebt heel veel talent. Bedenk maar wat lekkers en maak het jezelf niet te moeilijk, dan zien we jouw diner graag tegemoet.'

Ze gingen naar de eetzaal. Het was er vol en dit keer niet met de hofhouding van Lola. Tiara was inmiddels in het kasteel aangekomen en zat aan de rechterkant van Langhaar. Generaal Stamper zat naast zijn dochter. Wifi, Kokkie en Hopper zaten aan de linkerkant van Langhaar, Grump en Baloe zaten tegenover hem. Ook de leden van de WLUR zaten aan de enorme tafel. Er werden bubbeltjes geschonken om de overwinning te vieren en het diner van Spetter was een groot succes. Kokkie was trots op hem.

Na het eten tikte Langhaar met zijn mes tegen zijn glas. Het geroezemoes verstomde en toen was het stil. Afwachtend keken ze naar Langhaar. Hij schraapte zijn keel, nam een slokje water en begon zijn toespraak.

Dappere konijnen', sprak hij. 'Ten eerste wil ik jullie allemaal bedanken voor de enorme inzet en de moed die jullie hebben getoond onder het schrikbewind van Lola.'

De konijnen keken hem vreemd aan.

'Niet iedereen weet dat Lola zich heeft voorgedaan als Fashionista', fluisterde Tiara in zijn oor. Langhaar knikte begrijpend. Hij vertelde de konijnen hoe de vork in de steel zat, dat niet Fashionista maar Lola koningin van Fur was geweest. Het kostte hem niet veel moeite om de konijnen te overtuigen. Ze hadden het altijd al vreemd gevonden dat hun geliefde prinses in zo'n

afschuwelijk koningin was veranderd.

'Ik bied jullie mijn verontschuldiging aan voor het gedrag van mijn dochter', ging Langhaar verder. 'Ik hoop dat jullie begrijpen, dat zij Lola nooit haar plaats in had laten nemen, als zij geweten had dat Lola zich zo verschrikkelijk zou gaan gedragen.'

De konijnen knikten.

'Dat weten we Langhaar', zei Grump. 'Niemand is boos op haar. Lola is een leugenachtig krenge en Fashionista is gewoon te goed van vertrouwen geweest. Dat komt omdat zij zelf zo lief is en zich niet voor kan stellen dat iemand zo gemeen kan zijn.'

'Dank je Grump', zei Tiara ontroerd. 'Dank jullie allemaal.'

De konijnen applaudisseerden. Langhaar en Tiara stonden op, maakten een kleine buiging en gingen weer zitten.

'Er zijn wel een paar zaken die nog geregeld moeten worden', zei Langhaar. 'Het volk van Fur moet eten en iemand moet Fur gaan besturen. Fashionista zit in het ruimteschip en wil eigenlijk liever niet regeren. Grump zou jij regent van Fur willen worden en namens mij willen regeren?'

Grump stond op en maakt een diepe buiging voor de koning. 'Jazeker Langhaar', zei hij.

'Baloe, wil jij zijn rechterhand zijn?', vroeg Langhaar.

Baloe grijnsde van oor tot oor. 'Graag majesteit'.

'Hopper', ging Langhaar verder. 'Jou benoem ik tot communicatiespecialist. Vanaf nu valt de complete ICT van Fur onder jouw verantwoordelijkheid. Aan jou om de digitale snelweg tussen Fur en Ur te onderhouden.'

Hopper keek blij. Wifi gaf hem een knipoog.

'En dan hebben we nog een kok nodig', zei Langhaar. 'Spetter, je hebt fantastisch gekookt. Je hebt enorm veel van Kokkie geleerd. We hebben gesmuld van je diner. Wil jij de kasteelkok van Fur worden?'

Spetter knikte blij.

'Dan is het nu tijd om in een kleiner gezelschap verder te gaan met ons overleg', zei Langhaar. 'Eten jullie rustig verder, mochten jullie ons nodig hebben, dan zijn we te vinden in de werkkamer.'

Het overleg duurde lang. Er was ook veel te bespreken. Het volk van Fur moest voldoende te eten krijgen, er moesten betere woningen worden gebouwd, er moest een snelweg worden aangelegd, de netwerken van Ur en Fur moesten worden gekoppeld en het project "Niet over de rand" moest worden uitgebreid. Toen ze klaar waren met het maken van de plannen en het verdelen van de taken, kwam het laatste onderwerp aan de orde. Wat gingen ze doen met Lola en Gnoom?

Langhaar richtte zich tot Kokkie. 'Kokkie', zei Langhaar, 'Jij weet heel veel over het effect van

verschillende kruiden. Heb jij een verklaring voor het feit dat het antikruid voor iedereen heeft gewerkt, behalve voor Lola en Gnoom?'

Kokkie knikte. 'Ja', zei ze. 'Ik heb wel een idee, maar eerst wil ik iets aan Grump vragen.'

'Vraag maar hoor', zei Grump.

'Hoe lang ken jij Gnoom al?' vroeg ze.

'Al vanaf dat we klein waren', antwoordde Grump.

'Is hij altijd al zo gemeen geweest?' vroeg Kokkie.

Grump dacht even na. Toen schudde hij zijn hoofd. 'Nee', zei hij. 'Hij had de vervelende eigenschap dat hij altijd wilde winnen en niet goed tegen zijn verlies kon, maar gemeen was hij niet. Als jongen en later toen hij ouder werd, was het een behulpzaam en vriendelijk konijn. Hij stond altijd voor iedereen klaar en was een echte vriend van me. Totdat hij met dat spul in aanraking kwam.'

'Waarom wil je dat weten Kokkie?', vroeg Langhaar.

'Het kruid maakt konijnen vals', zei Kokkie. 'Als dat gebeurt kan je ze antikruid geven en dan worden ze na verloop van tijd weer normaal. Het komt echter ook voor dat een konijn van nature vals is. Antikruid zal dan niet helpen, omdat het antikruid de werking van het kruid teniet kan doen, maar niet iemands karakter kan veranderen. Lola is niet te helpen met antikruid. Zij heeft een van nature vals karakter. Als ik naar Grump luister, hoor ik dat Gnoom een aardig konijn is geweest, totdat hij met kruid in aanraking kwam. Ook al heeft het antikruid hem nu niet geholpen, wil dat niet zeggen dat hij niet te genezen is. Ik stel voor dat we hem een tijdje opsluiten in zijn kamer en hem gedurende een paar dagen antikruid toedienen.'

'Het is het proberen waard', zei Langhaar. 'Bovendien is het een sterke kerel. Hij kan goed van pas komen in de bouw. Tsja, en dan Lola. Ik stel voor dat we haar meenemen naar Ur. Daar zal ze de rest van haar leven in de gevangenis moeten blijven. We geven haar het lelijkste gevangenispak dat we kunnen vinden en ze mag geen make up gebruiken. Dat zal haar leren. Ook is er niemand om haar gezelschap te houden, want de konijnen van Ur zijn braaf en de gevangenis staat al jaren leeg. Even iets anders, wat gaan we eigenlijk doen met al dat kruid op de derde verdieping? Verbranden lijkt me niet zo'n goed idee. Stel dat iemand het inademt.'

'We kunnen het uit de grond trekken en over de rand gooien', opperde Grump.

'Goed idee', zei Langhaar. 'Dan zijn we van die rommel af. Volgens mij hebben we nu alles besproken. Behalve de reis naar Greg en Jacques. Tiara en ik zouden graag even alleen gelaten worden met Wifi en Kokkie, als jullie dat niet erg vinden.'

Toen ze met z'n vieren over waren, keek Langhaar Wifi en Kokkie aan.

'Ik denk dat jullie wel weten wat ik wil vragen', zei hij.

Kokkie en Wifi knikten.

'Jullie mogen weigeren hoor', zei Langhaar. 'Als jullie terug willen naar Ur en nooit meer op reis

willen gaan, heb ik daar alle begrip voor. Per slot van rekening heeft Barry deze reis met zijn leven moeten betalen. Ik had nooit gedacht dat een reis naar mijn kinderen gevaarlijk zou kunnen zijn. De reis naar Greg en Jacques kan net zo gevaarlijk zijn, als jullie reis naar Fur. Denk er goed over na en laat het mij morgen weten', zei Langhaar gemoedelijk.

'We hebben geen bedenktijd nodig hoor', zei Kokkie. 'Het voedselprobleem is nog steeds niet opgelost. We moeten er achter zien te komen waar alle worteltjes blijven. Alleen dan krijgt iedereen het oude relaxte leventje van vroeger weer terug. Ondanks dat het gevaarlijk kan zijn willen we toch naar Greg en Jacques.'

Wifi knikte instemmend. 'We weten in ieder geval waar de worteltjes in Fur voor zijn gebruikt', zei hij. 'Voor de reisjes van Lola in haar helicar. Het is toch te gek voor woorden dat Lola haar volk op rantsoen zette en over de rand liet gooien om genoeg worteltjes over te houden voor haar speeltje!' 'Inderdaad', zei Langhaar. 'En nog wel een speeltje dat uit Blur afkomstig is. Dat had ik niet van Greg verwacht. Ik ben benieuwd wat voor oplossing hij heeft gevonden, voor de grote hoeveelheid wortelen die hij ongetwijfeld nodig heeft. Als hij Lola een helicar heeft gegeven, dan heeft hij er ongetwijfeld zelf ook één. Wie weet vliegt iedereen in Blur wel in een helicar. 'Trouwens', ging Langhaar verder, 'Volgens Baloe is er nog zo'n 100 liter wortelolie op voorraad. Ik stel voor dat jullie met de helicar naar Blur reizen. De olie is toch al gemaakt, dus jullie kunnen het net zo goed gebruiken. Wees er wel zuinig mee. Niet te hard vliegen, als je hard vliegt verbruik je meer olie.' Kokkie en Wifi keken verheugd. Ze zagen het wel zitten, een reisje in de helicar. Vooral Kokkie. Eigenlijk hield ze niet zo van wandelen en ze was blij dat ze gingen vliegen.

'Hebben jullie de smartfoons voor Greg en Jacques eigenlijk nog?', vroeg Tiara.

'Ja hoor', zei Wifi. 'Ook mijn laptop is weer terecht. Grump heeft mijn laptop, de smartphones en Barry's rugzak in de achterbak van de helicar gevonden en aan mij teruggegeven. Ik zit een beetje met de rugzak. Ik weet niet of ik hem aan Grump of aan Hopper moet geven.'

'Eigenlijk zou je hem aan Baloe moeten geven', zei Tiara.

'Waarom?', vroeg Wifi.

'Omdat Baloe de Barry van Fur wordt', antwoordde Tiara. 'Dat betekent dat hij veel onderweg is en veel mee moet kunnen nemen. Grump zal regeren vanuit het kasteel en Hopper zit straks tussen zijn computers in een mooi kantoor. Grump en Hopper hebben minder aan de rugzak dan Baloe.'

'Je hebt gelijk Tiara', zei Wifi. 'Ik geef de rugzak aan Baloe.'

Dat was het laatste besluit van die dag. Het was laat geworden en ze waren moe. Ze wensten elkaar goede nacht en gingen naar hun kamers om te gaan slapen.

21 Het afscheid

De volgende ochtend maakte Kokkie samen met Spetter een fantastisch ontbijt voor alle kasteelgasten. Na het ontbijt gingen ze met z'n allen naar de stad. De bewoners van Fur en Ur hadden de hele nacht gefeest. De WLUR had de privekelders van Lola opengemaakt en de voorraad uitgedeeld. Op advies van Langhaar hadden ze de andere voorraadkamers dichtgelaten. De voorraad en het aantal konijnen werden later op de dag geteld. Zo kon er bepaald worden of er voldoende voedsel aanwezig was voor de bevolking van Fur en of er eventueel nog iets over was voor de bevolking van Ur. Ook in Fur zou er een voorraadsysteem worden opgezet. In tijden van schaarste kon het voedsel dan eerlijk worden verdeeld.

De privekelders van Lola waren echter een ander verhaal. Die mochten helemaal leeg en er zaten héérlijke hapjes in! De konijnen in Fur hadden in lange tijd niet zo lekker gegeten!

Langhaar en Tiara werden met luid gejuich in de stad ontvangen. Samen zwaaiden ze vriendelijk naar de enthousiaste menigte. Langhaar klom op een speciaal voor de gelegenheid opgestelde verhoging en sprak het volk toe. Er barstte een oorverdovend gejuich los, toen hij ze vertelde dat Grump regent van Fur was geworden. Langhaar liet ze even juichen, maar stak toen zijn hand weer omhoog.

'Wij gaan er weer eens vandoor', zei hij. 'Maar dit afscheid is niet voor altijd. We gaan een snelweg bouwen tussen Fur en Ur, zodat we elkaar op kunnen zoeken. De computernetwerken van Fur en Ur worden gekoppeld, zodat iedereen ook digitaal met elkaar in contact kan blijven. De voedselvoorraden van Fur en Ur zullen eerlijk worden verdeeld en de muur met de poort wordt afgebroken. De muur aan de kant van het moeras maken we weer dicht en laten we staan, maar dat vinden jullie vast niet erg', zei hij met een brede grijns. 'Bovendien mag iedereen zich vestigen in een kolonie naar keuze.'

Na Langhaars toespraak waren de konijnen buiten zichzelf van vreugde. Langhaar keek glimlachend om zich heen. Hij had een groot vertrouwen in de toekomst.

Voordat Langhaar en Tiara met hun volk terugkeerden naar Ur, brachten ze eerst Wifi en Kokkie naar de helicar. Grump, Baloe en Hopper waren er ook. Baloe legde uit hoe de helicar bestuurd moest worden en waar de worteltjesolie in moest en toen was het tijd om afscheid van elkaar te nemen.

'Tot gauw', snikte Kokkie. 'Voorzichtig hoor, op de terugweg.'

Wifi slikte zijn tranen weg. Ook Tiara stond met een zakdoekje haar ogen droog te poetsen.

'Voorzichtig allebei en wat er ook gebeurt, blijf online!', zei Langhaar, tegen zijn tranen vechtend. Baloe gaf Grump een zakdoek uit zijn rugzak en pakte er zelf ook een.

Het was tijd om te vertrekken en Wifi startte de motor van de helicar. De helicar begon te stuiteren en rond te tollen.

'De propellers', brulde Baloe. 'Je vergeet de propellers!'

Wifi hoorde hem niet. Ze zagen Kokkie op een knop drukken en toen hield het rondtollen op.

'Je vergeet de propellers', zei ze tegen Wifi. 'Weet je zeker dat jij wilt vliegen? Straks vergeet je nog hoe we moeten landen.'

'Weet je wat', zei Wifi, 'Het lijkt me beter dat jij vliegt. Dan kijk ik ondertussen op mijn reisapp. Wat vind je daarvan?'

'Dat lijkt me een uitstekend idee', grinnikte Kokkie.

Wifi stopte de helicar en ze verwisselden van plaats. Ze zwaaiden nog één keer naar iedereen en toen vlogen ze weg.

'Wat is het toch een aparte dame', zei Langhaar. 'Ze vliegt in het ding alsof ze nooit anders heeft gedaan.'

Ze moesten allemaal lachen. Het was ook zo'n grappig gezicht, de mollige Kokkie die als een generaal aan het stuur zat. Ze bleven zwaaien tot ze de helicar niet meer konden zien. Langhaar draaide zich om.

'Kom Tiara', zei hij. 'Het is tijd om naar huis te gaan.'

Generaal Stamper en de konijnen van Ur stonden al bij de poort, klaar om te vertrekken. Lola hing nog steeds in de bek van het krokonijn. Zo kon ze niet ontsnappen. Het was een drukte van jewelste. De konijnen van Fur waren gekomen om Langhaar en zijn gevolg uit te zwaaien maar ook om nog een laatste blik op Lola werpen. Alsof ze zeker wilde weten dat haar akelige bewind echt voor altijd was afgelopen. Daar gingen ze. Door de poort. Net als op de heenweg liepen Langhaar en Stamper voorop en sloot Tiara de rij. Ze werden uitgezwaaid totdat de laatste konijnen van Ur hele klein stipjes waren geworden.

Epiloog

Kokkie en Wifi waren op weg naar Blur. Het uitzicht was prachtig. Kokkie had de helicar op de automatische piloot gezet en samen dronken ze een kopje worteltjesthee met wat lekkers erbij. 'Zo zijn we ook begonnen aan de reis naar Fur, weet je nog', zei Kokkie. 'Toen zat jij in een boom, omdat je beneden geen bereik had. Barry heeft toen wat takken gekapt zodat je beneden kon werken.'

Wifi knikte. 'Ja', zei hij zacht. 'Ik weet het nog. Wat een fijne vriend was het hè, onze Barry. Ik mis hem.'

'Ik ook', zei Kokkie. Ze pakten hun zakdoek en snoten hard hun neus.

Barry werd wakker aan de andere kant van de planeet. Hij had het gevoel alsof hij uit een lange, diepe slaap ontwaakte. Hij keek om zich heen en zag de konijnen die samen met hem over de rand waren geduwd.

'Zou ik in de konijnenhemel zijn?' vroeg hij zich af. Hij stond op en keek nog eens om zich heen. 'Nee', dacht hij. 'Dit kan de konijnenhemel niet zijn, want ik zie Edgar en Edgar is geen konijn.'